

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

โดย

นางสาวสิริประภา อินทคง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2567

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT SPEAKING ABILITY OF MATTHAYOMSUKSA 2 STUDENTS
BY USING TEAM PAIR SOLO TECHNIQUE

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education TEACHING THAI LANGUAGE
Department of Curriculum and Instruction
Academic Year 2024
Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
	ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
โดย	นางสาวสิริประภา อินทคง
สาขาวิชา	การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมฟุ้ง
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

	คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร. คณิต เขียววิชัย)	
พิจารณาเห็นชอบโดย	
	ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจ้อย)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมฟุ้ง)	
	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)	
	ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สง่า วงศ์ไชย)	

650620024 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2

คำสำคัญ : ความสามารถในการพูด, เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

นางสาว สิริประภา อินทคง: การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก :
รองศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมพุ่ม

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กับเกณฑ์ร้อยละ 65 2) เพื่อศึกษา
ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง อำเภอจอมบึง
จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม
(Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค
ทีม คู่ เดี่ยว แบบประเมินความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการทดสอบทีแบบ
กลุ่มตัวอย่างเดียว

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้
ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย
เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

650620024 : Major TEACHING THAI LANGUAGE

Keyword : SPEAKING ABILITY, TEAM PAIR SOLO TECHNIQUE

MISS Siriprapa INTAKHONG : THE DEVELOPMENT SPEAKING ABILITY OF MATTHAYOMSUKSA 2 STUDENTS BY USING TEAM PAIR SOLO TECHNIQUE Thesis advisor : Associate Professor Cholticha Homfung, Ph.D.

The purposes of this research were: 1) to compare the speaking ability of Matthayomsuksa 2 students after using the Team Pair Solo technique with the 65 percent criterion. 2) to study the opinions of Matthayomsuksa 2 students towards instruction by using the Team Pair Solo technique. The sample of this research, selected by cluster random sampling, were 24 Matthayomsuksa 2 students of Wat Khao Pinthong School, Chom Bueng District, Ratchaburi, in the first semester of the academic year 2024. The instruments used for data collection consisted of the lesson plan of speaking ability using Team Pair Solo technique, the speaking ability test and speaking ability evaluation criterion for Matthayomsuksa 2 students, and the questionnaires of Team Pair Solo technique from Matthayomsuksa 2 students. The data were analyzed with the statistics of one sample t-test.

The results of this research were as follows:

1. The speaking ability of Matthayomsuksa 2 students after using the Team Pair Solo Technique was statistically higher than the 65 percent criterion at .05 level of significance.

2. The opinions of Matthayomsuksa 2 students towards instruction by using team, pair, and solo learning techniques were at high agreement level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมพุ่ม และรองศาสตราจารย์ ดร. ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย รวมทั้ง อาจารย์ ดร.เอกิมาศ มากจ้อย ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สง่า วงศ์ไชย ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ส่งผลให้ วิทยานิพนธ์เล่มนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข รองศาสตราจารย์ ดร.กมลพัทธ์ ใจเยือกเย็น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวรี ญาณปรีชาเศรษฐ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไข เครื่องมือในการวิจัย สำหรับการทำให้วิทยานิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่เมตตาให้ความรู้ ให้คำแนะนำและประสบการณ์อันมีค่าแก่ผู้วิจัย รวมทั้งเจ้าของ หนังสือ วารสาร เอกสาร และวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วยให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ สาขาการสอนภาษาไทยทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำและกำลังใจตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.ปรีณัฐศิริ ปลืปลืมโธฐ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง และ คณะครูโรงเรียนวัดเขาปิ่นทองทุกท่าน ที่ให้คำแนะนำ กำลังใจ และให้ความอนุเคราะห์ ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยที่ให้ความมือ หนุนฝึกฝนตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว ตลอดจนกัลยาณมิตรทุกท่านผู้คอยเป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษา และช่วยเหลือผู้วิจัยเสมอมา

คุณความดีอันเกิดจากความ پاکเพียรที่สร้างสรรค์งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษาต่อไป

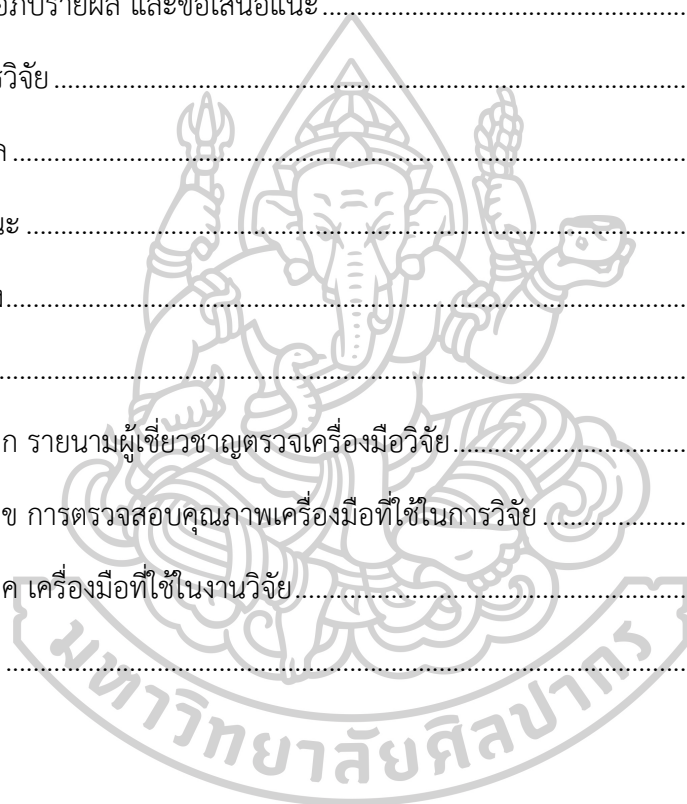
สิริประภา อินทคง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	5
คำถามการวิจัย.....	8
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	8
สมมติฐานการวิจัย.....	8
ขอบเขตการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	12
1.1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง.....	12
1.2 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง.....	13
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo).....	18

2.1	ความเป็นมาของเทคนิคทิม คู่ เดี่ยว	18
2.2	ความหมายของเทคนิคทิม คู่ เดี่ยว.....	19
2.3	ขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคทิม คู่ เดี่ยว.....	19
2.4	ประโยชน์ของเทคนิคทิม คู่ เดี่ยว.....	21
3.	เอกสารเกี่ยวกับการพูด	23
3.1	ความหมายของการพูด	23
3.2	ความสำคัญของการพูด.....	23
3.3	ประเภทของการพูด	24
3.4	องค์ประกอบของการพูด.....	28
3.5	มารยาทในการพูด.....	29
3.6	การวิจารณ์การพูด.....	30
3.7	การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูด.....	31
3.8	เกณฑ์การประเมินการพูด.....	32
4.	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
4.1	งานวิจัยในประเทศ	34
4.2	งานวิจัยต่างประเทศ.....	36
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
	ขั้นเตรียมการ	40
1.	ศึกษาค้นคว้าตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
2	กำหนดประชากรที่ใช้ในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	41
	ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	41
1.	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	41
2.	การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	41
	ขั้นดำเนินการทดลอง.....	56

ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการ จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามเกณฑ์ที่กำหนด.....	58
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว.....	63
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
สรุปผลการวิจัย.....	68
อภิปรายผล	68
ข้อเสนอแนะ	73
รายการอ้างอิง.....	75
ภาคผนวก	80
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	81
ภาคผนวก ข การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	83
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	94
ประวัติผู้เขียน	111

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	12
ตารางที่ 2 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	14
ตารางที่ 3 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้.....	43
ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	49
ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 65	59
ตารางที่ 6 ผลการวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว.....	60
ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว.....	63
ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว..	84
ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	89
ตารางที่ 10 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว	90
ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เคยเรียนเรื่องการพูด.....	92

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7
ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยภาพรวมหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว....	61
ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว	62

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพูดเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสารเนื่องจากการพูดถือเป็นการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเพื่อให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ในการสื่อสารได้ง่าย ในระยะเวลาอันรวดเร็ว มีผลต่ออารมณ์ ความรู้สึกที่ชัดเจน ดังที่ ศรัยฉัตร กุญชร ณ อยุธยา จีระแพทย์ (2563: 52-53) อธิบายความสำคัญของการพูดว่า คำพูดสามารถเปลี่ยนชีวิตและสร้างชีวิตใหม่ให้กับผู้พูดและผู้ฟังได้อย่างน่าอัศจรรย์ มนุษย์จึงต้องคิดให้ดีกว่าก่อนเสมอว่าสิ่งที่พูดจะเกิดประโยชน์ต่อผู้พูดและผู้ฟังอย่างไร หากเลือกใช้คำที่ดีและทรงพลังในการพูดก็จะสามารถช่วยและเยียวยาจิตใจผู้ฟัง ปลุกใจผู้ฟังได้ในขณะเดียวกัน หากใช้คำพูดที่ไม่ดีก็สามารถบั่นทอน ทำร้ายผู้ฟังและสร้างความอับอายให้ผู้อื่นได้ เช่นกันสอดคล้องกับสำเนียง มณีกาญจน์ (2550: 12) ได้กล่าวว่าการพูดมีความสำคัญในชีวิตการพูดที่ดีจะทำให้การติดต่อ การปรึกษาหารือหรือการแสดงความคิดเห็นได้ผล การพูดใคร ๆ ก็พูดได้แต่พูดแล้วได้ผลอย่างไรเป็นที่น่าพอใจหรือไม่เป็นสิ่งที่น่าคิด

การพูดถือเป็นทักษะที่มีทั้งศาสตร์และศิลป์เพราะต้องมีความรู้ ไหวพริบ และศิลปะการใช้คำ ในการปฏิบัติการพูดจะประสบความสำเร็จได้ ผู้พูดต้องมีความรู้ในด้านต่าง ๆ ทั้งเนื้อหา เรื่องราว การใช้ภาษา น้ำเสียง จุดประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย หรือศิลปะที่จะใช้ประกอบการพูด เช่น ท่าทาง สีหน้า แววตา บุคลิกภาพ การพูดจึงมีบทบาทสำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตไม่ว่าจะอยู่ในพื้นที่ใดหรือประกอบอาชีพใดก็ตามดังที่ อรรพรรณ ปิณฑน์โอวาท (2550: 1) กล่าวว่า “ในชีวิตประจำวันของเราแทบจะว่าไม่มีช่วงเวลาใดเลยที่เราไม่ใช้คำ (words) ไม่ว่าเราจะทำกิจกรรมใด ๆ ที่เป็นการพูดหรือการเขียนก็ล้วนเป็นการสื่อสารทั้งสิ้น” ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ความรู้เรื่องการพูดและความสามารถด้านการพูดมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่งเพราะจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง รู้หลักการ แนวทางปฏิบัติ ผูกพัน และใช้อย่างถูกต้องกับกลุ่มผู้ฟัง นำไปสู่การพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเกิดเป็นทักษะที่สามารถใช้ได้ในทุกสถานการณ์ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงได้มีการกำหนดการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้แก่ นักเรียนทุกระดับชั้นเพื่อให้นักเรียนสามารถเป็นผู้พูดได้อย่างตรงตามวัตถุประสงค์ พูดสื่อความได้ชัดเจนถูกต้องใช้ภาษาน้ำเสียง บุคลิกภาพได้อย่างเหมาะสมและมีมารยาทที่ดีในการพูด ดังความตามที คณะกรรมการ กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 5) ได้กล่าวว่า

ผู้เรียนจะต้องสามารถพูดแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วิเคราะห์ประเมินสิ่งที่ได้จากการ ฟังและดู พูดรายงานในประเด็นที่ได้ศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ พูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ พูดโน้มน้าวใจอย่างมีเหตุผลน่าเชื่อถือ มีศิลปะในการพูดและ มีมารยาทในการฟังดูและพูด

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กำหนดเรื่องการพูดไว้ในสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด มีมาตรฐานการเรียนรู้ คือสามารถเลือก ฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ความคิดและความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมี วิจารณญาณและสร้างสรรค์ สำหรับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้มุ่งเน้นให้พัฒนาทักษะการพูดสรุป ใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู พูดวิเคราะห์และวิจารณ์แสดงความคิดเห็นความน่าเชื่อถือของ ข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ พูดข้อคิดที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน พูดอวยพร พูดโน้มน้าวใจ พูดโฆษณา พูดในโอกาสต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ สามารถพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าจาก แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ มีมารยาทในการฟัง การดู การพูดที่ดี ซึ่งจะเกิดผลลัพธ์และภาพสะท้อนใหญ่ใน การสำเร็จการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีลักษณะการเน้นทักษะการพูดที่คล้ายคลึงกัน โดยมี เป้าหมายให้นักเรียนได้พูดสื่อสารบรรลุวัตถุประสงค์ในการพูดครั้งนั้น ๆ

แม้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) จะให้ความสำคัญและกำหนดให้นักเรียนทุกระดับชั้น ต้องเรียนทักษะการพูด ผ่านการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่หลากหลายแล้วก็ตาม แต่ยังพบปัญหาด้านการพูดดังจะเห็นได้จากผลการสัมภาษณ์ครูที่ ปฏิบัติการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของโรงเรียนขยายโอกาสในอำเภोजอมบึง จังหวัด ราชบุรี ที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 5 คน ได้แก่ โรงเรียนวัดปากช่อง (จันทรานุมาศวิทธาคาร) โรงเรียนบ้านหนองนกกระเรียน โรงเรียนชุมชนวัดรางบัว (แหลมราษฎร์บำรุง) โรงเรียนมหาราช 7 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 104 (บ้านทุ่งกระถิน) (สุจิตรา ขำจริง, ซาลินี คำโสภา, ศิษฐ์ลดา จินตามณี, ภัททิยา กระทุ่มนัด, จันทรสุดา บุญเลิศ, ผู้ให้สัมภาษณ์, 10 มีนาคม 2566) รวมถึงผู้วิจัยที่สอนวิชา ภาษาไทยอยู่โรงเรียนเรียนวัดเขาปิ่นทอง จังหวัดราชบุรี โดยพบปัญหาด้านการพูด ดังนี้ ด้านบุคลิกภาพท่าทางการพูด คือ นักเรียนมีความเขินอายสูง ขาดความมั่นใจในตัวเอง พูดไปเข้าไป ได้ตอบกับเพื่อนในระหว่างพูด ยืนบิดตัวไปมา หัวเราะไปพูดไป บางคนก็ยิ้มอย่างเดียว ไม่กล้าพูด ด้าน ความมั่นใจ คือ นักเรียนขาดความมั่นใจในการพูด ด้านเนื้อหา คือ นักเรียนไม่สามารถเรียบเรียง เนื้อหาตามลำดับได้ พูดวกไปวนมา ไม่มีการพูดเกริ่นนำหรืออำลาก่อนจบ นักเรียนขาดการเตรียม ความพร้อมในการพูด ด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง คือ นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน บางคนพูด เบาเกินไป บางคนตะโกน ออกเสียง ร ล คำควบกล้ำไม่ชัดเจน และด้านเวลา คือ นักเรียนส่วนใหญ่จะ พูดอย่างรวดเร็วไม่เป็นไปตามเวลาที่กำหนดให้

จากการสัมภาษณ์ข้างต้น พบว่า นักเรียนมีปัญหาการพูดในประเด็นต่าง ๆ ในลักษณะเดียวกัน คือ เรื่องความตื่นเต้น เรื่องบุคลิกภาพ และเรื่องเนื้อหา ซึ่งสอดคล้องกับ สุกัญญา สมไพบูลย์ (2565: 50-51) กล่าวว่า สิ่งที่มีผู้พูดจำนวนหนึ่งประสบปัญหา คือ ความกลัวที่จะพูดอาจเนื่องมาจากความรู้สึกประหม่า เจินอาย ขาดความรู้ความเข้าใจ ไม่เชี่ยวชาญในประเด็นที่จะพูด รวมทั้งไม่ถนัดด้านภาษา สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของความหวาดกลัวในการสื่อสาร (communication comprehension -CA) ซึ่งเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ปัจจัยภายนอกที่เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมบริบทของการสื่อสารและอาจเกิดจากตัวของพูดเองอีกทั้งขาดความมั่นใจในการออกเสียง ซึ่งมีผลทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อนได้ ดังที่ อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2555: 86) ได้กล่าวว่า

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าคนไทยละเลย ไม่เห็นความสำคัญของการพูดออกเสียงให้ถูกต้อง ซึ่งการออกเสียงนี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของการพูด เพราะหากออกเสียงผิดย่อมทำให้การพูดสื่อสารความผิดพลาดไป ดังจะเห็นได้จากเยาวชนในปัจจุบันออกเสียง ร เรือ เป็น ล ลิง

ปัญหาดังกล่าวจึงส่งผลกระทบต่อคุณภาพการจัดการศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง เนื่องจากเป็นโรงเรียนขยายโอกาส มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีความรู้มีอาชีพ มีทักษะการสื่อสาร และสามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ในอนาคต จึงได้มีเกณฑ์การประเมินคุณภาพผู้เรียนในการเลื่อนชั้นในระดับชั้นที่สูงขึ้น หนึ่งในเกณฑ์การประเมินนั้นมีเกณฑ์การประเมินเกี่ยวกับทักษะด้านการสื่อสาร คือ นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างบรรลุวัตถุประสงค์ นักเรียนสามารถสรุปความจากการสื่อสารได้ และนักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการประเมินคุณภาพผู้เรียนเพื่อการเลื่อนชั้นด้านทักษะการสื่อสาร พบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 50.82 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 65 เกิดจากนักเรียนไม่กล้าพูด ขาดความมั่นใจในการพูด ไม่สามารถสรุปความได้ (รายงานการประเมินคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการสื่อสาร, 2565: 39) จึงเป็นเรื่องที่ควรเร่งพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการพูดที่ดีขึ้น มีบุคลิกภาพที่ดี มีความมั่นใจในตัวเอง และสามารถพูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างมั่นใจ ใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

จากการศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า มีผู้วิจัยหลายท่านพยายามแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการพูดด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น พิสมร ชูเอม (2561) ได้พัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด พบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีผลเช่นเดียวกับสุพร อังกุลดี (2561) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

พบว่า นักเรียน มีทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ ปณิต จิตต์นุกุลศิริ (2562) ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดอย่างไม่เป็นทางการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ พบว่า นักเรียนมีทักษะการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 เช่นเดียวกับ สรวชญ สมณวัฒนา (2564) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น พบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดข้างต้นจะเห็นได้ว่าการนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้พัฒนาทักษะการพูดเป็นจำนวนมาก โดยมีเทคนิคการสอนหนึ่งที่น่าสนใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) ตามที่ Kagan (1994: 88) ได้กล่าวว่าเป็นการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนละความสามารถในการทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละคนในกลุ่มร่วมคิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งก่อน จากนั้นเปลี่ยนเป็นการทำงานแบบคู่ คือ ร่วมกันคิดเป็นคู่ ซึ่งจะทำให้นักเรียนแต่ละคนเรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหา และในที่สุดแต่ละคนสามารถแก้ปัญหาทำนองเดียวกันได้

เทคนิคการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้อย่างหลากหลาย และมีความเหมาะสมต่อการนำมาใช้พัฒนาความสามารถด้านการพูดของผู้เรียน ดังที่ Kagan (1994: 14) กล่าวว่า ประโยชน์ในการพัฒนาผู้เรียนด้วยการจัดการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว คือ สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมให้ผู้เรียน ฝึกความรับผิดชอบของผู้เรียนในแต่ละคนที่มีส่วนร่วมในการทำงาน ให้ความเคารพและเกรงใจซึ่งกันและกัน สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี และมีองค์ความรู้รวบยอด ซึ่งสอดคล้องกับ Johnson & Johnson (1991: 27-30) กล่าวว่า เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพราะนักเรียนจะได้เปลี่ยนบทบาทจากผู้เรียนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ นักเรียนทุกคนต่างพยายามช่วยเหลือกันและกัน ได้แสดงความสามารถของตนเอง มีบทบาททางสังคมทำให้รู้สึกว่าคุณค่า ทำให้นักเรียนมีทักษะความกล้ามากยิ่งขึ้น รวมทั้ง กุลิสรา จิตรชญาวนิช (2565: 90) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบทีม คู่ เดี่ยว ว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีให้ผู้เรียนในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเก่งมีโอกาสช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน อีกทั้งเป็นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีน้ำใจ ฝึกความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกันให้บรรลุเป้าหมาย และฝึกทักษะสังคมในด้านความเป็นประชาธิปไตย โดยเฉพาะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี จะเห็นได้ว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้อย่างยิ่ง เพราะช่วยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมอย่างเป็นขั้นตอน เพิ่มทักษะการเรียนรู้รอบด้าน เหมาะสมต่อการเรียนรู้ในด้านทักษะที่ต้องลงมือปฏิบัติ เห็นได้จากงานวิจัยที่มีผู้สนใจนำเทคนิคนี้ไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ทักษะทางคณิตศาสตร์ ทักษะด้านดนตรี ศิลปะ หรือทักษะด้าน

เทคโนโลยี เช่น อีระศักดิ์ สีนชัย (2559) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว พบว่าวิธีการสอนนี้ทำให้สมาชิกในกลุ่ม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมคิด แก้ปัญหา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสอดคล้องกับ ญัตติกิตติ์ นวลแสง (2560: 89-90) ได้ศึกษาการวิจัยเชิงทดลองเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค กลุ่ม คู่ เดี่ยว เพื่อส่งเสริมทักษะการเล่นซอด้วงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า เทคนิคนี้ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเล่นซอด้วงที่ดีสามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ตั้งแต่การทำกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในกลุ่มและนอกกลุ่ม มีความรับผิดชอบร่วมกัน จึงทำให้นักเรียนเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ของตนเองได้ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรที่จะเรียนรู้ ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนน่าสนใจและนักเรียนสามารถพัฒนาตนเองในการเล่นซอด้วงได้ในที่สุด ดังนั้นเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จึงเป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในรายวิชาที่พัฒนาด้านทักษะของผู้เรียนได้ดี สามารถพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ซึ่งการพูดถือเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญ จึงสนใจที่จะนำเทคนิคนี้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในวิชาภาษาไทย

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มีความสามารถสูงขึ้น

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ดังนี้

เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) พัฒนาขึ้นโดย Spencer Kagan นักการศึกษาชาวสหรัฐอเมริกา มีสาระสำคัญที่สรุปจากแนวคิดของ Spencer Kagan (Kagan, S.1994: 6-14) ได้ดังนี้

เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) เป็นเทคนิคที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการจัดการเรียนการสอน เน้นให้นักเรียนได้ร่วมมือกันในการแก้ปัญหาผ่านการจัดกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ทำงานเป็นกลุ่ม (Team) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ทำงานรวมกันเป็นกลุ่ม มีสมาชิกจำนวน 4 คน โดยแต่ละความสามารถ เพื่อช่วยกันออกแบบ วางแผนการทำงานร่วมกัน ค้นหาคำตอบและออกมานำเสนอผลจากการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ โดยนักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันภายในกลุ่ม ช่วยให้มีการสื่อสาร มีทักษะทางสังคม มีส่วนร่วมในการทำงาน มีความเคารพและเกรงใจกัน มีความรับผิดชอบและสามารถแก้ไขปัญหาและควบคุมสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้ นักเรียนจะช่วยเหลือ

สอน และแนะนำกันเอง หากนักเรียนคนใดในกลุ่มรู้วิธีการแก้ไข ได้คำตอบ ได้ทักษะ ก็จะถูกถ่ายทอดความรู้ไปยังเพื่อนในระหว่างการเรียนรู้ในขั้นแรกของวิธีการสอนนี้

ขั้นที่ 2 ทำงานเป็นคู่ (Pair) ในเป็นขั้นตอนที่จัดให้นักเรียนได้จับคู่กันโดยละความสามารถ จากการที่นักเรียนได้ทำงานในกลุ่มเดียวกัน ก็แบ่งเป็นคู่ซึ่งนักเรียนต้องทำงานและแก้ปัญหาาร่วมกัน เหมือนการทำงานเป็นกลุ่ม แต่จะแตกต่างกันตรงที่มีจำนวนสมาชิกลดลงเหลือเพียง 2 คน นักเรียนต้องค้นหาคำตอบ แก้โจทย์ปัญหาเหมือนขั้นทีมและออกมานำเสนอผลที่ได้จากศึกษาหน้าชั้นเรียนเหมือนเดิม

ขั้นที่ 3 ทำงานเดี่ยว (Solo) เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากทีนักเรียนได้ผ่านการทำงานเป็นกลุ่ม ทำงานเป็นคู่มาแล้ว ก็นำมาสู่การทำงานคนเดียว โดยจะนำข้อบกพร่องที่พบมาแก้ไข เพื่อได้แสดงศักยภาพของตนเองออกมาอย่างถูกต้องและมั่นใจ ในขั้นตอนนี้จะเห็นการพัฒนาความสามารถและความเร็วของนักเรียนแต่ละคนได้ชัดเจน โดยเป็นการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนเป็นรายบุคคล ผ่านกระบวนการทดสอบ การถาม การแสดงหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

จากแนวคิดข้างต้นผู้วิจัยได้นำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนได้ตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นพูดกลุ่ม ครูจัดกลุ่มนักเรียนแบบละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน (1:2:1) เพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด ให้นักเรียนได้ฝึกพูดภายในกลุ่มตนเองโดยสมาชิกที่เหลือเป็นผู้ฟังให้คำชี้แนะแก่เพื่อน สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่พบร่วมกัน เพื่อนำไปแก้ไขในการพูดครั้งต่อไป

ขั้นที่ 2 ขั้นพูดคู่ ครูจับคู่นักเรียนแบบละความสามารถจากสมาชิกในกลุ่มเดิม เพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด โดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง นักเรียนแต่ละคู่สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่ควรนำไปแก้ไข เพื่อพัฒนาการพูดให้ดีขึ้นในครั้งถัดไป

ขั้นที่ 3 ขั้นพูดเดี่ยว นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยวโดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกเป็นกลุ่ม และคู่ มาปรับใช้ในการร่างบทพูดและพูดโดยให้นักเรียนจัดทำเป็นคลิปความยาว 1 นาที ในการพูดสรุปความ การพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การพูดโน้มน้าวใจ และการพูดจรรโลงใจ เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์โดยอัปโหลดลง YouTube และแชร์ในกลุ่มปิด Facebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครูและเพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้วิจารณ์และให้ข้อเสนอแนะ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 หรือไม่
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยวกับเกณฑ์ร้อยละ 65
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 6 อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง โรงเรียนวัดปากช่อง(จันทรานูมาศวิทยาการ) โรงเรียนบ้านหนองนกระเรียน และโรงเรียนชุมชนวัดรางบัว (แหลมราษฎร์บำรุง) รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 121 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 24 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู การพูดในโอกาสต่าง ๆ (การพูดโน้มน้าวใจและการพูดจรรโลงใจ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สาระที่ 3 การฟังการดู และการพูด มาตรฐานที่ 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และ

พูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกใน โอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณ์ญาณและสร้างสรรค์ ตัวชี้วัดที่ ม.2/1 พูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู ม.2/4 พูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์

3. ระยะเวลาภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 9 ชั่วโมง ไม่รวมทดสอบหลังเรียน

4. ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว

ตัวแปรตาม คือ 1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรม 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นพูดกลุ่ม คือ ครูจับกลุ่มนักเรียนแบบละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน (1:2:1) ร่วมกัน ร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด ให้นักเรียนได้ฝึกพูดภายในกลุ่มตนเองโดยสมาชิกที่เหลือเป็นผู้ฟัง ให้คำชี้แนะแก่เพื่อน สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่พบร่วมกัน เพื่อนำไปแก้ไขในการพูดครั้งต่อไป

ขั้นพูดคู่ คือ ครูจับคู่นักเรียนแบบละความสามารถ เพื่อร่วมกัน ร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด โดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง นักเรียนแต่ละคู่สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่ควรนำไปแก้ไข เพื่อพัฒนาการพูดให้ดีขึ้นในครั้งถัดไป

ขั้นพูดเดี่ยว นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยวโดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกที่ผ่านมา มาปรับใช้ในการร่างบทพูดและพูดโดย ให้นักเรียนจัดทำเป็นคลิปความยาว 1 นาที ในการพูดแต่ละประเภท เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์ โดยอัปโหลดลง YouTube และแชร์ในกลุ่มปิด Facebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครูและเพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้วิจารณ์และให้ข้อเสนอแนะ

2. ความสามารถในการพูด หมายถึง การที่นักเรียนพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดูโดยสามารถพูดสรุปความบอกข้อคิดที่ได้รับ แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังและดูอย่างมีเหตุผล สามารถพูดโน้มน้าวใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม และสามารถพูดจรรโลงใจได้สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยพิจารณาจากหลักการพูดซึ่งประกอบด้วยด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา

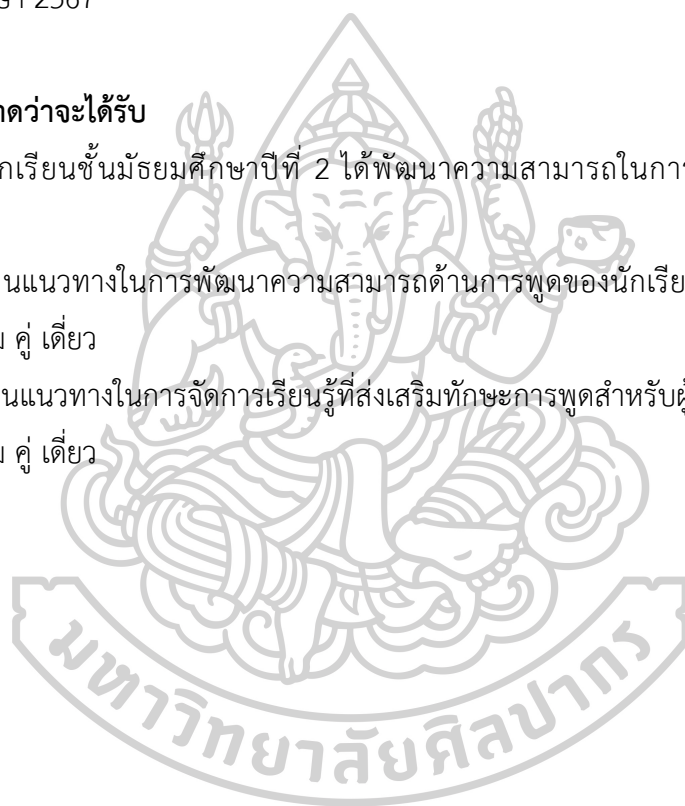
ด้านความคล่องแคล่ว ด้านบุคลิกภาพ และการรักษาเวลาในการพูดซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความสามารถด้านการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ความคิดเห็นของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ซึ่งวัดจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้พัฒนาความสามารถในการพูดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
3. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับผู้สอน ด้วยวิธีการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” ผู้วิจัยได้ศึกษาดำเนินการเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งนำเสนอตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 3 การฟัง การดูและการพูด และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง

- 1.1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
- 1.2 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)
 - 2.1 ความเป็นมาของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
 - 2.2 ความหมายของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
 - 2.3 ขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
 - 2.4 ประโยชน์ของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
3. เอกสารเกี่ยวกับการพูด
 - 3.1 ความหมายของการพูด
 - 3.2 ความสำคัญของการพูด
 - 3.3 ประเภทของการพูด
 - 3.4 องค์ประกอบของการพูด
 - 3.5 มารยาทในการพูด
 - 3.6 การวิจารณ์การพูด
 - 3.7 การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูด
 - 3.8 เกณฑ์การประเมินการพูด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ในที่นี้จะขอเสนอเฉพาะสาระการเรียนรู้ด้านการฟัง การดู และการพูด ดังนี้

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.2	1. พุทธสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู	การพุทธสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู
	2. วิเคราะห์ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และ ความน่าเชื่อถือของข่าวสารจาก สื่อต่าง ๆ	การพุทธวิเคราะห์และวิจารณ์จากเรื่องที่ฟังและดู
	3. วิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องที่ฟังและดู อย่างมีเหตุผลเพื่อนำข้อคิดมา ประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต	
	4. พุดในโอกาสต่าง ๆ ได้ ตรงตามวัตถุประสงค์	การพุดในโอกาสต่าง ๆ เช่น - การพุดอวยพร - การพุดโน้มน้าว - การพุดโฆษณา
	5. พุดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ศึกษาค้นคว้า	การพุดรายงานการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ
	6. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพุด	มารยาทในการฟัง การดู และการพุด

การวิจัยครั้งนี้จะพัฒนาตัวชี้วัดที่ ม.2/1 พุทธสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู และตัวชี้วัดที่ ม.2/4 พุดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์

1.2 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง (โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง, 2562: 2 - 8) กล่าวถึงหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ดังนี้

ความนำ

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง ได้จัดทำขึ้นโดยใช้กรอบและแนวทางที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้วางไว้โดยให้ท้องถิ่นได้มีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาหลักสูตรร่วมกัน เพื่อสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตรแกนกลาง ที่มุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

รหัสวิชา ท22101 ภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เวลาเรียน 60 ชั่วโมง/ภาคเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

จำนวน 1.5 หน่วยกิต

จำนวน 3 ชั่วโมง/สัปดาห์

นักเรียนสามารถศึกษาวิธีการอ่านออกเสียงบทร้อยแก้วในรูปแบบบรรยายและพรรณนา รวมทั้งอ่านออกเสียงบทร้อยกรองได้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ จับใจความสำคัญ สรุปความ และเขียนอธิบายข้อมูลจากเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี สามารถแสดงทัศนคติเชิงบวกได้อย่างเหมาะสม สามารถเขียนตัวบรรจงครึ่งบรรทัดตามรูปแบบได้อย่างถูกต้อง ใช้โวหารเขียนเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าได้ครอบคลุมประเด็น วิเคราะห์ วิวิจารณ์ แสดงความคิดเห็นหรือข้อโต้แย้งของบทความ บทเพลง หรือหนังสืออ่านนอกเวลาได้ พุดสรุปใจความสำคัญจากเรื่องที่ฟังและดู วิเคราะห์ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และความน่าเชื่อถือของข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ สามารถพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ทั้งการพูดอวยพรการพูดโน้มน้าวใจ การพูดโฆษณาพูด รายงานในประเด็นที่ศึกษาจากการฟัง การดู การสนทนาจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ อีกทางยังสามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทกลอนสุภาพ ใช้คำราชาศัพท์ที่เหมาะสมและถูกต้องตามกาลเทศะ รวบรวมและอธิบายความหมายของคำที่มาจากภาษาต่างประเทศได้ครบถ้วน สรุปเนื้อหาจากวรรณคดีวรรณกรรมทั้งในมุมมองศาสนา ประเพณี พิธีกรรม คำสอนเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ วิเคราะห์วิจารณ์งานวรรณกรรมพร้อมยกเหตุผลประกอบ วิเคราะห์คุณค่าและข้อคิดที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่สนใจและมีคุณค่าต่อตนเอง

นักเรียนใช้กระบวนการทางภาษา กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ จัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิด เรียนรู้แบบโครงงาน ให้รู้วิธีการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ วางแผน คิดวิเคราะห์ ประเมินผล ฝึกการ เป็นผู้นำและผู้ตาม มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยี สามารถสร้างองค์ความรู้ไปใช้ประโยชน์ใน ชีวิตประจำวัน

นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และมีมารยาทในการใช้ภาษา มีมารยาทในการอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด เห็นคุณค่าภาษาไทยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติ มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ ภาคภูมิใจในภาษาไทย ร่วมรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ

รหัสตัวชี้วัด

ท1.1 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/4, ม.2/8

ท2.1 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/5, ม.2/7

ท3.1 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/4, ม.2/5, ม.2/6

ท4.1 ม.2/3, ม.2/4, ม.2/5

ท5.1 ม.2/1, ม.2/2, ม.2/3, ม.2/4, ม.2/5

รวม 21 ตัวชี้วัด

โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทย

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 รหัสวิชา ท22101 ภาษาไทย
ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 1.5 หน่วยกิต เวลาเรียน 60 ชั่วโมง/ภาคเรียน

ตารางที่ 2 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา เรียน (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
1	โคลงสุภาษิต พระราชนิพนธ์ พระบาทสมเด็จพระ จุลจอมเกล้า เจ้าอยู่หัว	ท1.1 ม.2/1, ม.2/8 ท2.1 ม.2/1 ท5.1 ม.2/2, ม.2/4, ม.2/5	วิเคราะห์ วิจารณ์เรื่องที่ อ่าน พร้อมยกเหตุผล ประกอบเขียนย่อความ เขียนรายงานการศึกษา ค้นคว้า และพูดรายงาน เรื่องหรือประเด็นที่ศึกษา ค้นคว้าใจความของโคลง เน้นเรื่องการปฏิบัติตนให้ มีความเจริญในชีวิต	11	15

ตารางที่ 2 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา เรียน (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
2	พูดดีมีเสน่ห์	ท3.1 ม.2/1, ม.2/4 , ม.2/6	การพูดสรุปความ หมายถึง การพูดเพื่อ สาระสำคัญของเรื่องที่ได้ อ่านฟัง ดู หรือแม้ กระทั่งเรื่องที่พูดมาก่อน แล้วนำมาถ่ายทอดโดยวิธี สรุปใจความสำคัญ ให้กับ ผู้ที่รับสารเข้าใจง่าย สามารถนำหลักการพูดไป ปรับใช้ในการพูดในโอกาส ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม มีความมั่นใจในการพูด เรียบเรียงเนื้อหาที่จะพูด เป็นอย่างดี มีมารยาทที่ดี ในการฟัง การดู และการ พูด	10	15
3	คำมาไกลในต่าง แดน	ท4.1 ม.2/5	การยืมภาษาต่างประเทศ มาใช้เกิดจากการติดต่อ ระหว่างประเทศ ทั้งการ พูด การค้า การแลก- เปลี่ยนวัฒนธรรมและ ศาสนา ส่งผลให้ภาษาไทย มีคำยืมจากภาษา- ต่างประเทศจำนวนมาก อาทิ ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาจีน ภาษาชวา - มลายู ภาษาอังกฤษ ภาษา ฝรั่งเศส เป็นต้น	6	10

ตารางที่ 2 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลา เรียน (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
4	รู้เรียนเขียนย่อ ความ	ท4.1 ม.2/4, ม.2/8	การเก็บใจความสำคัญของ เรื่องจากข้อความที่อ่าน หรือ ฟัง แล้ว นำ สาระสำคัญมาเรียบเรียง ใหม่ ให้สั้นด้วยภาษาที่ กระชับ เข้าใจง่าย ได้ ความถูกต้องและครบถ้วน สมบูรณ์	4	10
5	กลอนดอกร้อย รำพึงในป่าช้า	ท1.1 ม.2/1, ม.2/8 ท2.1 ม.2/2 ท4.1 ม.2/3 ท 5.1 ม.2/1, ม.2/4	กลอนดอกร้อยรำพึงใน ป่าช้า เป็นบทประพันธ์ที่ พระยาอุปกิตศิลปสาร นำมาเรียบเรียงใหม่ ให้ เข้ากับธรรมเนียมแบบไทย เพื่อเป็นข้อคิด คติเตือนใจ ให้รู้จักการดำเนินชีวิตที่ สงบ สันโดษ ไม่โลภ ไม่ ทะเยอทะยาน ไม่ดูหมิ่นผู้ ที่ด้อยกว่า หรือไม่หลงใหล ในทรัพย์สิน เกียรติยศ ชื่อเสียง เพราะว่าวาระ สุดท้ายของชีวิตก็คือความ ตาย	10	15

ตารางที่ 2 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	มาตรฐาน/ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	น้ำหนักคะแนน
6	ถกประเด็นทำเป็นรายงาน	ท1.1 ม.2/2 ท2.1 ม.2/5 ท3.1 ม.2/2, ม.2/5	การเขียนรายงาน คือการเขียนเสนอผลงานอันได้มาจากการศึกษาค้นคว้าพิเศษนอกเหนือจากเรื่องที่ได้ศึกษาในชั้นเรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รูปแบบของการรายงานแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนประกอบตอนต้น ส่วนเนื้อหาและส่วนประกอบตอนท้าย	7	20
รวม				60	100

จากการศึกษาโครงสร้างเวลาเรียน รายวิชาภาษาไทย ของโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง การวิจัยครั้งนี้ใช้หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องพูดดีมีเสน่ห์ ใช้เวลาในการทดลอง 9 ชั่วโมง สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา ในสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด ตัวชี้วัดที่ ม.2/1 พูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู ม.2/4 พูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ (การพูดโน้มน้าวใจและการพูดจรรโลงใจ) และอีก 1 ชั่วโมงตามโครงสร้างเวลานั้น ใช้ในการจัดการเรียนรู้เรื่องบุคลิกภาพของผู้พูดที่ดี

ทั้งนี้เกณฑ์การประเมินตามความคาดหวังของโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง ในด้านทักษะการสื่อสาร กำหนดไว้ที่ร้อยละ 65 (เกณฑ์การประเมินคุณภาพผู้เรียนในการเลื่อนชั้นในระดับชั้นที่สูงขึ้น, 2565: 12)

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)

เอกสารเกี่ยวกับเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่ ความเป็นมาของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ความหมายของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว และประโยชน์ของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ความเป็นมาของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

นักวิชาการและหน่วยงานทั้งในและต่างประเทศ ต่างให้ความหมายของเทคนิคทีม คู่เดี่ยว ไว้ดังนี้

Kagan (2009: 136) นักการศึกษาชาวสหรัฐอเมริกา ได้วิจัยและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างจริงจังตั้งแต่ปีคริสต์ศักราช 1985 โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้ร่วมมือกันในการแก้ปัญหา และการจัดกิจกรรมแบบทีม คู่ เดี่ยว นั้น ก็ตอบสนองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยขั้นแรกให้นักเรียนได้จัดกลุ่มผู้เรียนทำงานร่วมกัน กลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ เป็นผู้ชายและผู้หญิงจำนวนเท่า ๆ กัน จัดเด็กให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันเป็นระยะเวลาประมาณ 6 สัปดาห์ หลังจากนั้นจึงจัดกลุ่มใหม่ เพื่อให้นักเรียนได้เปลี่ยนบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ การทำงานเป็นทีมจะช่วยสร้างความมุ่งมั่นในการทำงานมากยิ่งขึ้น สร้างอุดมการณ์ของการทำงานให้เด็ก มีการเสริมพลังบวกแก่กัน ผู้เรียนมีวิธีการทำงานให้มีประสิทธิภาพ และเกิดทักษะการทำงานร่วมกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้เรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ยอมรับความแตกต่างของแต่ละบุคคล มีหน้าที่ ความรับผิดชอบและพูดคุยกันในการทำงานตลอดเวลา

Kagan ได้พัฒนารูปแบบกิจกรรมอย่างหลากหลาย ภายใต้แนวคิดในการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบด้วย 6 ประการ คือ “Teams Will Manage Social Skills and PIES through Structure” หมายถึง การจัดกลุ่มของผู้เรียนที่จะทำงานร่วมกัน ใช้ความมุ่งมั่นและความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดเป็นทักษะในการทำงานร่วมกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ช่วยเหลือกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น (Kagan, 1994: 5) จึงน่าจะเป็นวิธีที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพและพัฒนาตนเองในทักษะต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นพร้อมกับการทำงานได้เป็นอย่างดี การจัดการเรียนรู้แบบ Team- Pair- Solo นับเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม คิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่ง จากนั้นเปลี่ยนเป็นการคิดเป็นคู่ ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหาและพัฒนาจนสามารถแก้ปัญหาในทำนองเดียวกันคนเดียวได้ นั่นเกิดจากการพัฒนาตนเองตามลำดับ จนเกิดความมั่นใจและสามารถปฏิบัติสิ่งนั้นได้ด้วยตนเอง

2.2 ความหมายของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

นักวิชาการทั้งในและต่างประเทศให้ความหมายของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ไว้ดังนี้

Kagan (1994: 6-14) และ Al-dawoud (2001: 29-30) กล่าวถึงความหมายของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการแก้ปัญหา ซึ่งในขั้นแรกผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้เกิดความเข้าใจในกระบวนการแก้ปัญหา กระตุ้นความสนใจในการทำงาน ขั้นที่ 2 ทำงานเป็นคู่ ลดระดับความช่วยเหลือลงมา แต่ยังคงช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และขั้นที่ 3 ขั้นเดี่ยว ผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดย Al-dawoud กล่าวเพิ่มเติมว่า วิธีการสอนนี้จะสามารถทำให้นักเรียนกล้าพูดหน้าชั้นเรียน มีความมั่นใจในการเรียน เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่ และคนเดียว ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานในประเทศไทยได้ให้ความหมายของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ที่มีความสอดคล้องกับความหมายข้างต้น คือ

ศูนย์เรียนรู้ มหาวิทยาลัยรังสิต (2554: 84) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่ผู้สอนกำหนดปัญหาโจทย์หรืองานให้ทำแล้ว สมาชิกจะทำงานร่วมกันทั้งกลุ่ม โดยให้แต่ละคนในกลุ่ม คิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งก่อน จนทำงานได้สำเร็จ จากนั้นเปลี่ยนเป็นรวมกันคิดเป็นคู่ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนแต่ละคนเรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหา แล้วถึงขั้นสุดท้ายให้สมาชิกแต่ละคนทำงานคนเดียวจนสำเร็จสามารถแก้ปัญหาทำนองเดียวกันได้

สรุปได้ว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว คือ เทคนิคการสอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกกระบวนการทำงานเดิมซ้ำ ๆ ฝึกกระบวนการแก้ปัญหา มีการปรับเปลี่ยนปริมาณจำนวนคนให้ลดลง เริ่มตั้งแต่การทำงานเป็นกลุ่ม จากนั้นก็เข้าสู่การทำงานเป็นคู่จนเกิดความมั่นใจและสามารถกระทำสิ่งนั้นได้ด้วยตนเองเพียงคนเดียว

2.3 ขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

ขั้นตอนการสอนด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มี 3 ขั้นตอน ซึ่งมีนักวิชาการศึกษาได้ให้แนวทางในการสอนไว้ ดังนี้

Kagan (2009: 136) กล่าวถึง Team Pair Solo ว่าเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีจำนวน 4 คน คิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งจากนั้นเปลี่ยนเป็นการคิดเป็นคู่ ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหา และพัฒนาจนสามารถแก้ปัญหาในทำนองเดียวกันคนเดียวได้ โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นกลุ่ม จัดกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงปานกลาง ค่อนข้างต่ำ และเพศจำนวนเท่า ๆ กัน ในบางกรณีสามารถจัดกลุ่มโดยวิธีอื่น เช่น ในการศึกษาเรื่องลักษณะเฉพาะ ควรจัดกลุ่มเด็กที่มีความสนใจตรงกัน หรือวิธีสุ่ม เมื่อต้องการทบทวน

ความรู้จัดให้เด็กอยู่ในกลุ่มเดียวกันประมาณ 6 สัปดาห์แล้วเปลี่ยนจัดกลุ่มใหม่ เป็นเทคนิคที่ครูกำหนดปัญหา โจทย์ หรืองานให้ทำและสมาชิกทำงานร่วมกันทั้งกลุ่มจนงานเสร็จ

ขั้นคู่ เป็นเทคนิคที่ปรับจำนวนสมาชิกในลดลง เหลือเพียง 2 คน แต่ยังคงให้ปัญหาที่มีลักษณะเหมือนเดิมในการแก้ไข ในขั้นนี้ นักเรียนจะค้นพบแนวทางการแก้ปัญหาที่เร็วขึ้น มีความหลากหลายมากขึ้น และกล้าออกความคิดเห็นมากขึ้น

ขั้นเดี่ยว เป็นขั้นตอนที่สมาชิกต้องปฏิบัติงานคนเดียวจนสำเร็จ โดยใช้ประสบการณ์ในการทำงานเป็นกลุ่มและคู่ มาปรับใช้ในการแก้ปัญหการทำงานของตนเอง

Isjoni, S. (2009: 97) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือต้องดำเนินการจัดห้องเรียนให้มีความสัมพันธ์ เหมาะสม กับการอำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เป็นคู่ และเดี่ยว ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำงานเป็นกลุ่ม ในกลุ่มจะมีสมาชิก 4-6 คน คละความสามารถของผู้เรียน คือ มีนักเรียนที่เรียนดี เรียนอยู่ในระดับกลางและอ่อนอยู่ด้วยกัน ผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาให้สำเร็จและบรรลุตามวัตถุประสงค์ ในขั้นตอนนี้ครูมีหน้าที่อำนวยความสะดวกในด้านของสื่อและอุปกรณ์เท่านั้น ส่วนผู้เรียนจะเป็นผู้หาคำตอบและออกมานำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน

ขั้นที่ 2 นักเรียนปรับสมาชิกให้เหลือเพียง 2 คน การทำงานเป็นคู่ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องทำงานและแก้ไขปัญหาด้วยกัน อธิบายปัญหาและค้นหาคำตอบร่วมกัน ซึ่งลักษณะปัญหาจะมีความคล้ายคลึงกับในขั้นการทำงานเป็นทีม หลังจากนั้นนักเรียนต้องออกมาเสนอผลงานที่ได้

ขั้นที่ 3 ขั้นการทำงานเป็นรายบุคคล ผู้เรียนจะได้ทำงานคนเดียว ค้นหาคำตอบจากปัญหา โดยมีโอกาสในการพัฒนาความสามารถ โดยใช้ทักษะความรวดเร็วและทักษะการทำงานในขั้นการทำงานเป็นกลุ่มและการทำงานเป็นคู่มาปรับใช้ เพื่อให้งานสำเร็จได้ตามวัตถุประสงค์

ธีรศักดิ์ สินชัย (2559: 34) อธิบายว่า วิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว มีกระบวนการสอนดังนี้

1. ขั้นทีม ให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
2. ขั้นคู่ เมื่อนักเรียนทำงานเป็นกลุ่มแล้ว จะแบ่งสมาชิกในกลุ่มออกเป็นคู่ เพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหา โดยมีหัวข้อและปัญหาคลายกับการทำงานเป็นทีม
3. ขั้นเดี่ยว ผู้เรียนจะถูกแบ่งจากขั้นคู่ ให้ทำงานเป็นรายบุคคล โดยแก้ปัญหาและดำเนินการทำงานคนเดียว ให้บรรลุวัตถุประสงค์เหมือนในขั้นทีมและขั้นคู่

จากแนวทางการสอนของนักวิชาการสามารถสรุปได้ว่า เทคนิคทีม คู่ เดี่ยวนั้น ต้องมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทำงานเป็นกลุ่ม คือ นักเรียนจับกลุ่มโดยความสามารถ ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทุกคนในกลุ่มมีหน้าที่ ความรับผิดชอบ ช่วยเหลือกัน และออกมานำเสนอผลงานหรือแลกเปลี่ยนกันพูดภายในกลุ่ม โดยงานนั้นต้องสำเร็จตามวัตถุประสงค์

ขั้นที่ 2 ขั้นทำงานเป็นคู่ คือ การปรับจำนวนนักเรียนจากเดิมที่เป็นกลุ่มอยู่ให้มีปริมาณลดลงเหลือเพียงนักเรียน 2 คน ทำงานคู่กัน โดยมีหัวข้อในการทำงานเหมือนเดิม กระบวนการทำงานคล้ายกัน แต่มีปัญหาและอุปสรรคที่แตกต่างกัน นักเรียนจะได้ช่วยกันทำให้งานสำเร็จตามวัตถุประสงค์ด้วยศักยภาพของตนเองที่มากขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นเดี่ยว เป็นขั้นสุดท้าย หลังจากที่ได้เรียนรู้การทำงานในรูปแบบกลุ่มและคู่มาแล้ว นักเรียนจะต้องแสดงความสามารถและศักยภาพของตนเอง ในการลงมือปฏิบัติงานคนเดียว ให้งานนั้นสำเร็จได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยเลือกเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามขั้นตอนของ Kagan มาใช้ในการจัดกิจกรรมเรื่องการพูด โดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นพูดกลุ่ม ครูจัดกลุ่มนักเรียนแบบความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน (1:2:1) ร่วมกันร่างบทพูด ผูกพูดและวิจารณ์การพูด โดยให้นักเรียนได้ผูกพูดภายในกลุ่มตนเอง สมาชิกที่เหลือเป็นผู้ฟัง ให้คำชี้แนะแก่เพื่อน สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่พบร่วมกัน เพื่อนำไปแก้ไขในการพูดครั้งต่อไป

ขั้นพูดคู่ ครูจับคู่ให้นักเรียนแบบความสามารถ เพื่อร่วมกันร่างบทพูด ผูกพูดและวิจารณ์การพูด โดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง นักเรียนแต่ละคู่สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่ควรนำไปแก้ไข เพื่อพัฒนาการพูดให้ดีขึ้นในครั้งถัดไป

ขั้นพูดเดี่ยว นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยวโดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกที่ผ่านมาปรับใช้ในการร่างบทพูดและพูด โดยให้นักเรียนจัดทำเป็นคลิปความยาว 1 นาที ในการพูดแต่ละประเภท เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์ โดยอัปโหลดลงYouTube และแชร์ในFacebook กลุ่มปิดครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้วิจารณ์และให้ข้อเสนอแนะ

2.4 ประโยชน์ของเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ในหลากหลายด้าน นักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์ไว้ ดังนี้

Johnson & Johnson (1991: 27-30) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ไว้ 9 ประการได้แก่

1. นักเรียนเก่งเปลี่ยนบทบาทจากผู้เรียนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้
2. นักเรียนทำหน้าที่นำความรู้ไปอธิบายให้เพื่อนฟังทำให้เพื่อน

3. การสอนเพื่อนแบบตัวต่อตัว ทำให้นักเรียนได้รับการเอาใจใส่ดูแลและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น
4. นักเรียนทุกคนต่างพยายามช่วยเหลือกันและกัน
5. นักเรียนทุกคนพยายามแสดงความสามารถของตนเอง เพราะคะแนนที่ได้ออกมาคือคะแนนของทั้งกลุ่ม
6. นักเรียนได้รับประโยชน์จากการทำงานร่วมกันอย่างแท้จริง
7. นักเรียนมีโอกาสดำเนินการทบทวนกระบวนการทำงานเพื่อให้งานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
8. นักเรียนมีบทบาททางสังคมทำให้รู้สึกว่าคุณค่า
9. นักเรียนจะรู้สึกว่าการทำอะไรเองคนเดียวจะเป็นที่จับตามองของเพื่อนเมื่อได้มีประสบการณ์ในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มจะทำให้ให้นักเรียนมีทักษะความกล้ามากยิ่งขึ้น

Kagan (1994: 14) กล่าวว่า ประโยชน์ในการพัฒนาผู้เรียนด้วยการจัดการสอนเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมให้ผู้เรียน ผู้เรียนสามารถมีองค์ความรู้รอบคอบ ฝึกความรับผิดชอบของผู้เรียนในแต่ละคน ผู้เรียนมีความสุขกาย สุขภาพใจที่แข็งแรงมากยิ่งขึ้น มีส่วนร่วมในการทำงาน ให้ความเคารพและเกรงใจซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบและสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

John (2002: 15) กล่าวว่า เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จะช่วยเพิ่มการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลระหว่างผู้เรียน สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มีการโต้ตอบและให้คำแนะนำ พัฒนาทักษะทางสังคมและการทำงาน กลุ่มที่จำเป็นสำหรับความสำเร็จ

กุลิสรา จิตรชญาวนิช (2565: 90) กล่าวถึง ข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ไว้ คือ เป็นการสร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีให้ผู้เรียนในกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนเก่งมีโอกาสช่วยเหลือผู้เรียนอ่อน อีกทั้งเป็นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมด้านความมีน้ำใจ ฝึกความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกันให้บรรลุเป้าหมาย และฝึกทักษะสังคมในด้านความเป็นประชาธิปไตย โดยเฉพาะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีนอกห้องเรียน

จากคำกล่าวถึงประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกัน ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี คนเก่งมีโอกาสช่วยเหลือคนอ่อน นักเรียนทุกคนต่างช่วยเหลือกัน เห็นกระบวนการทำงานของกันและกัน มีโอกาสในการทบทวนกระบวนการทำงาน ทำให้ตัวเองรู้สึกมีคุณค่าและภาคภูมิใจกับงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น

3. เอกสารเกี่ยวกับการพูด

3.1 ความหมายของการพูด

การพูดถือเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญในชีวิตประจำวัน จึงมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

กิตติชัย พินโน และคณะ (2554: 201) กล่าวถึงความหมายของการพูดที่มีความสอดคล้องกับ ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2554: 1), สมชาติ กิจยรรยง (2559: 18) และสมบุรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 18) ที่กล่าวว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด หรือความต้องการของผู้พูดเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้น้ำเสียง ถ้อยคำ ท่าทาง อากัปกิริยาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ โดย สมบุรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 18) กล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดยังเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารที่ก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ราเชน อินทรวีรัตน์ (2554: 10), ชิตาภา สุขพลำ (2557: 10) และพิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 8) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่สำคัญของมนุษย์ในการสื่อสาร ซึ่งมีการใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา ผ่านรูปแบบวิธีการที่หลากหลาย เพื่อถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดในการส่งสารไปยังผู้ฟังได้ชัดเจน รวดเร็ว เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและตอบสนองความต้องการนั้นได้

ดังนั้นการพูด คือ การสื่อสารที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น ความต้องการ โดยการใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษา ทั้งน้ำเสียง ถ้อยคำ ท่าทาง อากัปกิริยาต่าง ๆ เพื่อส่งสารไปยังผู้ฟังแล้วเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน สามารถตอบสนองความต้องการนั้น ๆ ได้

จากความหมายของการพูดข้างต้น นักเรียนจะมีความสามารถในการพูดได้ นักเรียนต้องถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ความรู้ ทักษะคิด ความคิดเห็น หรือการวิจารณ์อย่างมีเหตุผล ไปสู่ผู้อื่นได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และเกิดปฏิกิริยาตอบสนองได้ทันที ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้ นักเรียนจะสามารถพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู โดยสามารถพูดสรุปความ บอกข้อคิดที่ได้รับ แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟังและดูอย่างมีเหตุผล สามารถพูดโน้มน้าวใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม และสามารถพูดจรรโลงใจได้สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยพิจารณาจากหลักการพูดซึ่งประกอบด้วยด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษา ด้านความคล่องแคล่ว ด้านการใช้เวลาในการพูด และด้านบุคลิกภาพ

3.2 ความสำคัญของการพูด

การพูดมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตปัจจุบันของมนุษย์ ไม่ว่ามนุษย์จะอยู่ในสถานะใด การพูดก็ถือเป็นเครื่องมือพื้นฐานและให้ความสำคัญเสมอ ดังที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

ราเชน อินทรวีรัตน์ (2554: 12), ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2554: 2) และพิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 9-10) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดที่สอดคล้องกันว่า การพูดช่วยสร้างความเข้าใจ สร้างสัมพันธที่ดีของมนุษย์ และเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ได้ โดยราเชน อินทรวีรัตน์ (2554: 12) กล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญใน

กระบวนการสื่อสาร แม้เทคโนโลยีจะพัฒนาก้าวหน้ามากเพียงไรก็ยังช่วยให้การพูดมีประโยชน์และความสำคัญต่อผู้ฟังมากเท่านั้น โดยเฉพาะด้านการศึกษาและอาชีพนักพูด การพูดดีย่อมถือเป็นคุณสมบัติเด่น ในการสร้างศรัทธาและความเลื่อมใสแก่ผู้ฟัง ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2554: 2) กล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดจะช่วยในการเตรียมตัวในการเป็นผู้นำที่ดี ช่วยวางรากฐานของประชาธิปไตย และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพให้ดียิ่งขึ้น และพิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 9-10) กล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์ ทั้งด้านการดำเนินชีวิตประจำวัน การสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และเป็นเครื่องมือในการสร้างสันพันธภาพที่ดีในองค์กร

ดังนั้น สามารถสรุปความสำคัญของการพูดได้ว่า การพูดมีส่วนสำคัญและมีประโยชน์ต่อผู้ฟัง เพราะอิทธิพลจากคำพูดจะทำให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสาร สามารถช่วยสร้างความสำเร็จที่เกิดขึ้นในชีวิต สร้างและรักษาสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างบุคคล กลุ่มคน เข้าด้วยกันอย่างเหนียวแน่น บุคคลใดที่มีทักษะการพูดดี มีศิลปะในการพูด มีจังหวะลีลาความแม่นยำ ก็จะทำให้ผู้นั้นสามารถเป็นนักพูดที่ดีและประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 ประเภทของการพูด

การพูดของมนุษย์มีหลายประเภท เนื่องจากมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป ดังที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

สมบุรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 36-41) กล่าวว่าประเภทการพูดของมนุษย์แบ่งได้ 4 ประเภทดังนี้

1. การพูดระหว่างบุคคล (พูดเดี่ยว) เป็นการพูดทักทายปราศรัย หน้าต่ายิ้มแย้ม น้ำเสียงเป็นมิตร ใช้ภาษาสุภาพ เข้าใจความหมายง่าย เป็นการสนทนากันเอง แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ร่วมกัน ไม่พูดเรื่องที่ทำให้ผู้ฟังไม่สบายใจ

2. การพูดในกลุ่ม (พูดหมู่) เป็นการพูดในชีวิตประจำวัน เปิดโอกาสในการถามตอบ บอกเล่าเรื่องราว แสดงความคิดเห็น เน้นการเล่าเนื้อหาสาระสำคัญ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย น้ำเสียงชัดเจน น่าฟัง อาจมีท่าทางประกอบในการสนทนา และทิ้งท้ายให้คิด

3. การพูดในที่ชุมชนได้แก่

3.1 การพูดอย่างเป็นทางการ เป็นการพูดในงานพิธีการ มีการวางแผนและมีแนวปฏิบัติที่ชัดเจน

3.2 การพูดอย่างไม่เป็นทางการ เป็นการพูดที่ให้บรรยากาศเป็นกันเอง การกล่าวอวยพรในโอกาสต่าง ๆ

3.3 การพูดกึ่งทางการ เป็นการพูดที่ลดหลักเกณฑ์จากการพูดอย่างเป็นทางการ แต่ไม่ถึงขั้นพูดแบบไม่เป็นทางการ ทั้งนี้ต้องวิเคราะห์โอกาสและสถานการณ์ด้วย

4. การพูดทางสื่อมวลชน เป็นการพูดผ่านรายการโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ หรือสื่อออนไลน์ ต้องระมัดระวังในเรื่องการใช้ภาษา การออกเสียงอักขระ และวิธีการพูดที่เหมาะสม

นางลักษณ์ สุทธิวัฒน์พันธ์ (2555: 31-33) กล่าวว่า การพูดอาจแบ่งตามประเภทหรือชนิดของการพูดได้ดังนี้

1. แบ่งตามวิธีพูดเป็นการพูดที่มีผู้พูดเพียงคนเดียว ได้แก่

1.1 การพูดปากเปล่าโดยไม่มีการเตรียมล่วงหน้า (Impromptu Speech) ต้องอาศัยไหวพริบ ปฏิภาณ ประสบการณ์ และความชำนาญของผู้พูด

1.2 การพูดปากเปล่าโดยมีการเตรียมล่วงหน้า (Extemporaneous) ผู้พูดเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี รู้ล่วงหน้าว่าจะพูดเรื่องอะไร ใครเป็นผู้ฟัง การพูดแบบนี้ผู้พูดจะมีความมั่นใจในตัวเองพอสมควร

1.3 การพูดโดยท่องจำ (Memorized Speak) ผู้พูดเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี จดจำเรื่องราวที่จะพูดได้ แต่อาจมีความเครียด ขาดความเป็นธรรมชาติ เมื่อตื่นเต้นอาจลืมเนื้อหาบางส่วน

1.4 การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ (Reading from Manuscript) เป็นการพูดตามโน้ตที่เตรียมมา วิธีนี้จะเป็นการอ่านมากกว่าการพูด

2. แบ่งตามจุดมุ่งหมายของการพูด

2.1 การพูดเพื่อความบันเทิง (The Entertainment Speak) เป็นการพูดในงานพบปะสังสรรค์ งานรื่นเริง เพื่อความบันเทิง

2.2 การพูดเพื่อให้ความรู้หรือข้อเท็จจริง (The Informative or Instructive Speak) เป็นการพูดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ มีลักษณะการพูดเชิงงานวิชาการ

2.3 การพูดเพื่อชักจูง (The Persuasive or Influence Speak) เป็นการพูดเพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟัง จำเป็นต้องใช้จิตวิทยา ศิลปะ และถ้อยคำในการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเลื่อมใสศรัทธา เกิดความสนใจ สร้างความพอใจ มีวิธีกระตุ้นให้ผู้ฟังลงมือปฏิบัติ

พิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558: 10-13) กล่าวว่า การพูดย่อมาอาศัยเกณฑ์ 4 ประการในการแบ่ง ดังนี้

1. การแบ่งประเภทการพูดโดยใช้จำนวนของผู้สื่อสารเป็นเกณฑ์

1.1 การสื่อสารระหว่างบุคคล ตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป แต่ไม่มากจนไม่สามารถสื่อสารแบบตัวต่อตัวได้ สามารถทำหน้าที่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังได้

1.2 การพูดในกลุ่มเล็ก เป็นการสื่อสารในจำนวนคนไม่มาก ในขณะที่คนหนึ่งพูด คนอื่น ๆ ก็จะทำหน้าที่ฟัง อาจร่วมซักถาม เสนอแนะ ในจังหวะที่เหมาะสมได้

1.3 การพูดต่อหน้าชุมชน เป็นการพูดต่อหน้าสาธารณชน มีผู้ฟังจำนวนมาก โอกาสแลกเปลี่ยนข่าวสารเกิดขึ้นได้ยาก

2. การแบ่งประเภทการพูดโดยใช้ลักษณะการพูดเป็นเกณฑ์

2.1 การพูดจากความทรงจำ มี 2 ลักษณะ คือ การพูดจากประสบการณ์ตรงเหมือน การเล่าเรื่องจากความทรงจำที่มีอยู่ มีความเป็นธรรมชาติ น่าเชื่อถือ และการพูดแบบเขียนบทพูดโดย อาศัยการท่องจำ ซึ่งจะขาดความเป็นธรรมชาติ อาจมีจังหวะสะดุด หยุด เพื่อนึกความจำ

2.2 การพูดแบบอ่านจากร่างหรือพูดจากต้นฉบับ เป็นการพูดที่ถือบทอ่านประกอบ ซึ่งต้องใช้ทักษะการอ่านสะกดคำร่วมกับการประสานสายตา

2.3 การพูดแบบฉับพลัน เป็นการพูดที่ผู้พูดไม่มีโอกาสเตรียมตัวมาก่อน อาจเป็น การพูดแสดงความคิดเห็น การพูดแสดงความรู้สึก ใช้เวลาสั้น แต่ผู้พูดจะมีการประหม่อมามากที่สุด

3. การแบ่งประเภทการพูดโดยใช้วัตถุประสงค์ของผู้พูดเป็นเกณฑ์แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

3.1 เพื่อแจ้งให้ทราบ เป็นการบอกหรือชี้แจงข่าวสารให้เคความเข้าใจตรงกัน

3.2 เพื่อสอนหรือให้การศึกษา เป็นการพูดเชิงวิชาการ ต้องการให้ผู้ฟังได้รับความรู้

3.3 เพื่อสร้างความพอใจหรือความบันเทิง เป็นการพูดที่ต้องการให้เกิดความ บันเทิง อาจปรากฏในรูปแบบการพูด การเขียน การแสดงท่าทางต่าง ๆ

3.4 เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังคล้อยตามหรือปฏิบัติ ตามข้อเสนอแนะนั้น ๆ

4. การแบ่งประเภทการพูดโดยใช้โอกาสเป็นเกณฑ์ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

4.1 การพูดในโอกาสที่แสดงความยินดีและอวยพร

4.2 การพูดในโอกาสที่แสดงความรู้สึกเสียใจ เสียใจ

กิตติชัย พินโน และคณะ (2554: 209-210) กล่าวว่า ประเภทของการพูดแบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. พูดโดยเตรียมตัวมาก่อน การพูดประเภทนี้ผู้พูดมีโอกาสรบล่วงหน้าว่าจะพูด อะไรที่ไหน เมื่อไหร่ อาจเตรียมเรื่องที่จะพูดโดยจดใส่กระดาษแผ่นเล็ก ๆ เพื่อเป็นแนวทางไม่ให้หลง ประเด็น

2. พูดโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เป็นการพูดแบบปัจจุบันทันด่วน ไม่ทราบมาก่อน ล่วงหน้าต้องอาศัยความรู้ความชำนาญที่มีอยู่

3. การพูดโดยท่องจำ การพูดประเภทนี้ผู้พูดต้องท่องจำเนื้อหาทั้งหมดที่จะถ่ายทอด ให้ผู้ฟัง ส่วนมากจะใช้ในการแสดงละคร การพูดแบบนี้เป็นการแสดงความสามารถของผู้พูด เพราะจะ พูดให้ดีและเป็นธรรมชาตินั้นค่อนข้างเป็นไปได้ยาก

4. การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ การพูดประเภทนี้ใช้เฉพาะงานที่เป็นพิธีการ ที่ไม่ต้องการให้เกิดข้อผิดพลาด และผู้พูดหรือผู้ฟังมักเป็นบุคคลสำคัญ

สุกัญญา สมไพบูลย์ (2565: 75-79) กล่าวว่า การพูดแต่ละครั้งผู้พูดควรรู้จักประเภทของการพูดแต่ละชนิด ดังนี้

1. การพูดแบบไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า (Unprepared Speech) การพูดลักษณะนี้เป็นการพูดที่ผู้พูดไม่ได้เตรียมความพร้อม ไม่ทราบล่วงหน้า เป็นการพูดกะทันหัน แต่ใช้ประสบการณ์ส่วนตัว รวบรวมสติปัญญา จัดเรียงความคิดและพูดออกมา

2. แนวทางการด้นสด (Improvisation) เป็นการนำความทรงจำหรือประสบการณ์รวมถึงถ้อยคำ ภาษา เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกันมาร้อยเรียงเป็นเรื่องราว อาจจะได้ขัดเกลาภาษาแต่สามารถพูดออกมาได้

3. การพูดแบบมีโครงสร้างทางความคิดและประเด็น (Semi-prepared Speech) การพูดลักษณะนี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การพูดแบบกึ่งเตรียมพร้อม เน้นวัตถุประสงค์ในการพูด มีโอกาสเตรียมตัวด้านเนื้อหา สามารถจัดเตรียมได้อย่างกว้าง ๆ แต่ไม่ได้เจาะจงที่กลุ่มผู้ฟังกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษ

4. การพูดแบบมีการเตรียมเนื้อหาครบถ้วน (Prepared Speech) การพูดลักษณะนี้มีการวางแผนอย่างชัดเจน สามารถกำหนดจุดมุ่งหมายในการพูด จัดลำดับเนื้อหา รวบรวมข้อมูล ค้นคว้าหาประสบการณ์ มีลำดับขั้นตอนโครงสร้างในการพูดอย่างชัดเจน

จากการศึกษาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทของการพูดมีความหลากหลาย ขึ้นอยู่กับการแบ่งลักษณะการพูด ซึ่งสามารถใช้จำนวนของผู้ฟังเป็นเกณฑ์ ลักษณะการพูดเป็นเกณฑ์ จุดมุ่งหมายในการพูดเป็นเกณฑ์ หรือการจัดประเภทของการพูดที่สามารถใช้ได้กับการพูดทั่วไป ได้แก่

1) การพูดแบบเตรียมตัวมาก่อน เป็นการพูดที่ทราบล่วงหน้าทั้งหัวข้อ จำนวนผู้ฟัง สถานที่โอกาส

2) การพูดแบบฉับพลันหรือการพูดที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เป็นการพูดที่ต้องใช้ทักษะประสบการณ์และความมั่นใจในการพูด

3) การพูดแบบท่องจำ เป็นการพูดที่ผู้พูดจะมีความเป็นธรรมชาติได้ยากที่สุด เพราะมีความกังวลในการพูด แต่จะเวลาในการเตรียมตัวเตรียมพร้อมมาก่อน

4) การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ เป็นการพูดที่สามารถเขียนประเด็นสำคัญและถือในระหว่างการพูดได้

งานวิจัยในครั้งนี้จะพัฒนาการพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู การพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การพูดโน้มน้าวใจ และการพูดจรรโลงใจ เนื่องจากเป็นตัวชี้วัดที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้กำหนดไว้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเป็นเรื่องที่ควรได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน เพราะนักเรียนยังขาดทักษะการพูดเป็นจำนวนมาก อีกทั้งการพูดสรุปความยังเป็นทักษะการสื่อสารเบื้องต้นที่นักเรียนควรได้รับการพัฒนาให้มี

คุณภาพ โดยงานวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการพูดแบบเตรียมตัวมาก่อน คือ ผู้พูดจะทราบหัวข้อ วัตถุประสงค์ สถานที่ จำนวนผู้ฟัง ระยะเวลาในการพูด มีระยะเวลาในการเตรียมตัว เตรียมพร้อมเป็นอย่างดีเพราะเหมาะสมกับวัยของนักเรียน จะช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจมากขึ้น มีการเตรียมความพร้อมที่ดี มีระยะเวลาในการเตรียมความพร้อม มีความประหม่อน้อยลง เปิดทัศนคติที่ดีในการพูดให้นักเรียน และเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาทักษะการพูดในรูปแบบอื่น ๆ ต่อไป

3.4 องค์ประกอบของการพูด

การพูดประกอบด้วยองค์ประกอบของการพูดที่สำคัญ หากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจส่งผลให้การพูดนั้นไม่ประสบความสำเร็จได้ ซึ่งมีนักวิชาการได้อธิบายไว้ ดังนี้

กิตติชัย พินโน และคณะ (2554: 201-202); สมบูรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 42-47); ชนะใจ วาหะสัมฤทธิ์ (2555: 11) และสมชาติ กิจยรรยง (2559: 18) กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ สอดคล้องกันว่า การพูดต้องประกอบด้วย ผู้พูด เนื้อหาที่จะพูด เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความ และผู้ฟัง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ผู้พูด เป็นผู้ถ่ายทอดทัศนคติ ความคิดเห็น ข้อมูล ข้อเท็จจริง สูผู้ฟังด้วยการใช้ภาษา น้ำเสียง บุคลิกภาพ และกิริยาท่าทาง ได้ตรงตามเจตนา
2. เนื้อหาที่จะพูด คือ เนื้อหา เรื่องราว ข้อมูล ที่ผู้พูดสื่อออกไปโดยจะต้องมีประโยชน์ต่อผู้ฟัง ทั้งในประเด็นหัวข้อที่จะพูด จุดมุ่งหมายของการพูด ข้อมูลข่าวสาร และการจัดระเบียบเรื่องราวในการพูด
3. เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความ คือ เสียง ภาษา อากัปกิริยา และเครื่องมือต่าง ๆ ที่นำพาสารไปยังผู้ฟัง
4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารผ่านสื่อต่าง ๆ การที่ผู้ฟังจะรับสารได้ดี ต้องมีจุดประสงค์ในการฟัง เข้าใจในหลักภาษา มีมารยาทในการฟัง มีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ และต้องไม่มีอคติในการฟัง ผู้พูดควรรู้จักผู้ฟังเบื้องต้น เพื่อที่จะได้วิเคราะห์ผู้ฟังและเป็นประโยชน์ในการนำเสนอเนื้อหา

กิตติชัย พินโน และคณะ (2554: 201-202) และสมบูรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 42-47) กล่าวเพิ่มเติมว่า องค์ประกอบของการพูดต้องมีความมุ่งหมายและผลของการพูด เพราะการพูดจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปฏิกริยาตอบสนองของผู้ฟัง ว่าสอดคล้องกับเจตนาของผู้พูดหรือไม่ หากตอบสนองตรงตามเจตนาแสดงว่าการสื่อสารครั้งนั้นสัมฤทธิ์ผล

จากการศึกษา พบว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการพูดที่ช่วยให้การพูดมีประสิทธิภาพ และบรรลุจุดมุ่งหมายในการพูดได้สำเร็จ จะขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้ ได้แก่

1. ผู้พูด ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นผู้ที่ต้องถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ โดยใช้ทักษะ การลำดับ เรียบเรียง และการถ่ายทอดให้ผู้ฟังได้รับทราบ

2. สารหรือเนื้อหาสาระที่จะพูด คือ ข้อมูลที่ผู้พูดมีความรู้ ความถนัด ความเชี่ยวชาญ เป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังและต้องมีความถูกต้องตรวจสอบได้
3. สื่อหรือช่องทาง หมายถึง สิ่งที่จะช่วยในการถ่ายทอดเนื้อหาจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง
4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารจากผู้พูด
5. ปฏิกริยาโต้ตอบ หมายถึง สิ่งที่จะช่วยสรุปได้ว่าการสื่อสารครั้งนี้ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด

3.5 มารยาทในการพูด

มารยาทที่ดี คือ ความคาดหวังของสังคมที่ต้องการ การพูดก็นับว่าเป็นทักษะที่ต้องมี มารยาทที่ดี มีกิริยาจาที่สุภาพ ไม่พูดทำร้ายผู้อื่น รู้จักกาลเทศะ ดังนั้นกวีวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

สมบุรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 19-20); วรวรรณ์ ศรียาภัย (2560: 84-85) และศรัยฉัตร กุญชร ณ อยุธยา จีระแพทย์ (2563: 22) กล่าวถึงมารยาทในการพูดอย่างสอดคล้องกันว่า ต้องใช้ ภาษาสุภาพ น้ำเสียงพอเหมาะ ไม่ดังหรือเบาเกินไป สบตาผู้ฟังเพื่อแสดงความจริงใจในขณะพูด ไม่ คุ้ยไม้ไอ้หวด พูดให้ตรงประเด็น ไม่กล่าวพาดพิง นินทาว่าร้าย และรักษาเวลาเป็นอย่างดี

สมบุรณ์ นิยมศิลป์ (2554: 19-20) กล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดอย่างมีมารยาท ต้องรอ จังหวะให้ผู้ฟังได้พูดจนจบประโยคเสียก่อน ควรพูดเรื่องที่มีความสนใจร่วมกัน ควรรับฟังและ ยอมรับความคิดเห็นจากผู้อื่น ไม่พูดเฉพาะเรื่องที่ตนเองสนใจโดยไม่ฟังคำพูดของผู้อื่น ไม่พูด เยิ่นเย้อ หลีกเลียงความรุนแรง หรือโต้แย้งในขณะพูด

วรวรรณ์ ศรียาภัย (2560: 84-85) กล่าวถึงมารยาทในการพูดเพิ่มเติมว่า ขณะพูดควร ยืนในท่าที่สบาย ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดด้วยความสนุกเพลิดเพลิน สร้างความอบอุ่นเป็นกันเอง ใช้คำว่า “พวกเรา” แทนคำว่า “พวกคุณ” น้อมรับคำวิจารณ์ เอ่ยชื่อผู้ฟังบ้างตามสมควรเพื่อแสดงการมี ส่วนร่วม บริหารเวลาให้เหมาะสม จัดลำดับเนื้อหาการพูดก่อนหลัง เน้นความสำคัญของเนื้อหา บางตอนเพื่อกระตุ้นผู้ฟังให้สนใจยิ่งขึ้น

ศรัยฉัตร กุญชร ณ อยุธยา จีระแพทย์ (2563: 22) กล่าวเพิ่มเติมว่า การมีมารยาท ทางสังคมจะทำให้เราเป็นที่ยอมรับ มีผลดีและประโยชน์ต่อตนเอง โดยเฉพาะมารยาทในการพูด ย่อมส่งผลให้ผู้พูดน่าเชื่อถือ เป็นที่ยอมรับและมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น มารยาทในการพูด ควรประกอบด้วย กล่าวทักทายอย่างสุภาพ ยิ้มแย้มแจ่มใส และเมื่อแยกย้ายก็กล่าวลา เมื่อมีคนแนะนำเราในที่ประชุม ควรกล่าวขอบคุณผู้แนะนำ หลังพูดจบกล่าวขอบคุณผู้ฟังที่สละเวลาอันมีค่ามาฟัง เมื่อเดินผ่านผู้ใหญ่ ให้โค้งมตัวหรือโค้งอย่างสุภาพ แต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ตรวจสอบว่ามีอะไรติดพันหรือ กลิ่นปากหรือไม่ ไม่เล่นมุกตลกหรือจิกกัดใคร อย่าเหลือบดูนาฬิกาตลอดเวลา ใช้คำพูดกับผู้อื่น อย่างให้เกียรติ แนะนำบุคคลที่เราเ็นคยอยู่ให้ผู้อื่นได้รู้จัก

ดังนั้น มารยาทที่ดีในการพูดต้องใช้ภาษาสุภาพ น้ำเสียงพอเหมาะ ไม่ดังหรือเบาเกินไป สบตาผู้ฟังเพื่อแสดงความจริงใจในขณะพูด ไม่คุยโม้โอ้อวด พูดให้ตรงประเด็น ไม่กล่าวพาดพิง นินทาว่าร้าย และรักษาเวลาเป็นอย่างดี ไม่เพียงจะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพแต่ยังช่วยให้ผู้พูดมีคุณสมบัติที่ดี ทำให้ผู้ฟังมีความสุขในการฟัง ไม่รู้สึกแยะและเกิดความเชื่อใจในการพูดครั้งต่อไปได้

3.6 การวิจารณ์การพูด

การวิจารณ์การพูดเป็นการแสดงความคิดเห็น ดีหรือชม เพื่อให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น โดยที่ผู้พูดและผู้ฟังต้องปราศจากอคติต่อกัน ซึ่งการศึกษาการวิจารณ์การพูดในครั้งนี้เป็น เพียงแนวทางการวิจารณ์การพูดในชั้นเรียนเท่านั้น ไม่ได้นำไปจัดทำเป็นเกณฑ์การประเมินการพูดของ นักเรียน การวิจารณ์การพูดมีนักวิชาการกล่าวไว้ ดังนี้

ฐนสจันทร วงศ์สุวรรณ (2547: 23-26) กล่าวว่า การวิจารณ์การพูดเป็นกระบวนการ ตัดสินใจหรือการสรุป เพื่อหาข้อยุติเกี่ยวกับการพูด เพื่อให้ทราบว่าผู้พูดมีความสามารถในการพูด มากน้อยเพียงใด โดยมีเกณฑ์การวิจารณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจารณ์การพูดของ พิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 148-151) ดังนี้

1. บุคลิกภาพทั่วไปของผู้พูด เช่น การแต่งกาย ความน่าเชื่อถือ การเตรียมตัว กิริยามารยาท
2. การเริ่มพูดที่จะทำให้ผู้ฟังมีความสนใจหรือความต้องการในการฟังต่อหรือไม่
3. น้ำเสียง คือ การพิจารณาคุณภาพของเสียงที่สามารถสื่อความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟัง
4. การใช้ภาษา พิจารณาความถูกต้องในการใช้ภาษาที่เหมาะสม
5. การใช้ท่าทางประกอบการพูด มีความเหมาะสมกับเนื้อหาหรือคำพูดหรือไม่ ท่าทาง นั้นช่วยให้เกิดความเข้าใจหรือไม่
6. เนื้อหาสาระที่พูดมีความถูกต้องน่าสนใจ น่าเชื่อถือเพียงใด
7. ความพอใจของผู้ฟัง พิจารณาจากปฏิกิริยาของผู้ฟังที่มีต่อการพูด การแสดงออกตั้งแต่ ต้นจนจบ
8. การสรุป คือ การสรุปเรื่องราวที่มีระยะเวลาตามที่กำหนด และสามารถอ้าลาผู้ฟังได้ อย่างเหมาะสม

พิมพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 151) กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดเพิ่มเติมว่า เป็นการ ฟังอย่างใคร่ครวญถึงเนื้อหาสาระ ร่วมกับการวิจารณ์บุคลิกภาพและกลวิธีการนำเสนอของผู้พูดโดย ปราศจากอคติ ซึ่งไม่สามารถตั้งข้อสรุปได้ชัดเจน การวิจารณ์การพูดจะเน้นเรื่องถ้อยคำ ท่าทาง และ น้ำเสียง โดยพิจารณาจากชื่อผู้พูด สถานะ ข้อมูลส่วนตัวบางประการ เรื่องที่พูดวิธีการพูด จุดมุ่งหมาย ในการพูด วัน เวลา สถานที่ กลุ่มผู้ฟัง การปรากฏกายครั้งแรก ความเป็นธรรมชาติ ลักษณะเด่นของ ผู้พูด และข้อบกพร่องของผู้พูดที่พบได้ชัดเจน

สรุปได้ว่า การวิจารณ์การพูดควรเกิดจากการที่ผู้ฟังตั้งใจฟังในการพูดครั้งนั้น ๆ สามารถอธิบาย วิเคราะห์ ให้เหตุผลประกอบการวิจารณ์อย่างน่าเชื่อถือ มีการจดบันทึกตามประเด็นอย่างเป็นขั้นตอน รู้ข้อมูลและลักษณะพื้นฐานของผู้พูด วิจารณ์อย่างปราศจากอคติ พิจารณาเหตุและผลของการวิจารณ์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีเกณฑ์การวิจารณ์ที่ชัดเจน โดยพิจารณาจากบุคลิกภาพทั่วไปของผู้พูดการเริ่มพูด น้ำเสียง การใช้ภาษา การใช้ท่าทางประกอบการพูด ความถูกต้องของเนื้อหาสาระ ความพอใจของผู้ฟัง และการสรุป

ดังนั้นงานวิจัยในครั้งนี้จึงปรากฏทักษะด้านการวิจารณ์การพูด เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการวิจารณ์ผู้อื่นและพัฒนาตนเองให้เป็นผู้พูดที่ดี พร้อมทั้งจะมีทักษะการพูดที่มีคุณภาพต่อไป โดยวิจารณ์ด้านบุคลิกภาพ น้ำเสียง ความถูกต้องของเนื้อหา ท่าทางประกอบ และระยะเวลาที่ใช้

3.7 การจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูด

การพูดเป็นทักษะที่ถูกจัดไว้ในรายวิชาภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และมีทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูดนั้น มีหลายท่านได้ให้แนวทางการจัดการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

พรสวรรค์ สิปโป (2550:168-172) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านของทักษะการพูดควรแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ก่อนพูด เป็นขั้นสร้างความสนใจให้นักเรียน โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์การใช้คำพูดในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้สังคม วัฒนธรรม ที่ปรากฏ ฝึกการออกเสียง ระดับเสียงสูงต่ำและการฟังบทสนทนาตัวอย่าง

ขั้นที่ 2 การพูดแบบกำหนดโครงสร้าง เป็นการพูดที่ใช้โครงสร้าง 2 แบบ คือ เดิมข้อมูลที่ย้ายไปและจิกซอร์ ทั้ง 2 แบบนี้นักเรียนจะได้พูดโต้ตอบแบบไม่เหมือนการสื่อสารจริง

ขั้นที่ 3 การพูดโดยเสรี เป็นการฝึกโดยใช้สถานการณ์เสมือนจริง วางแผน แก้ปัญหา ผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติและอภิปราย

บุษยากร ช้ายขวา (2558: 6) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพูด สามารถใช้กิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) แก้ปัญหาทักษะการพูดได้และยังทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพ เกิดความสุขในการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ช่วยเหลือกันและกัน ลดบทบาทผู้สอนลง เพื่อนแนะนำเพื่อนได้โดยตรง ทำให้ลดความประหม่าและเพิ่มความมั่นใจในการฝึกฝนการพูดมากขึ้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการพูด สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยเน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง จะทำให้นักเรียนมีทักษะในการพูดที่ดีขึ้น และสามารถพัฒนาทักษะนั้นให้เป็นความสามารถที่เด่นของตนเอง

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ซึ่งมีกิจกรรมการพูดสรุปความ การพูดในโอกาสต่าง ๆ (การพูดโน้มน้าวใจ และการพูดจรรโลงใจ) การจับกลุ่มแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผ่านการทำงานแบบกลุ่มและคู่ เน้นการเรียนรู้แบบเป็นระบบสังคม ทุกคนมีสิทธิในการนำเสนอความคิดเห็นหรือการวิจารณ์การพูดของเพื่อนอย่างเท่าเทียมกันและปราศจากอคติ นักเรียนมีโอกาสในการพัฒนานตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ได้ผลลัพธ์ที่สามารถนำมาพัฒนาและปรับปรุงทักษะการพูดของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

3.8 เกณฑ์การประเมินการพูด

เกณฑ์การประเมินการพูดจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการใช้สรุปทักษะการพูดของผู้พูดได้ดี โดยมีนักวิชาการได้ให้แนวทางการประเมินการพูดไว้ ดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2541:15) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินการพูดเป็นแบบประเมินการพูดตามสภาพจริง (Scoring Rubric for Oral Presentation) แบบประเมินที่มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งการวัดสมรรถภาพการพูดของผู้เรียนเป็น 4 ด้าน คือ 1) เนื้อหา 2) การใช้เสียง 3) การแสดงความคิดเห็น 4) มารยาทและบุคลิกภาพ

ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2554: 1) กล่าวว่า การประเมินผลการพูด ควรพิจารณาสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายในการพูด ประเมินว่าผู้พูดพูดตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด
2. รูปแบบของการพูด ประเมินว่าการพูดครั้งนั้นมีองค์ประกอบการพูดครบถ้วนหรือไม่
3. การใช้ภาษา ประเมินว่าผู้พูดใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาและกาลเทศะหรือไม่
4. บุคลิกภาพ ประเมินว่าผู้พูดปรากฏตัวแต่งกายสบตาใช้น้ำเสียงและท่าทางประกอบการพูดเหมาะสมหรือไม่
5. การใช้โสตทัศนูปกรณ์ประกอบการพูด ใช้ได้เหมาะสมคุณค่าสอดคล้องกับเรื่องที่พูดมากน้อยเพียงใด
6. การรักษาเวลา ประเมินว่าผู้พูดใช้เวลาเหมาะสมหรือไม่

ฐานจันทร์ วงศ์สุวรรณะ (2547: 39) ได้กล่าวถึงแนวทางในการประเมินผลการพูดไว้ 8 ประการ ได้แก่ 1) บุคลิกภาพทั่วไปของผู้พูด เช่น การแต่งกาย กิริยามารยาท ความสุภาพ ความน่าเชื่อถือการเตรียมตัวสำหรับการพูด 2) การเริ่มพูด ผู้พูดทำให้ผู้ฟังสนใจและต้องการจะฟังต่อไปหรือไม่ 3) เสียง พิจารณาคุณภาพของเสียงที่สามารถสื่อความคิดของผู้พูด ไปยังผู้ฟังได้ดีเพียงใด 4) การใช้ภาษา พิจารณาการใช้ภาษาของผู้พูดว่าสามารถสื่อความคิดได้ หรือไม่ เป็นภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด 5) การใช้ท่าทางประกอบการพูด มีความเหมาะสมกับเนื้อหาหรือคำพูดที่พูดหรือไม่ท่าทางนั้นช่วยเสริมหรือสร้างความเข้าใจพิเศษหรือไม่ 6) เนื้อหาสาระที่พูด เนื้อหาที่น่าสนใจ มีความถูกต้องสมบูรณ์ น่าสนใจ น่าเชื่อถือเพียงใด 7) ความพอใจของผู้ฟัง พิจารณาจากปฏิกิริยาของผู้ฟังที่มีต่อการพูด จากการแสดงออก เมื่อเริ่มฟัง กำลังฟัง และเมื่อการพูดยุติลง ถ้าปฏิกิริยาของผู้ฟังเป็นไปในทาง ที่พึงพอใจก็นับว่าพูดได้ดี 8) การสรุป พิจารณาบทสรุป สรุปเรื่องให้พอดีกับเวลาที่กำหนดให้ และการอำลาผู้ฟัง

สมพร แพร่งพิพัฒน์ (2556: 211) ได้กล่าวถึงแนวทางในการประเมินการพูดว่า ควรประกอบด้วย การเลือกเรื่อง การวางโครงเรื่อง เนื้อหาสาระและคุณค่าวิธีการพูด บุคลิกและ อากัปกิริยา การแสดงออกทางสายตาและสีหน้า น้ำเสียงและจังหวะการพูด การใช้ภาษา ถ้อยคำ และสำนวน

ดังนั้นเกณฑ์การประเมินการพูดที่สำคัญควรพิจารณา 4 ด้าน คือ 1) เนื้อหา จะคำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการพูด มีการจัดลำดับความสำคัญก่อนหลัง สรุปครบถ้วน 2) การใช้ภาษา มีความ ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา 3) ความคล่องแคล่ว คือ พูดด้วยอัตราการพูดที่เป็นธรรมชาติโดยไม่หยุด ไม่พูดซ้ำ หรือหยุดเป็นเวลานานเพื่อคิดว่าจะพูดอะไร 4) บุคลิกภาพ คือการพิจารณาการแต่งกาย ความสุภาพ การยืน การสบตา การใช้ท่าทางประกอบการพูดให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น 5) มารยาทในการพูดซึ่งรวมถึงการรักษาเวลาอย่างเหมาะสมถึงจุดมุ่งหมาย รูปแบบการใช้ภาษาบุคลิกภาพช่องทางการสื่อสารการรักษาเวลาความชัดเจนในเนื้อหาและประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะประเมินความสามารถด้านการพูดสรุปความ การพูดโน้มน้าวใจ และการพูดจรรโลงใจ โดยใช้เกณฑ์การประเมินการพูด ในประเด็นด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง ด้านบุคลิกภาพ ด้านความคล่องแคล่ว และด้านการรักษาเวลา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว

เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่นำมาใช้ในการฝึกทักษะของผู้เรียนอย่างหลากหลาย แม้จะยังไม่ได้มีการนำไปใช้ในทักษะทางภาษาไทยมากนัก แต่มีการนำไปใช้ในทักษะอื่น ๆ ดังนี้

ธีระศักดิ์ สีนชัย (2559) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว: กรณีศึกษา ของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ณัฐกิตติ นวลแสง (2560) ได้ศึกษาการวิจัยเชิงทดลองเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรม โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค กลุ่ม คู่ เดี่ยว (Team – Pair- Solo) เพื่อส่งเสริมทักษะการเล่น ขอดดั่งสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการเล่น ขอดดั่งของนักเรียน 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนจากการเล่นขอดดั่ง 3) เพื่อศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 23 คน โรงเรียน บ้านคลองตัน จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งกำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จากการเรียนรู้แบบกลุ่ม คู่ เดี่ยว จำนวน 7 คน และนักเรียน ผ่านเกณฑ์เป็นรายบุคคล จำนวน 8 คน 2) นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้การเล่นขอดดั่งอยู่ในระดับดี 3) ความพึงพอใจเมื่อใช้ชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด

ธัญญมงคล ปัญญาศรีวิชัย (2563) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการ ประพันธ์เพลงโดยใช้เทคนิคTeam-Pair-Solo ผ่านแอปพลิเคชันบนอุปกรณ์อัจฉริยะสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการประพันธ์เพลง 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้แบบ Team-Pair-Solo 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียน ผ่านแอปพลิเคชันMusic Maker Jam กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย นนทบุรี โดยการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิด สร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคในการประพันธ์เพลง ผ่านเกณฑ์ร้อยละ80 จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 52.5 ไม่ผ่านจำนวน2 คน คิดเป็นร้อยละ 5 2) พฤติกรรมการเรียนรู้แบบ Team-Pair-Solo

จากการประพันธ์เพลงอยู่ในระดับดีมาก 3) ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.55$, S.D.=0.67)

ศุภรัตน์ พันธโสภ (2565) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาผลการเรียนรู้ เรื่อง เวลาของนักเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo วัตถุประสงค์ คือ 1) ศึกษาผลการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะและความพึงพอใจกับเกณฑ์ที่กำหนด 2) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสหราษฎร์สุพรรณ จำนวน 16 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า 1) เกิดทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ทักษะการทำงานกลุ่ม และความพึงพอใจสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการเปรียบเทียบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาทำให้พบว่า เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่นิยมใช้ในการฝึกทักษะในวิชาต่าง ๆ ซึ่งมีการนำเทคนิคนี้ไปใช้ในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ฝึกทักษะการเล่นดนตรี ฝึกทักษะการคิด ซึ่งการพูดจัดเป็นทักษะหนึ่งทางภาษาไทย ดังนั้นเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จึงสามารถนำมาพัฒนาด้านการพูดให้นักเรียนได้เช่นกัน

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูด

ปณิต จิตต์นุกุลศิริ (2562) ได้ศึกษาเรื่องผลการเรียนด้วยชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดอย่างไม่เป็นทางการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดอย่างไม่เป็นทางการก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการรัชดา ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพ 82/80 ตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ทักษะการพูดอย่างไม่เป็นทางการหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ที่ระดับนัยสำคัญ .01 3) ความคิดเห็นของนักเรียนเห็นด้วยมาก

กนกกรศน์ บุญฉัตรสุรีย์ (2563) ได้ศึกษาผลการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบที่มีต่อความสามารถในการพูดรายงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการพูดรายงานแบบประสบการณ์แบบสรุปผลการศึกษาค้นคว้าแบบวิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดกับกลุ่มปกติ 2) ศึกษาความสามารถในการพูดรายงานหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒองค์รักษ์ จำนวน 2 ห้องเรียน จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอย่างละ 1 ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพุดรายงานสูงกว่ากลุ่มควบคุมโดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในการพุดทุกประเภท 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบมีความสามารถในการพุดรายงานแบบประสบการณ์และแบบวิจารณ์สูงกว่าร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนความสามารถในการพุดรายงานและแบบสรุปผลการศึกษาค้นคว้าสูงกว่าร้อยละ 70 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรวย สมณวัฒนา (2564) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพุดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพุดก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนสมุทรปราการจำนวน 43 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ผลวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการพุดของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ธนัช สุขสมบูรณ์ (2566) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถในการพุดและความกล้าแสดงออกของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วงจรสอนการพุดของโกะและเบิร์นส์ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการใช้วงจรสอนการพุดของโกะและเบิร์นส์ในการพัฒนาความสามารถในการพุดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้วงจรสอนการพุดของโกะและเบิร์นส์ในการพัฒนาความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนความสามารถในการพุดจากการวัดแต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) คะแนนความกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการวัดแต่ละวงจรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว

Santi Purwanti (2017) ได้ศึกษาเรื่อง The Effectiveness of Using Team Pair Solo Strategy in Teaching Writing Descriptive Text for the Second Grade Students in SMPN 2 Peterongan การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้กลยุทธ์ Team Pair Solo ในการสอนการเขียนข้อความบรรยายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใน SMPN 2 Peterongan กลยุทธ์ Team Pair Solo เป็นกลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม

เป็นคู่ และรายบุคคล กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้คือ 8-A และ 8-B ซึ่งประกอบด้วยนักเรียน 32 คน แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทั้งชั้นทดลองและชั้นควบคุม นักเรียนห้องทดลองได้รับการสอนโดยใช้กลยุทธ์ Team Pair Solo ในทางตรงกันข้าม นักเรียนของชั้นเรียนควบคุมได้รับการสอนโดยกลยุทธ์ทั่วไป มีการทดสอบหลังการใช้กลยุทธ์ผลจากการวิจัยพบว่า การสอนโดยใช้กลยุทธ์ Team Pair Solo มีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนโดยกลยุทธ์ทั่วไป

Nnamani, Ogechi (2023) ได้ศึกษาเรื่องผลของกลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ จิ๊กซอว์และแบบกลุ่ม-คู่-เดี่ยว ต่อความสนใจในวิทยาศาสตร์พื้นฐานของเด็กประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเห็น กลุ่มควบคุมก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบที่มีการศึกษา การออกแบบติดตามผล นักเรียนทั้งหมด 56 คน ในรัฐเอนูของไนจีเรียถูกสุ่มให้เป็นหนึ่งในสองกลุ่ม $n = 27$ (ชาย: $n = 18$; หญิง: $n = 9$) สำหรับกลุ่มบำบัด และ $n = 29$ สำหรับกลุ่มควบคุม (ชาย: $n = 20$; หญิง: $n = 9$). ใช้มาตราส่วนการให้คะแนนความสนใจของผู้เรียนเป็นตัววัดผลลัพธ์ ผลการวิจัยพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในความสนใจของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น ที่เปิดรับกลยุทธ์การแทรกแซงและนักเรียนที่เปิดรับกลยุทธ์การบรรยายแบบเดิมที่สนับสนุนผู้ที่ได้รับกลยุทธ์การแทรกแซง สรุปได้ว่ากลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือของ Jigsaw และ Team Pair Solo เป็นกลยุทธ์การรักษาที่มีประสิทธิภาพซึ่งช่วยเพิ่มความสนใจของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตาในวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูด

Leong L. M., Ahmadi S. M. (2017) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน กล่าวว่า การพูดเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญที่สุดที่ต้องพัฒนา และปรับปรุงเพื่อเป็นวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ทักษะการพูดถือเป็นส่วนหนึ่งที่ยากที่สุดในการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนภาษาจำนวนมากพบอุปสรรคยากที่จะแสดงออกด้วยภาษาพูดไม่สามารถหาคำและสำนวนที่เหมาะสมได้พวกเขามักจะประสบปัญหาในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ โลกสมัยใหม่ของสื่อและสื่อสารมวลชนต้องการความรู้ภาษาอังกฤษที่ดี การวิจัยนี้จึงสร้างความจำเป็นในการให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษา เกี่ยวกับคำศัพท์การพูด ความสำคัญของการพูด ลักษณะของการพูด ปัญหาการพูด รวมทั้งปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการพูด นอกจากนี้พบว่าการสอนพูดที่เหมาะสมมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอันดับแรกเป็นสาขาที่ผู้เรียนต้องการและมีความสนใจมากที่สุด

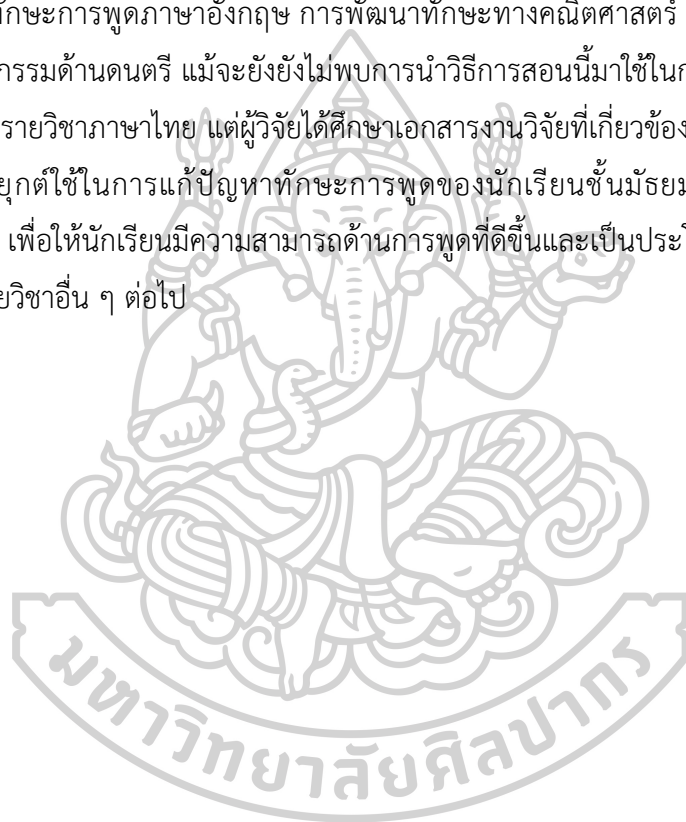
Maulana, Musthafa, & Hayati (2020) ได้ศึกษาเรื่องประสิทธิภาพของการสอน การฟังและทักษะการพูดเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาวิธีการสอนโดยให้นักเรียนสื่อสาร และสามารถพัฒนาความสามารถในทักษะการฟังและการพูดได้ มีการออกแบบวิธีการสื่อสารสำหรับสอนการฟังและการพูดที่ Syekh Nurjati Islamic

มหาวิทยาลัยของรัฐ Cirebon. นอกจากนี้การวิจัยยังกำหนดวิธีการใช้งานองค์ประกอบ อุปสรรค ประสิทธิภาพ ข้อดี และข้อเสีย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวผู้วิจัยใช้วิธีการผสมในการฝังตัวพร้อมกับการออกแบบซึ่งผสมผสานเชิงปริมาณและคุณภาพวิจัย การวิจัยตั้งอยู่บนทฤษฎีพื้นฐาน 3 ประการ ได้แก่ การสอนสมรรถนะของเครื่องยนต์, การสอนทักษะและภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่าการออกแบบการสื่อสารวิธีการสอนมีความสัมพันธ์กับวิธีการโต้ตอบที่สร้างสรรค์ในการใช้วิธีการเทคนิคการสอนหลายอย่าง เช่น บทสนทนา ข้อมูลแลกเปลี่ยน แสดงบทบาทสมมติ บรรยาย ได้ว่าที่ อภิปรายสร้างความประทับใจในเชิงบวกของนักเรียนเกี่ยวกับการสอนท่ามกลาง อุปสรรค ได้แก่ การเก็บตัวของนักเรียนบางคนทำให้สามารถสื่อสารการสอนเพื่อพัฒนานักเรียน ความสามารถในการสื่อสารในทักษะการฟังและการพูดเพื่อให้ความสามารถครอบคลุมสมบูรณ์แบบ รักษาเวลาพิเศษ

Riadil (2020) ได้ศึกษาเรื่องการนำเสนอปากเปล่าส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนในห้องเรียน EFL หรือไม่การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการนำเสนอด้วยปากเปล่าต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และทราบถึงความยากลำบากของนักเรียนในการนำเสนอด้วยปากเปล่าในห้องเรียน EFL สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา จากวัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาการวิจัย 2 ประการ ได้แก่ 1) การนำเสนอด้วยปากเปล่ามีผลกระทบอย่างไรต่อความสามารถในการพูดของนักเรียน และ 2) อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาทำ Oral Presentation ได้ยาก? ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามสำหรับนักศึกษาภาคภาษาอังกฤษของ Tidar University จำนวน 25 คนผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอด้วยปากเปล่าเป็นวิธีที่ครูสามารถช่วยนักเรียนพัฒนาความสามารถในการพูดนำเสนอด้วยปากเปล่าส่งผลต่อความสามารถในการพูดของนักเรียน แม้บางครั้งนักเรียนจะประสบปัญหาในการพูดซึ่งมาจากปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะการนำเสนอ และผู้ชม แต่ก็สามารถแก้ไขได้ด้วยกลยุทธ์ในการสื่อสารที่พวกเขาสามารถใช้ได้ อีกทั้งความสามารถในการนำเสนอด้วยวาจาที่ดีจะส่งผลต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนให้พัฒนาขึ้น ในฐานะครูจะเป็นการดีกว่าหากสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความมั่นใจและเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง นอกจากนี้ ครูยังจะดีกว่าหากให้แบบฝึกหัดมากขึ้นและเปิดโอกาสให้นักเรียนพัฒนาทักษะการนำเสนอด้วยปากเปล่าเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร

จากการทบทวนวรรณกรรมเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศจะเห็นได้ว่าเทคนิคทีมคู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่จะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดให้นักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากมีขั้นตอนและกระบวนการทำงานอย่างชัดเจน โดยเริ่มจากการทำงานในรูปแบบทีม ที่มีเพื่อนช่วยคิด มีเพื่อนช่วยออกแบบ มีเพื่อนช่วยในการลงมือปฏิบัติกิจกรรม เกิดความคิดเห็น

อย่างหลากหลาย สร้างความรู้สึกรู้สึกมั่นใจในการทำงาน ถัดจากนั้นเริ่มลดปริมาณจำนวนสมาชิกลง เพื่อปรับเป็นการฝึกพูดเป็นคู่ จะทำให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติในระยะเวลาที่มากขึ้นแต่ยังคงมีเพื่อนอยู่เคียงข้างในการทำงานและร่วมกันแก้ปัญหาจนกระทั่งการพูดนั้นประสบความสำเร็จ สุดท้ายคือนักเรียนสามารถนำประสบการณ์จากการทำงานเป็นทีม การทำงานเป็นคู่ มาสู่การทำงานเดี่ยวด้วยตนเองได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาตนเองตามลำดับและสามารถพูดเดี่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นับว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยวนั้น เป็นเทคนิคที่จะได้เห็นพัฒนาการของนักเรียนเป็นลำดับ และนักเรียนจะสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เห็นได้จากมีผู้วิจัยนำมาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมด้านดนตรี แม้จะยังไม่พบการนำวิธีการสอนนี้มาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในรายวิชาภาษาไทย แต่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค ดังกล่าวและจะนำมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเข่าปิ่นทอง เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดที่ดีขึ้นและเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” เป็นการวิจัยก่อนทดลอง (Pre-Experimental Designs or Non Designs) ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบหลัง (The One-Shot Case Study) โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว โดยมีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

- 1.1 ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2. ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

- 2.1 แผนจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยวเรื่องการพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู การพูดในโอกาสต่าง ๆ (การพูดโน้มน้าวใจและการพูดจรรโลงใจ)
- 2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- 2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบทีม คู่ เดี่ยว

3. ขั้นดำเนินการทดลอง

4. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

รายละเอียดของการดำเนินการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นเตรียมการ

1. ศึกษาค้นคว้าตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

- 1.2 ศึกษาตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)

1.3 ศึกษาตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

1.4 ศึกษาตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2 กำหนดประชากรที่ใช้ในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การกำหนดประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 6 อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง โรงเรียนวัดปากช่อง (จันทรานูมาศวิทยาการ) โรงเรียนบ้านหนอง นกกระเรียน และโรงเรียนชุมชนวัดรางบัว (แหลมราษฎร์บำรุง) รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 121 คน

2.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 24 คน ซึ่งมาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จำนวน 3 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง

1.2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า 4 ระดับ พร้อมเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubric Scoring

1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถาม 15 ข้อ

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เรื่องการพูด

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)

2.1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.1.4 นำสาระสำคัญจากการศึกษามาวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน เพื่อออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

2.1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จำนวน 3 แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละ 3 ชั่วโมง ตามเนื้อหารายวิชารวม 9 ชั่วโมง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การพูดในโอกาสต่างๆ (การพูดโน้มน้าวใจ) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การพูดในโอกาสต่างๆ (การพูดจรรยาบรรณ) ซึ่งมีรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ 1) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระสำคัญ 4) สาระการเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว 8) สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้ 9) การประเมินผล การเรียนรู้ 10) บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

การสอนด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo) แบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ได้เป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นพูดกลุ่ม ขั้นพูดคู่ ขั้นพูดเดี่ยว โดยแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นพูดกลุ่ม (Team) ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนแบบความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ร่วมกันร่างบทพูด ผูกพูดและ วิจารณ์พูด ให้นักเรียนได้ผูกพูดภายใน กลุ่มตนเองโดยสมาชิกที่เหลือเป็นผู้ฟังให้ คำชี้แนะแก่เพื่อนสรุปข้อดีและจุดบกพร่อง ที่พบร่วมกันเพื่อนำไปแก้ไขในการพูดครั้งต่อไป

ขั้นที่ 2 ขั้นพูดคู่ (Pair) ครูจับคู่นักเรียนแบบความสามารถ เพื่อร่วมกันร่างบทพูดผูกพูดและวิจารณ์การพูด โดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง นักเรียนแต่ละคู่สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่ ควรนำไปแก้ไขเพื่อพัฒนาการพูดให้ดีขึ้น ในครั้งถัดไป

ขั้นที่ 3 ขั้นพูดเดี่ยว (Solo) นักเรียนปฏิบัติงานเดี่ยวโดยนำข้อบกพร่องและ คำแนะนำจากการฝึกที่ผ่านมา มาปรับใช้ในการ ร่างบทพูดและพูดโดยให้นักเรียนจัดทำเป็น คลิปความยาว 1 นาที ในการพูดแต่ละประเภท เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์ อัปโหลดลง YouTube และแชร์ในกลุ่มปิด Facebook เฉพาะนักเรียน ที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ครูและเพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้วิจารณ์และ
ให้ข้อเสนอแนะ

รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องความสามารถด้านการ
พูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว จำนวน 3 แผน ดังนี้

ตารางที่ 3 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	ลำดับขั้นตอนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)	เวลา (นาที)
1	หลักการพูดสรุป ความจากเรื่องที่ฟัง และดู	คาบเรียนที่ 1 <u>ขั้นพูดกลุ่ม (Team)</u> นักเรียนฟังหลักการพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู จากนั้นครูจับกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4 คนแบบละ ความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน (1:2:1) ชมวิดิทัศน์ที่ กำหนด ความยาว 3 นาทีจากนั้นร่วมกันร่างบทพูดใน ประเด็น ต่อไปนี้ 1) ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม 2) ผลกระทบที่เกิดขึ้น 3) วิธีการป้องกัน 4) ข้อคิด นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันฝึกซ้อมบทพูดสมาชิกใน กลุ่มให้คำแนะนำคำวิจารณ์การพูดของเพื่อนจากนั้น นักเรียนทุกคนในกลุ่มออกมาพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มละ 3 นาที	60

ตารางที่ 3 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

แผนที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)	เวลา (นาที)
		คาบเรียนที่ 2 <u>ขั้นคู่พูด (Pair)</u> ครูจับคู่ให้นักเรียน (คู่เดิม) แบบคละความสามารถ จากนั้นให้ชมวิดีโอที่กำหนด ความยาว 5.57 นาที แต่ละคู่สรุปเนื้อหาจากการฟังและดูเพื่อร่วมร่างบทพูดในประเด็นต่อไปนี้ 1) ใคร ทำอะไรที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม 2) ข้อคิดที่ได้รับ จากนั้นแต่ละคู่ฝึกซ้อมการพูดผลัดกันให้คำแนะนำและออกมาพูดหน้าชั้นเรียนทุกคู่ คู่ละ 2 นาที	60
		คาบเรียนที่ 3 <u>ขั้นพูดเดี่ยว (Solo)</u> นักเรียนแต่ละคนชมวิดีโอที่ กำหนด ความยาว 5.39 นาที ที่ได้รับมอบหมาย สรุปเนื้อหาจากการฟังและดูเพื่อร่างบทพูด และอัดคลิปการพูดสรุปความจากการฟังและดู ความยาว 1 นาที จากนั้นอัปโหลด YouTube และแชร์ในกลุ่มปิดFacebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครูนำคลิปการพูดของนักเรียนมาเปิดในชั้นเรียน ให้เพื่อนในห้องร่วมกันให้คำแนะนำ และวิจารณ์การพูดของเพื่อนแต่ละคน นักเรียนร่วมกันสรุปการพูดสรุปความจากการฟังและดู	60

แผนที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)	เวลา (นาที)
2	หลักการพูดโน้มน้าวใจ	คาบเรียนที่ 1 <u>ขั้นพุดกลุ่ม (Team)</u> นักเรียนฟังหลักการและกลวิธีการพูดโน้มน้าวใจจากนั้นครูจับกลุ่มนักเรียนจำนวน 6 กลุ่ม โดยใช้กลุ่มเดิม นักเรียนจับสินค้าจากกล่องสุ่ม เพื่อร่วมกันร่างบทพูดขายสินค้าในประเด็น ต่อไปนี้ 1) ชื่อสินค้า 2)สรรพคุณ 3) ประโยชน์ 4) แหล่งข้อมูลอ้างอิงเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ จากนั้นนักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันฝึกซ้อมบทพูด สมาชิกในกลุ่มให้คำแนะนำคำวิจารณ์การพูดของเพื่อน และทุกคนในกลุ่มออกมาพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มละ 3 นาที คาบเรียนที่ 2 <u>ขั้นคู่พุด (Pair)</u> ครูจับคู่นักเรียน (คู่เดิม) ร่วมกันร่างบทพูดโน้มน้าวใจจากสถานการณ์จำลองที่ครูกำหนดให้ นักเรียนแต่ละคู่ลงสมัครประธานนักเรียนในโรงเรียนในประเด็นต่อไปนี้ 1) ชื่อ - นามสกุล 2) ชั้น 3) ผลงาน/ความสามารถพิเศษ 4) นโยบาย 5) การได้รับการยอมรับ จากนั้นแต่ละคู่ฝึกซ้อมการพูดผลัดกันให้คำแนะนำและออกมาพูดหน้าชั้นเรียนทุกคู่ คู่ละ 2 นาที	60

ตารางที่ 3 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

แผนที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)	เวลา (นาที)
		คาบเรียนที่ 3 <u>ขั้นพูดเดี่ยว (Solo)</u> นักเรียนแต่ละคนร่างบทพูดและอัดคลิปการพูดโน้มน้าวใจในประเด็น “ร่วมใจรณรงค์ ให้คนไทยใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง” ความยาว 1 นาที จากนั้นอัปโหลด YouTube และแชร์ในกลุ่มปิด Facebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครูนำคลิปการพูดของนักเรียนมาเปิดในชั้นเรียน ให้เพื่อนในห้องร่วมกันให้คำแนะนำ และวิจารณ์การพูดของเพื่อนแต่ละคน นักเรียนร่วมกันสรุปการพูดโน้มน้าวใจ	60
3	หลักการพูดจรรโลงใจ	คาบเรียนที่ 1 <u>ขั้นพูดกลุ่ม (Team)</u> นักเรียนฟังหลักการและกลวิธีการพูดจรรโลงใจ จากนั้นครูจับกลุ่ม 6 กลุ่ม โดยละความสามารถ (กลุ่มเดิม) ตัวแทนนักเรียน 1 คน สอยดาวเลือกสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ 1 ดวง จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันร่างบทพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจที่เพื่อนได้สอยดาวไว้ ในประเด็นต่อไปนี้ 1) ชื่อสถานที่ 2) ที่ตั้ง 3) การเดินทาง 4) ความพิเศษ จุดเด่น สิ่งที่น่าสนใจ หรือกิจกรรม นักเรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันฝึกซ้อมบทพูดสมาชิกในกลุ่มให้คำแนะนำคำวิจารณ์การพูดของเพื่อนและทุกคนในกลุ่มออกมาพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มละ 3 นาที	60

ตารางที่ 3 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้ (ต่อ)

แผนที่	สาระการเรียนรู้ เรื่องการพูด ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2	ลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Team Pair Solo)	เวลา (นาที)
		คาบเรียนที่ 2 <u>ขั้นคู่พูด (Pair)</u> ครูจับคู่นักเรียน (คู่เดิม) โดยความสามารถซึ่งมี สถานการณ์จำลองให้นักเรียนแต่ละคู่ แนะนำเพลงที่ให้ ข้อคิด โดยให้นักเรียนทุกคนเขียนชื่อเพลงที่ตนเองอยาก นำเสนอให้เพื่อนฟังลงในกระดาษ แล้วม้วนใส่ในลูกบอล สำหรับจับสลาก ครูสุ่มนักเรียนจับลูกบอล 1 คน จากนั้นนักเรียนแต่ละคู่ช่วยกันร่างบทพูดจรรโลงใจใน หัวข้อการแนะนำเพลงที่ให้ข้อคิดในประเด็นต่อไปนี้ 1) ชื่อเพลง 2) ชื่อนักร้อง 3) เนื้อหา 4) ข้อคิดสอนใจ นักเรียนแต่ละคู่ฝึกซ้อมการพูดผลัดกันให้คำแนะนำและ ออกมาพูดหน้าชั้นเรียนทุกคู่ คู่ละ 2 นาที	60
		คาบเรียนที่ 3 <u>ขั้นพูดเดี่ยว (Solo)</u> นักเรียนแต่ละคนอัดคลิปการพูดจรรโลงใจในประเด็น “ให้กำลังใจเพื่อนในการอ่านหนังสือสอบ” ความยาว 1 นาที จากนั้นอัปโหลด YouTube และแชร์ในกลุ่มปิด Facebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครูนำคลิปการพูดของนักเรียนมา เปิดในชั้นเรียน ให้เพื่อนในห้องร่วมกันให้คำแนะนำ และวิจารณ์การพูดของเพื่อนแต่ละคน นักเรียนร่วมกัน สรุปการพูดจรรโลงใจ	60

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำ และตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหาการจัดกิจกรรมการใช้ภาษา ความเหมาะสมของระยะเวลา เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 177) ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม และการวัดประเมินผลมีความสอดคล้องกัน

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม และการวัดประเมินผลมีความสอดคล้องกัน

-1 หมายถึง แน่ใจว่าตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม และการวัดประเมินผลไม่มีความสอดคล้องกัน

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) คำนวณค่าตามสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

นำผลการแสดงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยค่า IOC ที่ได้จะต้องมากกว่าหรือเท่ากับ .50 ขึ้นไปแสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเหมาะสมกับงานวิจัย ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้นี้ได้ค่าความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 เป็นค่าที่เหมาะสมและยอมรับได้

2.1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับการใช้ภาษาให้สื่อความได้ชัดเจนขึ้น

2.1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้สอนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

2.2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวัดเขাপั่นทอง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินการพูด

2.2.3 สร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบประเมินการพูดตามสภาพจริง (Scoring Rubric for Oral Presentation) มีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า 4 ระดับ แบ่งการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) เนื้อหา 2) การใช้ภาษาและน้ำเสียง 3) บุคลิกภาพ 4) ความคล่องแคล่ว 5) การใช้เวลาในการพูด โดยมีรายละเอียดแบบการประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2.4 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เกณฑ์การประเมินการพูด

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
1. เนื้อหา	พูดครบทุกประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการหักทนาย	พูดขาด 1 ประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการหักทนาย	พูดขาด 2 ประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการหักทนาย	พูดขาดมากกว่า 2 ประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการหักทนาย

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
	-พูดโน้มน้าวใจ ประกอบด้วย กำหนด จุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่ สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความ ต่อเนื่องไม่วกวน -มีการหักทลาย - พุดจรรโลงใจ ประกอบด้วย -พูดตรง จุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช่อารมณ์ รุนแรง -มีสาระถูกต้อง -มีสาระสอดคล้อง กับ สถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการหักทลาย	-พูดโน้มน้าวใจ ประกอบด้วย กำหนด จุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่ สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความ ต่อเนื่องไม่วกวน -มีการหักทลาย - พุดจรรโลงใจ ประกอบด้วย -พูดตรง จุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช่อารมณ์ รุนแรง -มีสาระถูกต้อง -มีสาระสอดคล้อง กับ สถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการหักทลาย	-พูดโน้มน้าวใจ ประกอบด้วย กำหนด จุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่ สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความ ต่อเนื่องไม่วกวน -มีการหักทลาย - พุดจรรโลงใจ ประกอบด้วย -พูดตรง จุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช่อารมณ์ รุนแรง -มีสาระถูกต้อง -มีสาระสอดคล้อง กับ สถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการหักทลาย	-พูดโน้มน้าวใจ ประกอบด้วย กำหนด จุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่ สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความ ต่อเนื่องไม่วกวน -มีการหักทลาย - พุดจรรโลงใจ ประกอบด้วย -พูดตรง จุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช่อารมณ์ รุนแรง -มีสาระถูกต้อง -มีสาระสอดคล้อง กับ สถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการหักทลาย

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
2. การใช้ภาษา และน้ำเสียง	-ใช้ภาษา เหมาะสมกับ เนื้อหา -ใช้ภาษาสื่อความ ชัดเจน -ออกเสียงถูกต้อง ตามอักขรวิธีทุกคำ -เสียงดังชัดเจนได้ ยินทั่วทั้งห้อง -น้ำเสียงเหมาะสม สอดคล้องกับ เนื้อหา	-ใช้ภาษาไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา 1- 2 ตำแหน่ง -ใช้ภาษาสื่อความ ไม่ชัดเจน 1 - 2 ตำแหน่ง -ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 1-2 คำ -เสียงไม่ดัง ไม่ ชัดเจน ได้ยินไม่ ทั่วทั้งห้อง 1-2 ครั้ง -น้ำเสียงไม่ เหมาะสมหรือไม่ สอดคล้องกับ เนื้อหา 1-2 ตำแหน่ง	-ใช้ภาษาไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา 3- 4 ตำแหน่ง -ใช้ภาษาสื่อความ ไม่ชัดเจน 3 - 4 ตำแหน่ง -ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 3-4 คำ -เสียงไม่ดัง ไม่ ชัดเจน ได้ยินไม่ ทั่วทั้งห้อง 3-4 ครั้ง -น้ำเสียงไม่ เหมาะสม หรือไม่ สอดคล้องกับ เนื้อหา 3-4 ตำแหน่ง	-ใช้ภาษาไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหามากกว่า 4 ตำแหน่ง -ใช้ภาษาสื่อความ ไม่ชัดเจนมากกว่า 4 ตำแหน่ง -ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี มากกว่า 4 คำ -เสียงไม่ดัง ไม่ ชัดเจน ได้ยินไม่ ทั่วทั้งห้อง มากกว่า 4 ครั้ง -น้ำเสียงไม่ เหมาะสม หรือไม่ สอดคล้องกับ เนื้อหา มากกว่า 4 ตำแหน่ง

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
3. บุคลิกภาพ	ปฏิบัติตามเกณฑ์ครบ 5 ประเด็นต่อไปนี้ -แต่งกาย -เครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง -ใช้ท่าทาง -ประกอบกรพูด -อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า -อารมณ์เข้ากับ -เนื้อหา	ปฏิบัติตามเกณฑ์ต่อไปนี้ ครบถ้วน ขาดไป 1 ประเด็น -แต่งกาย -เครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง -ใช้ท่าทาง -ประกอบกรพูด -อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า -อารมณ์เข้ากับ -เนื้อหา	ปฏิบัติตามเกณฑ์ต่อไปนี้ ครบถ้วน ขาดไป 2 ประเด็น -แต่งกาย -เครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง -ใช้ท่าทาง -ประกอบกรพูด -อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า -อารมณ์เข้ากับ -เนื้อหา	ปฏิบัติตามเกณฑ์ต่อไปนี้ ครบถ้วน ขาด มากกว่า 2 ประเด็น -แต่งกาย -เครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง -ใช้ท่าทาง -ประกอบกรพูด -อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า -อารมณ์เข้ากับ -เนื้อหา
4. ความ คล่องแคล่ว	-จังหวะการพูด เป็นธรรมชาติ และพูดต่อเนื่อง ตลอดการพูด -ไม่พูดซ้ำหรือเร็ว เกินไป	-จังหวะการพูดไม่ เป็นธรรมชาติ และพูดไม่ต่อเนื่อง ตลอดการพูด 1- 2 ตำแหน่ง -พูดซ้ำหรือเร็ว เกินไป 1- 2 ตำแหน่ง	-จังหวะการพูดไม่ เป็นธรรมชาติ และพูดไม่ต่อเนื่อง ตลอดการพูด 3- 4 ตำแหน่ง -พูดซ้ำหรือเร็ว เกินไป 3- 4 ตำแหน่ง	-จังหวะการพูดไม่ เป็นธรรมชาติ และพูดไม่ต่อเนื่อง ตลอดการพูด มากกว่า 4 ตำแหน่ง -พูดซ้ำหรือเร็ว เกินไปมากกว่า 4 ตำแหน่ง

ตารางที่ 4 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
	-ไม่พูดติดขัดหรือพูดตะกุกตะกัก -แบ่งจังหวะการพูดถูกต้อง -ไม่หยุดคิดนาน	-พูดติดขัดหรือพูดตะกุกตะกัก 1- 2 ตำแหน่ง -แบ่งจังหวะการพูดไม่ถูกต้อง 1- 2 ตำแหน่ง -หยุดคิดนาน 1- 2 ตำแหน่ง	-พูดติดขัดหรือพูดตะกุกตะกัก 3- 4 ตำแหน่ง -แบ่งจังหวะการพูดไม่ถูกต้อง 3- 4 ตำแหน่ง -หยุดคิดนาน 3- 4 ตำแหน่ง	-พูดติดขัดหรือพูดตะกุกตะกัก มากกว่า 4 ตำแหน่ง -แบ่งจังหวะการพูดไม่ถูกต้อง มากกว่า 4 ตำแหน่ง -หยุดคิดนาน มากกว่า 4 ตำแหน่ง
5. การใช้เวลาในการพูด	ใช้เวลาในการพูดครบ/พูดขาดหรือเกิน ไม่เกิน 10 วินาที จากที่กำหนดไว้	ใช้เวลาในการพูดขาดหรือเกิน 11-15 วินาที จากที่กำหนดไว้	ใช้เวลาในการพูดขาดหรือเกิน 16-20 วินาที จากที่กำหนดไว้	ใช้เวลาในการพูดขาดหรือเกิน มากกว่า 20 วินาที จากที่กำหนดไว้

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดโดยรวมทุกประเด็นคะแนนเต็ม 20 คะแนน

ระดับคะแนน 17 - 20 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 13 - 16 หมายถึง ปานกลาง

ระดับคะแนน 9 - 12 หมายถึง พอใช้

ระดับคะแนน 5 -8 หมายถึง ปรับปรุง

หมายเหตุ

คะแนนที่ผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 65 ดังนั้น นักเรียนจะผ่านเกณฑ์การประเมินได้นักเรียนต้องได้คะแนนตั้งแต่ 13 คะแนนขึ้นไป

2.2.5 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำ

2.2.6 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ระหว่างประเด็นการประเมินกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 177) ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าเกณฑ์การประเมินไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

นำผลการแสดงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยค่า IOC ที่ได้จะต้องมากกว่าหรือเท่ากับ .50 ขึ้นไปแสดงว่าแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเหมาะสมกับงานวิจัย

2.2.7 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับการใช้ภาษาให้สื่อความได้ชัดเจนขึ้น

2.2.8 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 174) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีผู้ประเมินให้คะแนนจำนวน 2 ท่าน คือ ผู้วิจัยและครูผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทย 1 ท่าน ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัยของแบบประเมิน

ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ มีค่าอยู่ในระดับ 0.91 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

2.2.9 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เทคนิค ทีม คู่ เดี่ยว มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

2.3.1 ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

2.3.2 นำสาระสำคัญที่ได้จากการศึกษามาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

2.3.3 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ 3) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ แบ่งระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ

คะแนนระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

คะแนนระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วยมาก

คะแนนระดับ 3 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

คะแนนระดับ 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

คะแนนระดับ 1 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้ความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2560: 4)

คะแนนเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง เห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง เห็นด้วยน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง เห็นด้วยน้อยที่สุด

2.3.4 เสนอแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำ

2.3.5 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว

ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณา ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้ และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 177) ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

โดยค่า IOC ที่ได้ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ .50 ขึ้นไปแสดงว่าแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เทคนิคทิม คู่ เดียว สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เทคนิคทิม คู่ เดียวนี้ ได้ค่าความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 เป็นค่าที่เหมาะสมและยอมรับได้

2.3.6 นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ โดยปรับปรุงประเด็นข้อคำถามให้ชัดเจนขึ้น ไม่ซ้ำซ้อนกัน

2.3.7 นำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ขั้นตอนการทดลอง

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยก่อนทดลอง (Pre-Experimental Designs or Non Designs) ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบหลัง (The One-Shot Case Study) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558: 143) ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

ทดลอง	สอบหลัง
X	T ₂

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เดียว

T₂ หมายถึง การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้มีการศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของผู้เรียนในแต่ละครั้งด้วย ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง ดังนี้

1. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เดียว ที่สร้างขึ้น จำนวน 3 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาสอนทั้งหมด 9 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

2. วิเคราะห์ความสามารถด้านการพูด หลังจากการพูดแต่ละประเภท เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านการพูดของนักเรียน โดยเทียบกับเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารของโรงเรียนวัดเขาปิ่นทองที่กำหนดไว้

3. ทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้ (Posttest) กลุ่มตัวอย่างพูดสรุปความเป็นรายบุคคลจากเรื่องที่กำหนดให้ฟังและดูเพื่อวัดความสามารถในการพูด โดยใช้แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แล้วใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนน จากนั้นนำผลไปเทียบกับเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารของโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง

4. กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว นำข้อมูลที่ได้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาสรุปผลและอธิบายผลการวิจัย

ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. วิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือจากการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือต่อไปนี้
 - 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
 - 1.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
 - 1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นก่อนหน้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว
2. วิเคราะห์คะแนนจากการประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กับเกณฑ์ร้อยละ 65 โดยใช้สถิติการทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว
3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว โดยใช้ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เพื่อตอบวัตถุประสงค์และคำถามของการวิจัย ผู้วิจัยจึงเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามเกณฑ์ที่กำหนด
2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามเกณฑ์ที่กำหนด

ผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ดังที่แสดงผลตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ตามเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 65

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน (คน)	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย (M)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	คะแนนเกณฑ์ (ร้อยละ 65)	ร้อยละ	แปลความ	t	p
1. ด้านเนื้อหา	24	4	3.25	0.61	2.60	81.25	ปานกลาง	5.24	.00
2. ด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง	24	4	3.79	0.41	2.60	94.75	ดี	14.07	.00
3. ด้านบุคลิกภาพ	24	4	3.58	0.65	2.60	89.50	ดี	4.37	.00
4. ด้านความคล่องแคล่ว	24	4	3.46	0.59	2.60	86.50	ปานกลาง	7.15	.00
5. ด้านการใช้เวลาในการพูด	24	4	2.54	0.93	2.60	63.50	พอใช้	0.31	.38
ภาพรวม	24	20	16.63	1.50	13.00	83.15	ดี	11.85	.00

จากตารางที่ 5 พบว่า คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (Post-test) อยู่ในระดับดี (M=16.63, S.D.=1.50) คิดเป็นร้อยละ 83.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 หรือ 13 คะแนน ตามเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดทั้ง 5 ด้าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีคะแนนเฉลี่ยแต่ละด้านเรียงตามลำดับมากที่สุด ดังนี้ 1) ด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง หลังการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี (M= 3.79, S.D.= 0.41)

คิดเป็นร้อยละ 94.75 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপั่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ด้านบุคลิกภาพ หลังการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี ($M = 3.58$, $S.D. = 0.65$) คิดเป็นร้อยละ 89.50 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপั่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 3) ด้านความคล่องแคล่ว หลังการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี ($M = 3.46$, $S.D. = 0.59$) คิดเป็นร้อยละ 86.50 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপั่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ด้านเนื้อหา หลังการจัดการเรียนรู้ในระดับดี ($M = 3.25$, $S.D. = 0.61$) คิดเป็นร้อยละ 81.25 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপั่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) ด้านการใช้เวลาในการพูด หลังการจัดการเรียนรู้ในระดับดี ($M = 2.54$, $S.D. = 0.93$) คิดเป็น ร้อยละ 63.50 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপั่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 และไม่พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

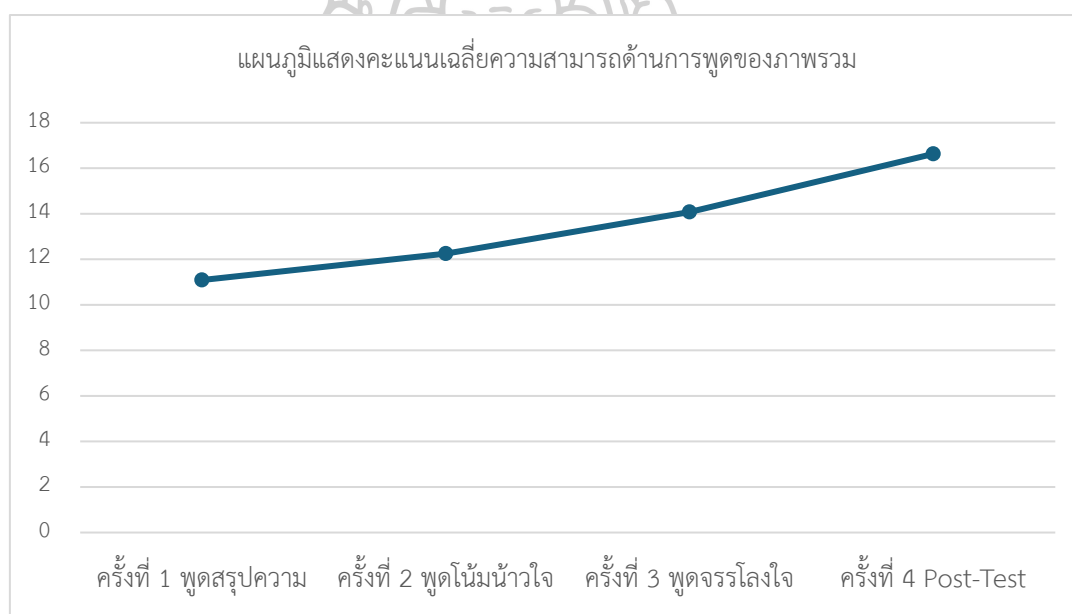
เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทิม คู่ เดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงได้นำผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนตามการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ดังรายละเอียดในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการวัดความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทิม คู่ เดียว

คะแนน	ครั้งที่ทดลอง	ครั้งที่1 (การพูด สรุปใจความ สำคัญของเรื่อง ที่ฟังและดู)	ครั้งที่2 (การพูด โน้มน้าวใจ)	ครั้งที่3 (การพูด จรรโลงใจ)	ครั้งที่4 (post-test)
ค่าเฉลี่ย (M)		11.09	12.25	14.08	16.63
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)		1.35	1.51	1.34	1.50
ร้อยละ		55.45	61.25	70.40	83.15
ระดับคุณภาพ		พอใช้	พอใช้	ปานกลาง	ดี

จากตารางที่ 6 พบว่า ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทิม คู่ เดียว มีคะแนนรวมทั้ง 5 ด้าน ในแต่ละครั้งมี คะแนนสูงขึ้น โดยเรียงลำดับคะแนนครั้งที่สูงที่สุด ดังนี้ ครั้งที่4 (post-test) อยู่ในระดับดี ($M= 16.63$, $S.D.= 1.50$) คิดเป็นร้อยละ 83.15 ครั้งที่3 (การพูดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M= 14.08$, $S.D.= 1.34$) คิดเป็นร้อยละ 70.40 ครั้งที่2 (การพูดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับพอใช้ ($M= 12.25$, $S.D.= 1.51$) คิดเป็นร้อยละ 61.25 และครั้งที่1 (การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับพอใช้ ($M= 11.09$, $S.D.= 1.35$) คิดเป็นร้อยละ 55.45

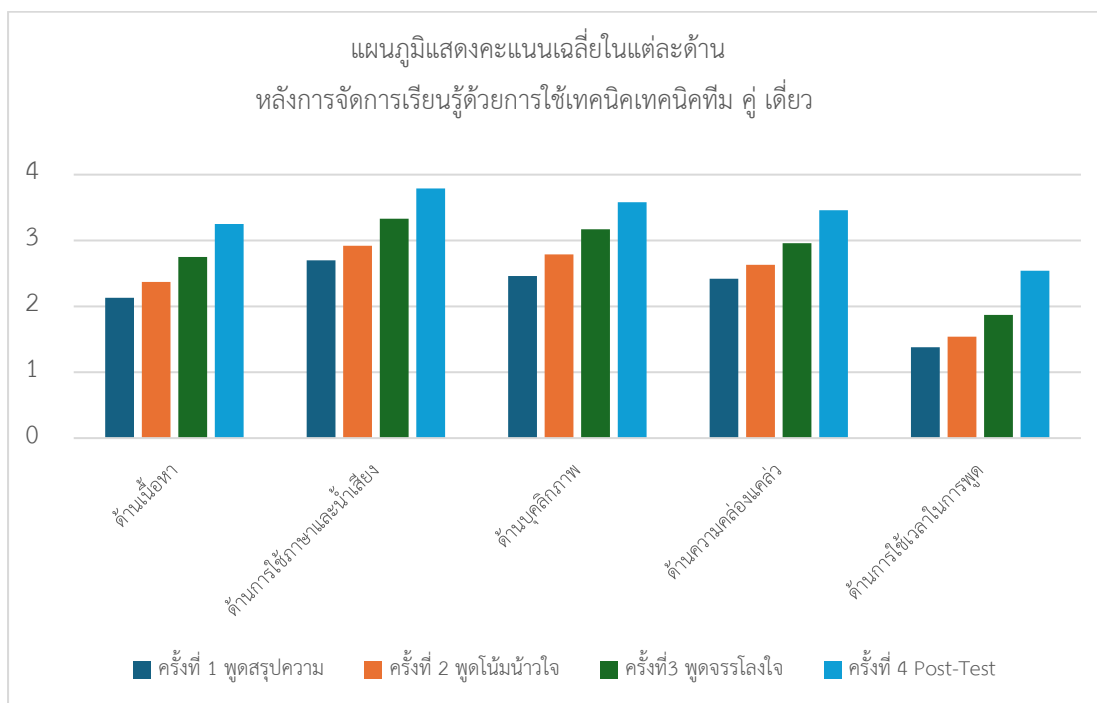
เมื่อพิจารณาผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทิม คู่ เดียว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จึงได้นำผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนมาแสดงผลพัฒนาการเป็นแผนภูมิ ดังนี้

ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยภาพรวมหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทิม คู่ เดียว

จากภาพที่ 2 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการของคะแนนเฉลี่ยภาพรวมสูงขึ้นในแต่ละครั้ง ดังนี้ ครั้งที่1 (การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับพอใช้ ($M= 11.09$, $S.D.= 1.35$) คิดเป็นร้อยละ 55.45 ครั้งที่2 (การพูดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับพอใช้ ($M= 12.25$, $S.D.= 1.51$) คิดเป็นร้อยละ 61.25 ครั้งที่3 (การพูดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M= 14.08$, $S.D.= 1.34$) คิดเป็นร้อยละ 70.40 ครั้งที่4 Post-Test อยู่ในระดับดี ($M= 16.63$, $S.D.= 1.50$) คิดเป็นร้อยละ 83.15 จะพบว่าครั้งที่ 1 และ 2 มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่

โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 ส่วนครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยในแต่ละด้านหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

จากภาพที่ 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยด้านเนื้อหาสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 (การพุดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 2.04$, $S.D. = 0.68$) ครั้งที่ 2 (การพุดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 2.37$, $S.D. = 0.92$) ครั้งที่ 3 (การพุดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.75$, $S.D. = 0.85$) ครั้งที่ 4 Post-Test อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.25$, $S.D. = 0.61$)

คะแนนเฉลี่ยด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง สูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 (การพุดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.70$, $S.D. = 0.81$) ครั้งที่ 2 (การพุดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.92$, $S.D. = 0.88$) ครั้งที่ 3 (การพุดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.33$, $S.D. = 0.77$) ครั้งที่ 4 Post-Test อยู่ในระดับดี ($M = 3.79$, $S.D. = 0.41$) คะแนนเฉลี่ยด้านบุคลิกภาพสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1 (การพุดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 2.46$, $S.D. = 0.88$) ครั้งที่ 2 (การพุดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.79$, $S.D. = 0.88$) ครั้งที่ 3 (การพุดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.17$, $S.D. = 0.77$) ครั้งที่ 4 Post-Test อยู่ในระดับดี ($M = 3.58$, $S.D. = 0.65$)

คะแนนเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่วสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่1 (การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 2.42$, $S.D. = 0.83$) ครั้งที่2 (การพูดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.63$, $S.D. = 0.77$) ครั้งที่3 (การพูดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.96$, $S.D. = 0.69$) ครั้งที่ 4 Post-Test อยู่ในระดับดี ($M = 3.46$, $S.D. = 0.59$)

คะแนนเฉลี่ยด้านการใช้เวลาในการพูดสูงขึ้นในแต่ละครั้งดังนี้ ครั้งที่1 (การพูดสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังและดู) อยู่ในระดับปรับปรุง ($M = 1.38$, $S.D. = 0.58$) ครั้งที่2 (การพูดโน้มน้าวใจ) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 1.54$, $S.D. = 0.72$) ครั้งที่3 (การพูดจรรโลงใจ) อยู่ในระดับพอใช้ ($M = 1.87$, $S.D. = 0.68$) ครั้งที่ 4 Post-Test อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.54$, $S.D. = 0.93$)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้ เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มาสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติ ด้วยการใช้ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) รายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

รายการข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย (M)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้				
1. กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนดีที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการทำงานเดี่ยว	4.88	0.34	เห็นด้วยมากที่สุด	2
2. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเอง	4.67	0.64	เห็นด้วยมากที่สุด	5
3. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกัน	4.91	0.28	เห็นด้วยมากที่สุด	1
4. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริง	4.79	0.41	เห็นด้วยมากที่สุด	4

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย
เทคนิคทิม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

รายการข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย (M)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
5. กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง	4.84	0.39	เห็นด้วยมากที่สุด	3
ค่าเฉลี่ยด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.82	0.41	เห็นด้วยมากที่สุด	(1)
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้				
6. ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน	4.46	0.78	เห็นด้วยมาก	2
7. บรรยากาศผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด	4.25	0.94	เห็นด้วยมาก	5
8. บรรยากาศมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน	4.29	0.91	เห็นด้วยมาก	4
9. บรรยากาศท้าทายความสามารถ	4.38	0.88	เห็นด้วยมาก	3
10. บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้สำเร็จ	4.50	0.83	เห็นด้วยมาก	1
ค่าเฉลี่ยด้านบรรยากาศการเรียนรู้	4.38	0.87	เห็นด้วยมาก	(3)
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้				
11. นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น	4.71	0.62	เห็นด้วยมากที่สุด	2
12. นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการพูดแบบต่าง ๆ มากขึ้น	4.58	0.76	เห็นด้วยมากที่สุด	4
13. นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่นมากขึ้น	4.50	0.78	เห็นด้วยมาก	5

ตารางที่ 7 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

รายการข้อคำถาม	คะแนนเฉลี่ย (M)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
14.นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดมากขึ้น	4.66	0.64	เห็นด้วยมากที่สุด	3
15.นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.75	0.61	เห็นด้วยมากที่สุด	1
ค่าเฉลี่ยด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้	4.64	0.62	เห็นด้วยมากที่สุด	(2)
ค่าระดับความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวม	4.61	0.63	เห็นด้วยมากที่สุด	

จากตารางที่ 7 พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($M = 4.61$, $S.D. = 0.63$) และพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสมมาก โดยเรียงตามลำดับสูงสุดลงมา ดังนี้ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($M = 4.82$, $S.D. = 0.41$) 2) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ ($M = 4.64$, $S.D. = 0.62$) 3) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ($M = 4.38$, $S.D. = 0.87$) เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละด้าน พบว่า

1. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุดลงมา 3 ลำดับแรกดังนี้ 1) กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกัน ($M = 4.91$, $S.D. = 0.28$) อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนดีที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการทำงานเดี่ยว ($M = 4.88$, $S.D. = 0.34$) อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 3) กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง ($M = 4.84$, $S.D. = 0.39$) อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

2. ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุดลงมา 3 ลำดับแรกดังนี้ 1) บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้สำเร็จ ($M = 0.45$, $S.D. = 0.83$) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 2) ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน ($M = 4.46$, $S.D. = 0.78$) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 3) บรรยากาศท้าทายความสามารถ ($M = 4.38$, $S.D. = 0.88$) อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยสูงสุดลงมา 3 ลำดับ
แรกดังนี้ 1) นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ($M = 4.75$, $S.D. = 0.61$)
อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น
($M = 4.71$, $S.D. = 0.62$) อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 3) นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดมากขึ้น
($M = 4.66$, $S.D. = 0.64$) อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือในการทดลองมีดังนี้คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จำนวน 3 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 2) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ พร้อมเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubric Scoring มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation) เท่ากับ 0.91 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีมคู่เดี่ยวนี้อาศัยลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถาม 15 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

งานวิจัยนี้เป็นแบบการวิจัยก่อนทดลอง (Pre-Experimental Designs or Non Designs) ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบหลัง (The One-Shot Case Study) ซึ่งผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติการทดสอบทีแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง วิเคราะห์คะแนนจากแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว หลังเรียนโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (M), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), ร้อยละ (Percentage) และวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว โดยใช้ค่าเฉลี่ย (M), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ สมมติฐาน และตอบคำถามของการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 65 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

อภิปรายผล

จากการสรุปผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปราย ผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว พบว่า คะแนนการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.15 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ ร้อยละ 65 ทั้งนี้เนื่องจาก กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติความสามารถในการพูดนั้น เป็นกระบวนการที่สามารถปฏิบัติได้จริง ไม่ยากเกินความสามารถของนักเรียน มีขั้นตอนที่ชัดเจน มีเกณฑ์การประเมินที่ตรวจสอบได้ และที่สำคัญคือนักเรียนได้เห็นพัฒนาการของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ได้ทราบข้อดี ข้อควรปรับปรุง ทุกครั้งที่พูด และนำไปพัฒนาความสามารถด้านการพูดในครั้งต่อไปได้ดีขึ้น ซึ่งขั้นตอนในการฝึกปฏิบัตินั้นแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นพูดกลุ่ม ในขั้นนี้ครูได้จัดกลุ่มนักเรียนแบบละความสามารถเก่ง ปานกลาง อ่อน (1:2:1) เพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูด ตามเนื้อหาที่กำหนดให้ โดยให้นักเรียนได้ฝึกพูดภายในกลุ่มตนเอง สมาชิกที่เหลือเป็นผู้ฟัง เพื่อให้คำชี้แนะแก่เพื่อน สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่พบร่วมกัน ขั้นที่ 2 ขั้นพูดคู่ ครูจะจับคู่ นักเรียนแบบละความสามารถเพื่อร่วมกันร่างบทพูด ฝึกพูดและวิจารณ์การพูดโดยนักเรียนทั้งสองคนผลัดกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง นักเรียนแต่ละคู่สรุปข้อดีและจุดบกพร่องที่ควรนำไปแก้ไข และขั้นที่ 3 ขั้นพูดเดี่ยว นักเรียนจะปฏิบัติงานเดี่ยว โดยนำข้อบกพร่องและคำแนะนำจากการฝึกในขั้นพูดกลุ่ม พูดคู่ ที่ผ่าน มาปรับใช้ในการร่างบทพูดและพูดด้วยตนเองเพียงคนเดียว ผ่านการจัดทำเป็นคลิปความยาว 1 นาที ในการพูดแต่ละประเภทเผยแพร่ทางสื่อออนไลน์โดยอัปโหลดลง YouTube แล้วแชร์ในกลุ่มปิด Facebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 2 ครูและเพื่อนร่วมชั้นเป็นผู้วิจารณ์และให้ข้อเสนอแนะทุกครั้งที่ส่งงาน ซึ่งนักเรียนทุกคนจะได้ฝึกปฏิบัติทักษะการพูด จำนวน 9 ครั้ง แบ่งเป็น 3 ประเภทของการพูด คือ 1) การพูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู เป็นการฝึกให้นักเรียนได้หาใจความสำคัญโดยการจับประเด็นว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม่ ผลกระทบที่เกิดขึ้น วิธีการป้องกัน และข้อคิด 2) การพูดโน้มน้าวใจ มุ่งฝึกให้นักเรียนได้นำเสนอการขายสินค้า โดยกำหนดประเด็นในการพูดที่ชัดเจน มีการระบุข้อสินค้าสรรพคุณ ประโยชน์ แหล่งอ้างอิง ฝึกพูดด้วยสถานการณ์จำลองที่เป็นสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน นักเรียนจะได้นำเสนอข้อมูลที่หลากหลาย ให้รายละเอียดเลือกใช้คำที่สามารถโน้มน้าวใจผู้ฟังได้เป็นอย่างดี และ 3) การพูดจรรโลงใจ เป็นการพูดที่นักเรียนให้ความสนใจมากที่สุด เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ใกล้ตัว นักเรียนชื่นชอบ เป็นเรื่องราวที่นักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์ของตนเองประกอบการพูดได้ดี โดยเฉพาะกิจกรรมการนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวและบทเพลง ส่งผลให้คะแนนในการพูดจรรโลงใจสูงกว่าการพูดประเภทอื่น ส่วนหนึ่งเกิดจากนักเรียนมีประสบการณ์การพูดมาหลายครั้ง เริ่มมีความกล้าแสดงออกด้านการพูดมากยิ่งขึ้น และมีพัฒนาการดีขึ้นตามลำดับ เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมครบ 9 ชั่วโมงแล้ว นักเรียนยังสามารถนำประสบการณ์การพูดทั้งหมดมาใช้ในการวัดความสามารถด้านการพูด จึงทำให้คะแนนที่ได้ผ่านตามเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ ที่ร้อยละ 65 ทุกคนนั้นแสดงให้เห็นว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนได้จริง

ดังที่ Kagan (2009: 136) กล่าวว่า เทคนิค Team Pair Solo เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มซึ่งมีจำนวน 4 คน คิดแก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่งจากนั้นเปลี่ยนเป็นการคิดเป็นคู่ ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนรู้รูปแบบการแก้ปัญหา และพัฒนาจนสามารถแก้ปัญหาในตนเองได้เช่นกันคนเดียวได้ โดยมีขั้นตอน ดังนี้ ขั้นกลุ่ม จัดกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ และหญิงชายเท่า ๆ กัน เป็นเทคนิคที่ครูกำหนดปัญหา โจทย์ หรืองานให้ทำและสมาชิกทำงานร่วมกันทั้งกลุ่มจนงานเสร็จ ขั้นคู่ เป็นเทคนิคที่ปรับจำนวนสมาชิกในลดลงเหลือเพียง 2 คน แต่ยังคงให้ปัญหาที่มีลักษณะเหมือนเดิมในการแก้ไข ในขั้นนี้นักเรียนจะค้นพบแนวทางการแก้ปัญหาที่เร็วขึ้น มีความหลากหลายมากขึ้น และกล้าออกความคิดเห็นมากขึ้น และขั้นเดี่ยว เป็นขั้นตอนที่สมาชิกต้องปฏิบัติงานคนเดียวจนสำเร็จ โดยใช้ประสบการณ์ในการทำงานเป็นกลุ่มและคู่ มาปรับใช้ในการแก้ปัญหการทำงานของตนเอง ซึ่งทุกครั้งที่นักเรียนฝึกพูดก็จะพบปัญหาหรืออุปสรรคที่แตกต่างกันออกไป นักเรียนก็จะได้ฝึกกระบวนการแก้ปัญหา เรียนรู้ และพัฒนาความสามารถด้านการพูดต่อไปแบบไม่รู้ตัว สอดคล้องกับ Johnson & Johnson (1991: 27-30) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยวไว้ว่า จะช่วยให้นักเรียนเก่งเปลี่ยนบทบาทจากผู้เรียนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ทำหน้าที่นำความรู้ไปอธิบายให้เพื่อนฟังเป็นการสอนเพื่อนแบบตัวต่อตัว ทำให้นักเรียนได้รับการเอาใจใส่ดูแลและให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น

นักเรียนทุกคนต่างพยายามช่วยเหลือกันและกัน พยายามแสดงความสามารถของตนเอง เพราะคะแนนที่ได้ออกมาคือคะแนนของทั้งกลุ่ม ทำให้รู้สึกว่าคุณค่า มีโอกาสได้ทบทวนกระบวนการทำงานเพื่อให้งานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และได้รับประโยชน์จากการทำงานร่วมกันอย่างแท้จริง

เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 24 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เพื่อนำมาวิเคราะห์และแสดงรายละเอียด พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนรวมทั้ง 5 ด้าน ในแต่ละครั้งสูงขึ้น แม้ว่าว่าครั้งที่ 1 และ 2 ยังไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารของโรงเรียน วัดเขาปิ่นทองที่กำหนดไว้ แต่พบว่ามีพัฒนาการที่ดีขึ้น ซึ่งปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการพัฒนานักเรียนคือ นักเรียนขาดความมั่นใจในการพูด ไม่สามารถควบคุมสติของตนเองได้ มีความกังวลสูง มือสั่น มีการเกี่ยงกันในการพูด ขาดการเตรียมตัวที่ดี ไม่สามารถพูดตามเวลาที่กำหนดได้ เมื่อพิจารณาครั้งที่ 3 และ 4 จะเห็นว่านักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้ดีขึ้นและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด จึงการเป็นยืนยันได้นักเรียนสามารถแก้ปัญหาได้ดีขึ้น มีการเตรียมตัวที่ดียิ่งขึ้น สุดท้ายคือนักเรียนสามารถพูดได้ตรงตามวัตถุประสงค์และบรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน นั้นแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการในแต่ละด้านผ่านเกณฑ์ที่กำหนด เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จึงสามารถพัฒนานักเรียนได้จริง ถึงแม้ว่าด้านที่ 5 การใช้เวลาในการพูดจะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขาปิ่นทองได้กำหนดไว้ร้อยละ 65 ซึ่งในประเด็นการประเมินนี้เกิดจากนักเรียนร้อยละ 70 พูดเกินเวลาที่กำหนด จากการสอบถาม พบว่านักเรียนมีความสุขที่ได้พูด มีความมั่นใจในหัวข้อที่ตรงตามความถนัดก็มีความต้องการนำเสนอข้อมูลในระยะเวลาที่มากขึ้น ส่วนเรื่องที่ไม่ถนัดหรือไม่ชอบก็ไม่อยากพูด จึงทำให้เวลาไม่ครบตามเกณฑ์ที่กำหนด แต่นักเรียนก็ขอพัฒนาทักษะนี้ด้วยตนเองต่อไป และพร้อมที่จะนำคำวิจารณ์ของเพื่อนและผู้สอนไปพัฒนาตนเองให้มีทักษะการพูดที่ดียิ่งขึ้น ดังที่ จิรวัดน์ เพชรรัตน์ (2562) ได้ศึกษาปัญหาการสอนทักษะการพูดของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่าปัญหาการสอนทักษะการพูด คือ จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนมากเกินไป ไม่สามารถฝึกผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้ ผู้เรียนไม่มีเวลาฝึกผู้เรียนมีเวลาฝึกทักษะการพูดน้อยเกินไป ปัญหาด้านไม่มีเวลาฝึกนักเรียนให้ทั่วถึง จึงทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเองเวลาพูด ไม่สามารถรักษาเวลาในการพูดได้ ดังนั้นผู้เรียนควรได้รับการฝึกพูดอย่างสม่ำเสมอให้เกิดความคล่องตัว และไม่กลัวการพูด รวมทั้งควรฝึกการรักษาเวลาใน การพูดอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับประสิทธิ์ กาพย์กลอนและคณะ (2557: 158) ได้กล่าวว่า คุณสมบัติของผู้พูดนั้นต้องขยันฝึกซ้อมและต้องมีความสามารถในการพูดรู้จักการแก้ปัญหา รวมถึงต้องยอมรับฟังคำวิจารณ์ เพื่อนำไปปรับปรุงและฝึกพูดทุกครั้ง จะเห็นเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จึงเป็นเทคนิคสามารถใช้ในรายวิชาที่พัฒนาด้านทักษะของผู้เรียนได้ดี ซึ่งการพูดถือเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญ สอดคล้องกับงานวิจัยของธีระศักดิ์ สิ้นชัย (2559: 80) ได้ศึกษา

เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีม คู่ เดี่ยว พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากนักเรียนกล้าอภิปรายและบรรยายเนื้อหา ได้เรียนรู้ แก้ปัญหา จนเกิดทักษะและความมั่นใจในการพูด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Santi Purwanti (2017) ศึกษาเรื่อง The Effectiveness of Using Team Pair Solo Strategy in Teaching Writing Descriptive Text for the Second Grade Students in SMPN 2 Peterongan พบว่าการสอนโดยใช้กลยุทธ์ Team Pair Solo มีประสิทธิภาพมากกว่าการสอนโดยกลยุทธ์ทั่วไป เพราะนักเรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนเกิดทักษะให้สามารถปฏิบัติงานด้วยตนเองได้

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว พบว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด และพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด และมาก โดยเรียงตามลำดับสูงสุด ดังนี้ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ และ 3) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละด้าน พบว่าทุกด้านจัดกิจกรรมตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียน โดยกิจกรรมการเรียนรู้เน้นเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงาน มีลำดับขั้นตอนดีที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการทำงานเดี่ยว อีกทั้งยังสามารถปฏิบัติได้จริงมีบรรยากาศการเรียนรู้เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้สำเร็จ ทำพยายความสามารถ ภูมิใจความเป็นกันเองกับนักเรียน ไม่เคร่งเครียด และเป็นบรรยากาศแห่งการช่วยเหลือกัน นักเรียนได้รับประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้ เพราะนักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น มีความรู้ ความเข้าใจ กล้าแสดงความคิดเห็น และมีพัฒนาการด้านการพูดของตนดีขึ้นตามลำดับ ดังที่ Alblawi (2014) กล่าวว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมจะช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้ของนักเรียนให้ประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์ ไม่เกิดความสับสนระหว่างการเรียนรู้ สอดคล้องกับ Harmer (2007) ที่กล่าวถึงกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ว่าควรมีลักษณะที่ส่งเสริมความสนใจและเสริมสร้างประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ให้กับนักเรียนในด้านการพูด คือกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะสื่อสาร เพื่อให้การฝึกพูดมีความหมาย และต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบ นักเรียนมีอิสระและโอกาสเลือกที่จะสื่อสารด้วยตนเองผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย

เมื่อพิจารณาข้อคำถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว จะพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกัน อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด เป็นการยืนยันได้ว่าเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เป็นเทคนิคที่ฝึกให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกันทั้งแบบทีมและแบบคู่ นักเรียนได้เปลี่ยนรูปแบบการทำงานในลักษณะที่แตกต่างกัน แม้จะมีประเด็นการทำงานที่คล้ายกัน แต่ก็ทำให้นักเรียนได้พบปัญหาใหม่ ฝึกทำงานในรูปแบบใหม่ และฝึกการทำงานร่วมกับเพื่อนที่อาจจะไม่ใช่เพื่อนสนิท จึงต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันมากขึ้น เรียนรู้บทบาทหน้าที่ที่จะช่วยให้งานสำเร็จ สอดคล้องกับบุษยากร ช้ายขวา (2559: 6) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเรื่องการพูด ควรจัดกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เนื่องจากการพูดเป็นทักษะที่สำคัญ จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ควรให้เพื่อนได้สอนเพื่อน แนะนำเพื่อนโดยตรง จะทำให้นักเรียนลดความประหม่า เพิ่มความมั่นใจ มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนด้วยกัน นักเรียนเก่งก็มีโอกาสถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียนที่อ่อนกว่าภายในกลุ่มเดียวกัน นักเรียนจะรู้สึกผูกพัน คำนึง และเข้าใจความรู้สึกซึ่งกันและกัน มากกว่าการที่ครูเป็นผู้สอนโดยตรง ส่วนข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ บรรยายภาคผนวกคล้าย ไม่เคร่งเครียด เกิดจากทุกชั่วโมงที่เรียนนักเรียนจะต้องปฏิบัติกิจกรรมซึ่งนักเรียนชอบกว่าการเรียนทฤษฎี แต่นักเรียนรู้สึกกดดันเพราะมีระยะเวลาที่จำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้ง ทำให้เกิดความกังวลเพิ่มขึ้น นักเรียนบางคนรู้สึกว่าย่างปฏิบัติกิจกรรมบางอย่างไม่ดีพอก็หมดเวลาในการปฏิบัติ และขาดการเตรียมตัวที่ดี พอเพื่อนหรือผู้สอนวิจารณ์ก็ยิ่งเพิ่มความเสียใจ ไม่กล้ายอมรับความจริง แต่เมื่อเจอสถานการณ์เช่นนี้บ่อยขึ้นก็มีการปรับตัวและทำใจยอมรับได้มากขึ้น และจะเห็นได้ว่า ถึงแม้คะแนนเฉลี่ยของข้อคำถามนี้จะน้อยที่สุด แต่นักเรียนก็มีความพึงพอใจในข้อคำถามนี้อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐกิตติ์ นวลแสง (2560) ได้ศึกษาการวิจัยเชิงทดลองเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่ม คู่ เดี่ยว (Team- Pair- Solo) เพื่อส่งเสริมทักษะการเล่นชอด้วงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจเมื่อใช้ชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด เช่นเดียวกับธัญญมณฑล ปัญญาศรีวิชัย (2563) ได้แสดงผลงานวิจัยเรื่องการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการประพันธ์เพลงโดยใช้เทคนิคTeam-Pair-Solo ผ่านแอปพลิเคชันบนอุปกรณ์อัจฉริยะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด และตรงกับศุภรัตน์ พันธโสภา (2565) ได้กล่าวว่าผลการวิจัยเรื่องการศึกษาผลการเรียนรู้ เรื่องเวลาของนักเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปผลการวิจัย และการอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว” ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดและข้อเสนอแนะทั้ง 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรระมัดระวังเรื่องระยะเวลาให้ดี เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถควบคุมระยะเวลาในการพูดให้เป็นไปตามที่กำหนดได้ จึงจำเป็นต้องมีผู้วิจัยท่านต่อไปควรวางแนวทางหรือวิธีการที่จะทำให้ให้นักเรียนควบคุมเวลาให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การวัดความสามารถด้านการพูดที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

2. นักเรียนจะให้ความสำคัญและความตั้งใจในการพูดประเภทการพูดจรรโลงใจมากที่สุด เนื่องจากการพูดประเภทนี้เป็นการพูดที่ไม่จำเป็นต้องอาศัยบริบทแวดล้อมจากข้อมูลที่มีจำกัด แต่สามารถพูดโดยอาศัยประสบการณ์ ความรู้สึกที่ดี อีกทั้งสามารถเลือกสรรคำพูดได้อย่างหลากหลาย ให้เข้ากับเนื้อหาหรือบุคคลที่ต้องการสื่อสาร จึงทำให้การพูดจรรโลงใจเป็นการพูดที่นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน และค้นพบพัฒนาการได้ดีที่สุด

3. การทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียนมักประสบปัญหาในขั้นตอนของการร่างบทพูด เพราะนักเรียนเก่งมักจะเป็นผู้ปฏิบัติ ส่วนนักเรียนอ่อนก็จะรอเพียงอย่างเดียว ผู้สอนจึงต้องเข้าไปมีบทบาทในการชี้แนะให้ทุกคนในกลุ่มช่วยกัน แม้ว่าการออกมาพูดทุกคนจะถูกบังคับด้วยกติกา แต่ผู้สอนก็ไม่ควรละเลยในการปฏิบัติกิจกรรมร่างบทพูดด้วย ส่วนในการปฏิบัติงานเป็นคู่ นั้นต้องพิจารณาการจับคู่ให้นักเรียนอย่างดี เพราะบางครั้งนักเรียนเก่งก็ไม่ยอมให้นักเรียนที่อ่อนช่วยหรือการเกี่ยงกันในการร่างบทพูดของนักเรียนที่อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นผู้สอนจึงควรอธิบาย เน้นย้ำนักเรียนให้มากที่สุด เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมและเกิดการพัฒนาด้านการพูดอย่างแท้จริง

4. นักเรียนยังขาดความมั่นใจในการวิจารณ์ผู้อื่น เพราะนักเรียนมีความกังวลว่าเมื่อวิจารณ์ไปแล้ว เพื่อนจะโกรธหรือไม่ยอมรับ จึงทำให้ไม่กล้าวิจารณ์ตามความเป็นจริง ผู้สอนจึงควรหาเทคนิค วิธีการ ที่จะช่วยให้นักเรียนเป็นทั้งผู้วิจารณ์และผู้รับฟังคำวิจารณ์ที่มีคุณภาพพร้อมปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เป็นแนวทางที่เน้นฝึกฝนให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง เน้นกระบวนการคิดที่เป็นระบบ มี ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนหลายขั้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรการศึกษาเพิ่มเติม หรือการทำวิจัยในประเด็นอื่น ดังนี้

1. ควรมีการนำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว เดี่ยว ไปใช้ร่วมกับรูปแบบ เทคนิค หรือวิธีการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถด้านการพูดอย่างรอบด้าน เช่น การนำบอร์ดเกมมาช่วยในการจัดกิจกรรม นำเทคนิคmemorization มาพัฒนาผู้เรียน หรือการใช้กลยุทธ์ POW+TREE มาใช้ในการร่างบทพูด เป็นต้น

2. ควรมีการนำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยวไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียน เนื่องจากเทคนิคดังกล่าวจะสามารถช่วยพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการเขียนที่ดียิ่งขึ้นได้ เพราะนักเรียนจะได้ฝึกเขียนตั้งแต่ช่วยกันทำงานเป็นกลุ่ม จากนั้นนำมาสู่การทำงานเป็นคู่ และสุดท้ายนักเรียนจะสามารถเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองอย่างมีคุณภาพ

3. ควรนำการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ไปใช้ในการพัฒนาทักษะการพูดในเรื่องอื่น ๆ เช่น การพูดรายงาน การพูดอภิปราย การพูดโต้วาที การพูดโต้แย้ง เป็นต้น

4. ควรมีการศึกษาวิจัยการนำเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว ไปใช้พัฒนานักเรียนในทักษะอื่น ๆ หรือในรายวิชาอื่น ๆ ที่ต้องการพัฒนานักเรียนเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรมนั้นซ้ำ ๆ ในรูปแบบที่หลากหลาย จนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเองอย่างมีคุณภาพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์เกษตรกรแห่งประเทศไทย.
- กาญจนา ภัทราวิวัฒน์. (2559). "Interrupted Time Series Design: การประเมินประสิทธิผลของ Intervention สำหรับประยุกต์ใช้ในงานวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์." **วารสารพฤติกรรมศาสตร์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**, 22, 2.
- กิตติชัย พินโน และคณะ. (2554). **ภาษากับการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษา ตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กิตติมา อมรทัต. (2563). **ศิลปะการพูดให้เป็นเลิศ**. กรุงเทพฯ: ไทยควอลิตี้บุ๊คส์.
- กฤษรา จิตรชญาวานิช และคณะ. (2565). **วิธีการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์สุดา บุญเลิศ. (2566). **ครูโรงเรียนไทยรัฐวิทยา 104 (บ้านทุ่งกระถิน)**. สัมภาษณ์, 10 มีนาคม.
- จิตรจำนงค์ สุภาพ. (2550). **พลังการพูด**. กรุงเทพฯ: ธรรมสภา.
- จินตนิภา ศรีไสย์, ประนอม วิบูลย์พันธุ์ และอินทร์วรุณ เกษตรระชนม์. (2567). **หนังสือเรียนรายวิชา พื้นฐาน ภาษาไทย หลักและการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. กรุงเทพฯ: บริษัท พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) จำกัด.
- ชนะใจ วาทะสัมพันธ์. (2555). **พูดดี เจรจาต่อรองเก่ง จะได้ทุกอย่างที่คุณต้องการ**. กรุงเทพฯ: เพชรประกาย.
- ชาลินี คำโสภา. (2566). **ครูโรงเรียนบ้านหนองนกระเรียน**. สัมภาษณ์, 10 มีนาคม.
- ชิตาภา สุขพล่า. (2557). **วาทนิพนธ์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไชยวัฒน์ อารีโรจน์. (2557). "การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." **วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร**.
- ฐานสัจจันทร์ วงศ์สุวรรณ. (2547). **การพูดเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ**. กรุงเทพฯ: เทคนิค 19.
- ณัฐกิตติ์ นวลแสง. (2560). "การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค กลุ่ม คู่ เดี่ยว (Team -Pair- Solo) เพื่อส่งเสริมทักษะการเล่นซอด้วงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5." **วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์**.

- ธัญ สุขสมบุรณ์. (2566). "การพัฒนาความสามารถในการพูดและความกล้าแสดงออกของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธัญมณคล ปัญญาศรีวิชัย. (2563). "การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการประพันธ์เพลงโดยใช้เทคนิค Team-Pair-Solo ผ่านแอปพลิเคชันบนอุปกรณ์อัจฉริยะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ธีระศักดิ์ สินชัย. (2559). "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นวิธีการสอนแบบทีมคู่เดียว : กรณีศึกษาของโรงเรียนบ้านขอนแก่น ตำบลขอนแก่น อำเภอสหัสขันธ์จังหวัดสุรินทร์." วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นงลักษณ์ สุทธิวัฒน์พันธ์. (2555). **พูดให้ยอม**. กรุงเทพฯ: ฐานบัณฑิต.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุษยากร ช้ายขวา. (2558). "การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ปณิต จิตต์นุกุลศิริ. (2562). "ผลการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดอย่างไม่เป็นทางการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน และคณะ. (2557). **การเตรียมเพื่อการพูดและการเขียน**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปริญญ บัวผัน. (2564). "ผลการใช้กิจกรรมเกมกระดานเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปัทมา สุพรรณกุล. (2561). **สถิติประยุกต์สำหรับงานวิจัยด้านสาธารณสุข**. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). **สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: ไทยร่มเกล้า.

- พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). **วาทศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: ไอยรา12.
- พิสมร ชูเอม. (2561). "การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้นวัตกรรมเพื่อนคู่คิด." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เพชรยุพา บุณย์ศิริจรัสรัฐ. (2557). **ชัยชนะในการพูด**. กรุงเทพฯ: เพชรสำนักพิมพ์.
- ภททิยา กระทุ่มนัต. (2566). ครูโรงเรียนโรงเรียนนมหาราช 7. สัมภาษณ์, 10 มีนาคม.
- มาเรียม นิลพันธ์. (2558). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 9. นครปฐม: ศูนย์วิจัยและพัฒนากาทางการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยุดา รักษาไทย และคณะ. (2552). **พูดอย่างฉลาด**. กรุงเทพฯ: บิสคิด.
- ราชน อินทรวีวัฒน์. (2554). **พูดให้เป็นไม่เห็นจะยาก**. กรุงเทพฯ: กันยาวิริ.
- โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง. (2565ก). **เกณฑ์การประเมินคุณภาพผู้เรียนในการเลื่อนชั้นในระดับชั้นที่สูงขึ้น**. ม.ป.พ.
- โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง. (2565ข). **รายงานการประเมินคุณภาพผู้เรียนด้านทักษะการสื่อสาร**. ม.ป.พ.
- วรวรรณ ศรียาภย์. (2560). **พูดให้สัมฤทธิ์ผล : หลักการและศิลปะวิธี**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วินิจ วรรณณอม. (2526). **หลักการพูด**. พิมพ์ครั้งที่ 2. โครงการและตำราวิชาการวิทยาลัยครู นครศรีธรรมราช.
- ศรัยฉัตร ภูษกร ณ อยุธยา จีระแพทย์. (2563). **100 เทคนิค พูดฟังง่ายจับใจคน**. กรุงเทพฯ: อินสปายร์.
- ศิริลลดา จินตามณี. (2566). ครูโรงเรียนชุมชนวัดรางบัว (แหลมราชูร์บำรุง). สัมภาษณ์, 10 มีนาคม.
- ศุภรัตน์ พันธโสภา. (2565). "ผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เรื่อง เวลาของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ Team Pair Solo." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชธานี.
- ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว. (2554). **การพูดในที่ชุมชน**. โครงการตำราและหนังสือ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศูนย์เรียนรู้ มหาวิทยาลัยรังสิต. (2554). **การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ**. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- สมชาติ กิจยรรยง. (2559). **ศิลปะการพูดครองใจคน**. กรุงเทพฯ: เพชรประกาย.
- สมบูรณ์ นิยมศิลป์. (2554). **พูดอย่างไรให้สะกดใจคน**. กรุงเทพฯ: อักษรเงินดี.
- สมพร แผงพิพัฒน์. (2556). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

- สรวชญ สมณวัฒนา. (2564). "การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุกัญญา สมไพบูลย์. (2565). **การพูดในที่สาธารณะ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตรา ขำจริง. (2566). ครูโรงเรียนวัดปากช่อง (จันทรานูมาศวิทยาการ). สัมภาษณ์, 10 มีนาคม.
- สุพร อังกูดี. (2561). "ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2555). **การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อำพร วุฒิสโก. (2562). "การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการละคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุเทน ปัญญ. (2553). **ระเบียบวิธีวิจัย.เชียงใหม่**. มหาวิทยาลัยนอร์ทเชียงใหม่.

ภาษาอังกฤษ

- Adams, S. G. (1990). "Rate and Clarity of Speech: An X-Ray Microbeam Study." **Dissertation Abstracts International**, 23, October: 74.
- Al-dawoud, A. (2001). "Preservice Teachers' Attitudes Toward and Knowledge about Cooperative Learning in Kuwait: A Quasi-Experimental Study." University of North Texas, Texas.
- Harmer, J. (2007). **How to Teach English**. London: Pearson Longman Press.
- Isjoni, S. (2009). **Cooperative Learning Efektivitas Pembela jaran Kelompok**. Bandung: Alfabeta.
- Johnson, D. W., Johnson, R. T., and Smith, K. A. (1991). **Cooperative Learning Increasing College Faculty Instructional Productivity**, Higher Education Report No.4. . Washington D. C.: The George Washington University.
- Kagan, S. (1994). **Cooperative learning**. CA: Kagan Publishing.
- Klein, M. A. (1992). "The Effects of Exposure to Positive Humor on Reducing Public Speaking Apprehension Among College Undergraduate Students (Speech Anxiety, Humor)." **Dissertation Abstracts International**, 1, February: 572.

- M., L. L., and M., A. S. (2017). "An analysis of factors influencing learners' English speaking skill." **International Journal of Research in English Education**, 2, 1: 34–41. doi:10.18869/acadpub.ijree.2.1.34
- Marhaeni, U. Permadi and others. (2013). "The effect of think pair share teaching strategy of the secondgrade students of SMPN 6 Singaraja." M.Ed. English education study, Faculty of Education, Ganesha University.
- Maulana, A., Musthafa, I., and Hayati, T. N. (2020). "The efficiency of teaching listening and speaking skills to develop students' communicative competences." Universal Journal of Educational Research.
- Nnamani, O. (2023). "The effect of cooperative learning strategies such as jigsaw puzzles and Team-Pair-Solo learning strategies on interest in basic science of primary school children with visual impairments." Faculty of Education thesis. University of Nigeria.
- Riadil, I. G. (2020). "Does oral presentation affect the development of the students' ability to speak in efl classroom." **Social Sciences, Humanities and Education Journal (SHE Journal)**, 1, 2: 13 – 21. doi:10.25273/she.v1i2.6622
- Santi Purwanti. (2017). **The Effectiveness of Using Team Pair Solo Strategy in Teaching Writing Descriptive Text for the Second Grade Students in SMPN 2 Peterongan**. 19 มีนาคม 2566. <http://publikasi.stkippgri-bkl.ac.id/index.php/SL/article/view/514/371>

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. รองศาสตราจารย์ สมพร ร่วมสุข

วุฒิการศึกษา การศึกษามหาบัณฑิต ภาษาและวรรณคดีไทย

ตำแหน่ง ข้าราชการบำนาญ

สถานที่ทำงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

2. รองศาสตราจารย์ ดร.กมลพัทธ์ ใจเยือกเย็น

วุฒิการศึกษา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

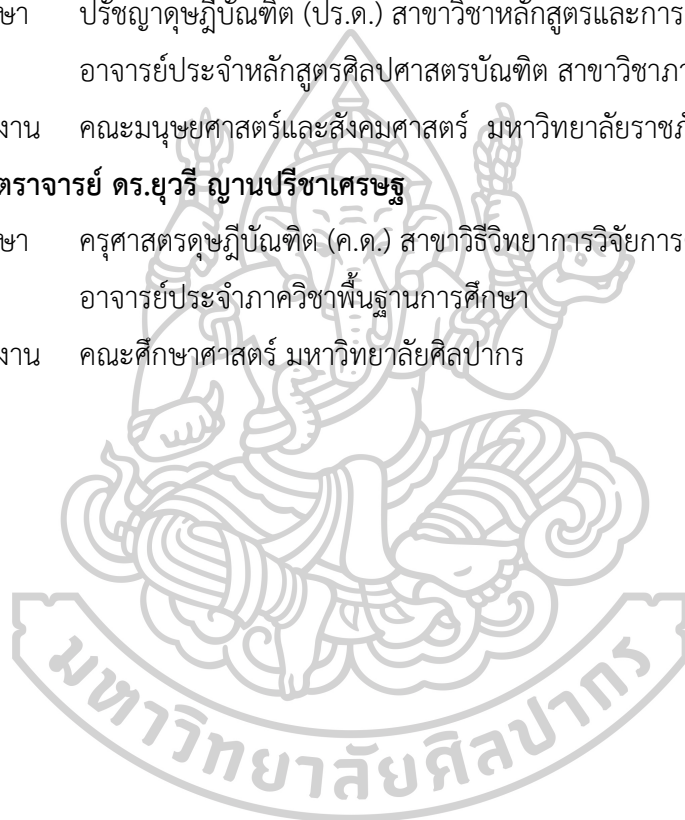
สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยุวรี ญาณปรีชาเศรษฐ์

วุฒิการศึกษา ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต (ค.ด.) สาขาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาพื้นฐานการศึกษา

สถานที่ทำงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ข
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1. สารสำคัญ					
	1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	1.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
	2.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2.3 สอดคล้องกับการวัดและ ประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
	3.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3.2 สอดคล้องกับตัวชี้วัด/ จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3.3 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3.4 สอดคล้องกับการวัดและ ประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง

ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	4. สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้					
	4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	4.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	5. การวัดและประเมินผล					
	5.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด / จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	5.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการ เรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
2	1. สารสำคัญ					
	1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	1.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
	2.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2.3 สอดคล้องกับการวัดและ ประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง

ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

แผนการเรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
2	3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
	3.1 สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3.2 สอดคล้องกับตัวชี้วัด/จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3.3 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	3.4 สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4. สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้					
	4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	4.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5. การวัดและประเมินผล					
	5.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด / จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
	5.3 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
3	1. สารสำคัญ					
	1.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	1.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	1.3 สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
	2.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	2.3 สอดคล้องกับการวัด และประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
	3.1 สอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3.2 สอดคล้องกับตัวชี้วัด/ จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3.3 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	3.4 สอดคล้องกับการวัด และประเมินผล	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง

ตารางที่ 8 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนจัดการเรียนรู้ด้วยการจัดการเรียนรู้เทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

แผนการ เรียนรู้	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
3	4. สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้					
	4.1 สอดคล้องกับ จุดประสงค์	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	4.2 สอดคล้องกับกิจกรรม	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	5. การวัดและประเมินผล					
	5.1 สอดคล้องกับตัวชี้วัด / จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง
	5.3 สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความ สอดคล้อง

ตารางที่ 9 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อที่	รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	แบบประเมินความสามารถด้านการพูด มีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.	แบบประเมินมีความชัดเจนครอบคลุมการประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	แบบประเมินมีความสอดคล้องกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	แบบประเมินมีความสอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	ความเหมาะสมของการประเมินด้านเนื้อหา	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	ความเหมาะสมของการประเมินด้านการใช้ภาษาและน้ำเสียง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	ความเหมาะสมของการประเมินด้านบุคลิกภาพ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.	ความเหมาะสมของการประเมินด้านความคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9.	ความเหมาะสมของการประเมินด้านการใช้เวลาในการพูด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 10 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว

ข้อที่	รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชา ญ	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้						
1.	กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนดี ที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการ ทำงานเดี่ยว	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ นักเรียนได้แสดงความสามารถของ ตนเอง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกัน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียน ลงมือปฏิบัติจริง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติ ได้จริง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้						
6.	ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	บรรยากาศผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.	บรรยากาศมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9.	บรรยากาศทำหายุความสามารถ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10.	บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้ นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้สำเร็จ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 10 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทีม คู่ เดี่ยว (ต่อ)

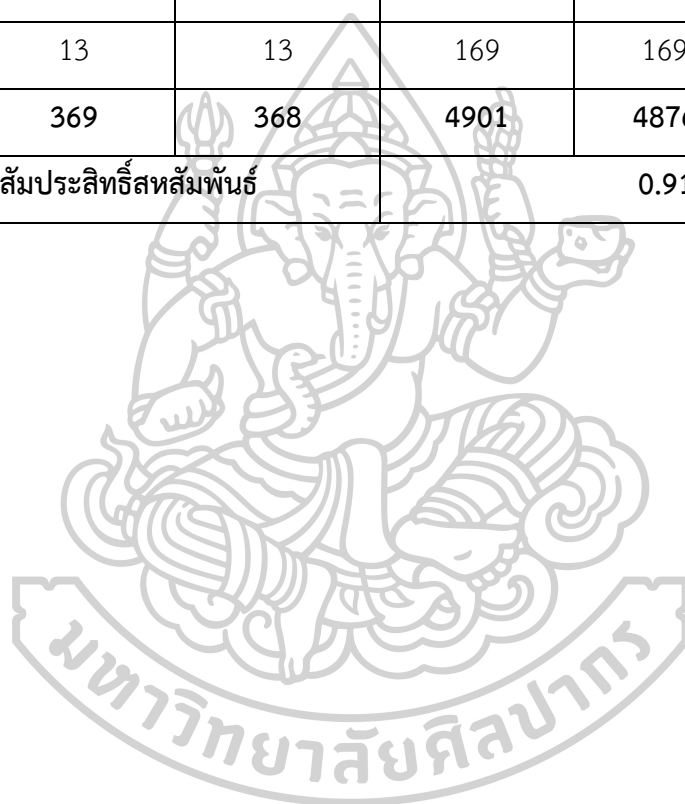
ข้อที่	รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนน ความเห็น ของ ผู้เชี่ยวชา ญ	สรุปผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้						
11.	นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12.	นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการพูดแบบต่าง ๆ มากขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13.	นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่นมากขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14.	นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดมากขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15.	นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เคยเรียนเรื่องการพูด

ลำดับ	ตรวจ 1 (x)	ตรวจ 2 (y)	X^2	Y^2	xy
1	14	13	196	169	182
2	13	13	169	169	169
3	13	13	169	169	169
4	10	9	100	81	90
5	14	14	196	196	196
6	15	15	225	225	225
7	13	12	169	144	156
8	13	13	169	169	169
9	13	13	169	169	169
10	13	13	169	169	169
11	13	12	169	144	156
12	15	15	225	225	225
13	13	13	169	169	169
14	13	13	169	169	169
15	13	13	169	169	169
16	14	14	196	196	196
17	14	14	196	196	196
18	15	15	225	225	225
19	14	14	196	196	196
20	10	11	100	121	110
21	13	13	169	169	169
22	13	13	169	169	169
23	12	13	144	169	156

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เคยเรียนเรื่องการพูด (ต่อ)

ลำดับ	ตรวจ 1 (x)	ตรวจ 2 (y)	X^2	Y^2	xy
24	13	13	169	169	169
25	14	14	196	196	196
26	14	14	196	196	196
27	12	13	144	169	156
28	13	13	169	169	169
รวม	369	368	4901	4876	4885
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์			0.91		

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ท 22101

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 พุทธมีเสน่ห์

เรื่อง การพูดในโอกาสต่าง ๆ (การพูดจรรโลงใจ)

ผู้สอน นางสาวสิริประภา อินทคง

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

จำนวนครั้งที่สอน 10 ชั่วโมง

เวลา 3 ชั่วโมง

วันเดือนปีที่สอน.....

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกใน โอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์
ตัวชี้วัด

ท 3.1 ม2/4 พูดในโอกาสต่าง ๆ ได้ตรงตามวัตถุประสงค์

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอธิบายหลักการพูดจรรโลงใจได้ถูกต้อง(K)
2. นักเรียนสามารถพูดจรรโลงใจได้ถูกต้อง(P)
3. นักเรียนปฏิบัติตนตามมารยาทในการพูด (A)

สาระสำคัญ

การพูดจรรโลงใจ เป็นการพูดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อบอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้ฟังรู้สึกดี มีความพึงพอใจ ผ่อนคลายอารมณ์ และเกิดความสุข การที่นักเรียนได้เรียนเรื่องการพูดจรรโลงใจ จะช่วยให้สามารถพูดให้ผู้ฟังมีความสุขได้ดีขึ้น และสื่อสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น

สาระการเรียนรู้

หลักการพูดจรรโลงใจ

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
 - 1) ทักษะการคิดวิเคราะห์
 - 2) ทักษะการคิดสร้างสรรค์
3. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
 - 1) กระบวนการปฏิบัติ
 - 2) กระบวนการทำงานกลุ่ม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน
4. มีความรับผิดชอบ

กิจกรรมการเรียนรู้ ชั่วโมงที่ 1 ชั้นพุดกลุ่ม (Team)

ขั้นกระตุ้นการเรียนรู้ (5 นาที)

ครูนำนักเรียนสนทนาในประเด็นต่อไปนี้

1. นักเรียนคิดว่าข้อความใดบ้างที่จะช่วยทำให้เพื่อนคลายความเศร้าจากความรักที่ไม่สมหวังได้ (แนวการตอบ: ไม่เป็นไรนะเธอจะมีเราเคียงข้างเสมอ, คนดี ๆ ที่เหมาะสมกับเธอยังมีอีกมากมาย เป็นต้น)

2. นักเรียนมีหลักการหาข้อความอย่างไรเพื่อมาปลอบใจเพื่อน (แนวการตอบ: หาข้อความที่เพื่อนฟังแล้วรู้สึกดีขึ้น, เพื่อนคลายความเศร้าได้, เพื่อนยิ้มได้ เป็นต้น)

ขั้นปฏิบัติการกิจกรรม (50 นาที)

1. ครูอธิบายหลักการพูดจรรโลงใจที่มีส่วนช่วยให้ผู้ฟังรู้สึกดี มีความพึงพอใจ ผ่อนคลายอารมณ์ และเกิดความสุข

2. ครูจับกลุ่มนักเรียน จำนวน 6 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยละความสามารถเก่ง ปานกลาง อ่อน (1: 2: 1) (ใช้กลุ่มเดิม)

3. นักเรียน 1 คน เป็นตัวแทนในการสอยดาวเลือกสถานที่ท่องเที่ยว 1 ดวง

4. นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันร่างบทพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวที่เพื่อนได้สอยดาวไว้ในประเด็นต่อไปนี้

4.1 ชื่อสถานที่

4.2 ที่ตั้ง

4.3 การเดินทาง

4.4 ความพิเศษ จุดเด่น สิ่งที่น่าสนใจ หรือกิจกรรม

5. นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันฝึกซ้อมการพูดตามบทพูด และให้สมาชิกในกลุ่มให้คำแนะนำหรือคำวิจารณ์เพื่อน เพื่อปรับปรุงให้พูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างราบรื่นและมั่นใจ

6. นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมาพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว กลุ่มละ 3 นาที โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องมีบทบาทในการพูด

7. นักเรียนร่วมกันสรุปการพูดแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว ครูให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด

ขั้นสรุปความคิดรวบยอด (5 นาที)

ครูถามนักเรียนในประเด็นต่อไปนี้

1. หลักการพูดจรรโลงใจมีอะไรบ้าง
(แนวการตอบ: ไม่พูดนานเกินไป, พูดตรงจุดมุ่งหมาย, เป็นเรื่องไม่เครียด, เหมาะสมกับโอกาส, บรรยากาศเป็นกันเอง)
2. การพูดจรรโลงใจมีประโยชน์อย่างไร
(แนวการตอบ: ผู้ฟังรู้สึกผ่อนคลาย)
3. มารยาทในการพูดที่ดีมีอะไรบ้าง
(แนวการตอบ: ใช้ภาษาสุภาพ, น้ำเสียงเหมาะสม, สบตาผู้ฟังเพื่อแสดงความจริงใจ ในขณะที่พูด, ไม่คุยโม้โอ้อวด, พูดให้ตรงประเด็น, ไม่กล่าวพาดพิง นินทาว่าร้าย, รักษาเวลาเป็นอย่างดี)

กิจกรรมการเรียนรู้ ชั่วโมงที่ 2 ขั้นพูดคู่ (Pair)

ขั้นกระตุ้นการเรียนรู้ (5 นาที)

1. นักเรียนจำนวน 10 คน (ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย) ได้รับบัตรคำคนละ 1 ใบ ให้นักเรียนพิจารณาข้อความในบัตรคำนั้นว่าเกี่ยวข้องกับการพูดอย่างไร จากนั้นนำบัตรไปติดบนกระดานดำ โดยครูแบ่งกระดานดำเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นหัวข้อหลักการพูดจรรโลงใจ และส่วนที่ 2 เป็นหัวข้อมารยาทในการพูด

2. นักเรียนและครูร่วมกับสรุปข้อความในบัตรคำทั้งหมด (จะแยกได้ 2 กลุ่ม คือ หลักการพูดจรรโลงใจ และมารยาทในการพูด)

ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (50 นาที)

1. ครูจับคู่นักเรียนแบบคณะกรรมการ (ใช้คู่เดิม)

2. ครูกำหนดสถานการณ์จำลองให้นักเรียนแต่ละคู่พูดแนะนำเพลง โดยให้นักเรียนทุกคนเขียนชื่อเพลงที่ตนเองอยากนำเสนอให้เพื่อนฟังลงในกระดาษ แล้วม้วนใส่ในลูกบอลสำหรับจับสลาก ครูสุ่มนักเรียนจับสลากในลูกบอล 1 คน

3. นักเรียนแต่ละคู่ช่วยกันร่างบทพูดจรรโลงใจในหัวข้อการแนะนำเพลง ในประเด็นต่อไปนี้

- 3.1 ชื่อเพลง
- 3.2 ชื่อนักร้อง
- 3.3 เนื้อหา
- 3.4 ข้อคิดสอนใจ

4. นักเรียนแต่ละคู่ร่วมกันฝึกซ้อมการพูดตามบทพูด และให้ผลัดกันให้คำแนะนำหรือคำวิจารณ์เพื่อน เพื่อปรับปรุงให้พูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างราบรื่น มั่นใจ และถูกต้อง

5. นักเรียนแต่ละคู่ออกมาพูดแนะนำเพลงคู่ละ 2 นาที โดยนักเรียนทั้ง 2 คน ต้องมีบทบาทในการพูดแนะนำเพลง

ขั้นสรุปความคิดรวบยอด (5 นาที)

1. นักเรียนร่วมกันสรุปการพูดจรรโลงใจ ครูให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาด
2. ครูมอบหมายงานให้นักเรียนแต่ละคนพูดจรรโลงใจในประเด็น “ให้กำลังใจเพื่อนในการอ่านหนังสือสอบ” โดยอัดคลิปการพูดและอัปโหลดลงYouTube และแชร์ในกลุ่มปิดFacebook เฉพาะนักเรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ความยาว 1 นาที

กิจกรรมการเรียนรู้ ชั่วโมงที่ 3 ขั้นพูดเดี่ยว (Solo)

ขั้นกระตุ้นการเรียนรู้ (5 นาที)

ครูนำรูปภาพนักพูดที่มีชื่อเสียงในประเทศไทยมาให้นักเรียนได้ร่วมแสดงความคิดเห็นในประเด็นต่อไปนี้

1. นักพูดชื่ออะไร
2. นักเรียนรู้จักหรือไม่ หากรู้จัก นักเรียนรู้จักได้อย่างไร
3. นักพูดเหล่านี้มีคุณสมบัติที่โดดเด่นอย่างไรจึงทำให้มีผู้ฟังคอยติดตาม

ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (50 นาที)

1. ครูนำคลิปที่นักเรียนพูดจรรโลงใจในประเด็น “ให้กำลังใจเพื่อนในการอ่านหนังสือสอบ” มาเปิดในชั้นเรียนทีละคน
2. นักเรียนทุกคนร่วมให้คำแนะนำการพูดจรรโลงใจของเพื่อนครูอธิบายเพิ่มเติม

ขั้นสรุปความคิดรวบยอด (5 นาที)

นักเรียนร่วมกันสรุปหลักการการพูดจรรโลงใจประโยชน์ของการพูดจรรโลงใจ และมารยาทที่ดีในการพูด

สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

1. บัตรคำ
2. รูปภาพนักพูด

การประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	ประเมินด้าน	วิธีประเมิน	เครื่องมือวัด	เวลาที่ประเมิน	เกณฑ์
อธิบายหลักการพุทธรูปใจได้ถูกต้อง (K)	ความรู้	นักเรียนบอกหลักการพุทธรูปใจ	ตอบคำถาม	ระหว่างเรียน	สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับหลักการพุทธรูปใจได้ 2-3 ข้อ
พุทธรูปใจได้ถูกต้อง (P)	ทักษะ/กระบวนการ	การพุทธรูปใจของนักเรียน	แบบประเมินความสามารถด้านการพุท	ระหว่างเรียน	ได้คะแนนการพุทธรูปใจตั้งแต่ 13 คะแนนขึ้นไป
ปฏิบัติตามมารยาทในการพุท (A)	คุณลักษณะอันพึงประสงค์	สังเกต	แบบประเมินความสามารถด้านการพุท	ระหว่างเรียน	มีมารยาทในการพุท

ลงชื่อ.....ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
(นางสาวสิริประภา อินทคง)

ลงชื่อผู้ตรวจแผนการจัดการเรียนรู้
(นางกรวรรณ เสี่ยงเสนาะ)

ลงชื่อผู้อนุมัติการใช้แผนการจัดการเรียนรู้
(นางสาวปัทมณีย์สิริ ปลื้มโอฐ)

เนื้อหา

การพูดเพื่อชี้ให้เห็นคุณงามความดี ช่วยให้รู้สึกผ่อนคลาย มีความสุข ความเพลิดเพลิน ในการพูด ผู้พูดต้องใช้ภาษาอย่างประณีต เข้าใจง่าย และอาจแสดงลีลาท่าทางประกอบการพูดได้ตามความเหมาะสม

หลักการพูดจรรโลงใจ

1. อย่าพูดนานเกินไปควรหลีกเลี่ยงการพูดเรื่องที่คิดว่าสนุกขบขันเป็นระยะเวลานานๆ เพราะจะทำให้บรรยากาศไม่ตลกและอาจเกิดความเบื่อหน่าย
2. การพูดจะต้องตรงกับเป้าหมายและเหมาะสมกับกาลเทศะ
3. เรื่องที่พูดต้องไม่เป็นเรื่องที่เคร่งเครียดควรเป็นเรื่องผ่อนคลายหรือสนุกสนาน
4. พูดในเรื่องที่ผู้ฟังสนใจเท่านั้นหากมีมุกตลกแทรกควรไม่ควรหยาบคายแต่ควรมีสาระหรือได้ข้อคิด
5. พูดเรื่องที่เบาสมองและไม่กระทบหรือเกี่ยวข้องกับผู้ฟังคนใดคนหนึ่ง
6. เป็นเรื่องที่เหมาะสมกับบรรยากาศหรือโอกาสที่พูด
7. ใช้ภาษาน้ำเสียงและกิริยาท่าทางให้สอดคล้องกับเนื้อหาสร้างบรรยากาศการพูดให้เป็นกันเองและให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมมากที่สุด

ประโยชน์ในการพูดจรรโลงใจ

จะมีส่วนช่วยให้ผู้ฟังมีความสุขจากการได้ฟังเรื่องราวที่สนุกสนานมีประโยชน์ทำให้รู้สึกเพลิดเพลินและมองเห็นโลกที่สวยงามน่าอยู่มากยิ่งขึ้นรวมทั้งอาจได้รับแง่คิดหรือข้อคิดเพื่อนำไปปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวัน

มารยาทในการพูด

1. มารยาทในการแต่งกายควรแต่งกายให้สะอาดเรียบร้อยสุภาพเหมาะสมกับกาลเทศะ
2. มารยาทในการแสดงออกทั้งการเดินการยืนการนั่งการใช้อวัยวะของร่างกายควรแสดงออกอย่างสง่าสอดรับกับเนื้อหาที่พูดและเป็นธรรมชาติ

3. มารยาทในการใช้คำพูดควรใช้ข้อเท็จจริงที่เป็นเหตุเป็นผลมีประโยชน์หลีกเลี่ยงการใช้คำที่ไม่สุภาพ

4. รักษาเวลาในการพูดอย่างเคร่งครัดพูดให้จบภายในเวลาที่มีกำหนด

5. ควบคุมอารมณ์ขณะที่พูดเพราะในระหว่างการพูดอาจมีอุปสรรคที่เกิดขึ้นเช่นมีการยกมือถามมีคนพูดคุยกันหรือมีผู้ฟังพูดแทรกขึ้นมา ผู้พูดต้องควบคุมอารมณ์ตนเองให้ได้และแก้ไขปัญหาเหล่านั้นอย่างดีที่สุด

6. รับฟังข้อเสนอและความคิดเห็นของผู้ฟังหากมีผู้ฟังแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปควรรับฟังและแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างสุภาพเหมาะสมไม่ยึดมั่นในความคิดเห็นของตนเองว่าถูกต้องที่สุด

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

จินต์นิภา ศรีไสย์, ประนอม วิบูลย์พันธุ์ และอินทร์รุช เกษตรชนม์. (2567). หนังสือเรียนรายวิชา

พื้นฐาน ภาษาไทย หลักและการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัท

พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.) จำกัด.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2561). หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย วิวิธภาษา

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.

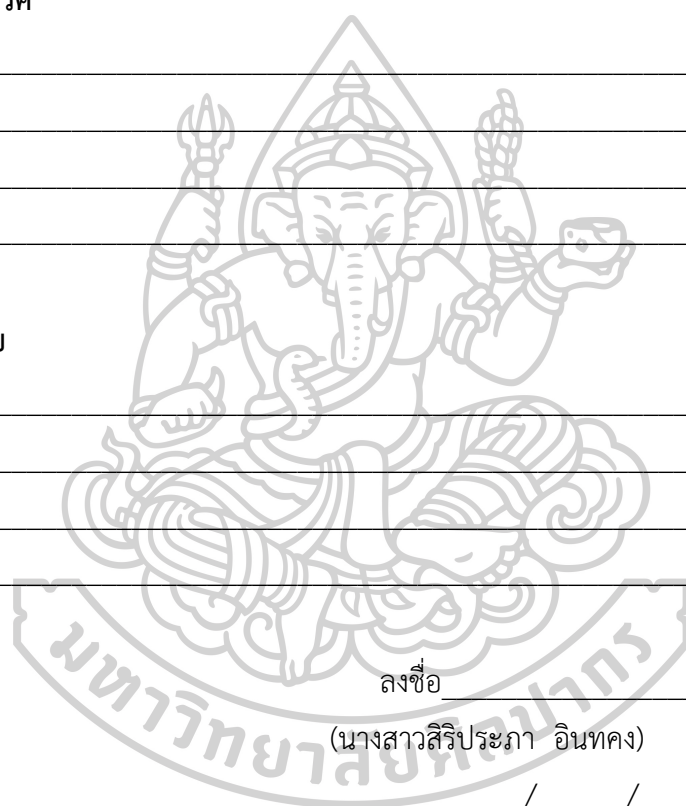

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

ผลการจัดการเรียนรู้

ปัญหา/อุปสรรค

แนวทางแก้ไข

ลงชื่อ _____

ครูผู้สอน

(นางสาวสิริประภา อินทคง)

_____/_____/____

ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

ลงชื่อ _____

(นางสาวปริญญ์สิริ ปลิปลัมโธ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดหลังเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนพูดในประเด็น “การเชิญชวนใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัย”
ความยาว 1 นาที

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนวัดเขาปันทอง

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างให้ตรงกับประเด็นการประเมิน

ชื่อผู้ได้รับการประเมิน..... เลขที่.....

- ☐ พูดสรุปความจากเรื่องที่ฟังและดู เวลา.....นาที
- ☐ พูดโน้มน้าวใจ เวลา.....นาที
- ☐ พูดจรรโลงใจ เวลา.....นาที

ประเด็น	คะแนน			
	4	3	2	1
1. เนื้อหา				
2. การใช้ภาษาและน้ำเสียง				
3. บุคลิกภาพ				
4. ความคล่องแคล่ว				
5. การใช้เวลาในการพูด				
รวม (20 คะแนน)				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวสิริประภา อินทคง)

เกณฑ์การประเมินการพูด

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
1. เนื้อหา	พูดครบทุกประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการทักทาย -พูดโน้มน้าวใจประกอบด้วยกำหนดจุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความต่อเนื่อง -ไม่วกวน -มีการทักทาย - พูดจรรโลงใจประกอบด้วย -พูดตรงจุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช้อารมณ์รุนแรง -มีสาระถูกต้อง	พูดขาด 1 ประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการทักทาย -พูดโน้มน้าวใจประกอบด้วยกำหนดจุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความต่อเนื่อง -ไม่วกวน -มีการทักทาย - พูดจรรโลงใจประกอบด้วย -พูดตรงจุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช้อารมณ์รุนแรง -มีสาระถูกต้อง	พูดขาด 2 ประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการทักทาย -พูดโน้มน้าวใจประกอบด้วยกำหนดจุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความต่อเนื่อง -ไม่วกวน -มีการทักทาย - พูดจรรโลงใจประกอบด้วย -พูดตรงจุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช้อารมณ์รุนแรง -มีสาระถูกต้อง	พูดขาดมากกว่า 2 ประเด็นตามหัวข้อที่กำหนด คือ -พูดสรุปความประกอบด้วย -การสรุปความได้ครบถ้วน -ระบุใจความสำคัญถูกต้อง -บอกข้อคิดได้ถูกต้อง -บอกแนวปฏิบัติได้ -มีการทักทาย -พูดโน้มน้าวใจประกอบด้วยกำหนดจุดมุ่งหมายชัดเจน -มีสาระถูกต้อง -มีสาระครบถ้วน -มีเหตุและผลที่สอดคล้องกัน, -มีหลักฐานอ้างอิง -ลำดับความต่อเนื่อง -ไม่วกวน -มีการทักทาย - พูดจรรโลงใจประกอบด้วย -พูดตรงจุดมุ่งหมาย -มีแง่คิด -ไม่ใช้อารมณ์รุนแรง -มีสาระถูกต้อง

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
	-มีสาระสอดคล้องกับสถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการท้าทาย	-มีสาระสอดคล้องกับสถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการท้าทาย	-มีสาระสอดคล้องกับสถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการท้าทาย	-มีสาระสอดคล้องกับสถานการณ์ -มีข้อคิด -มีการท้าทาย
2. การใช้ภาษาและน้ำเสียง	-ใช้ภาษาเหมาะสมกับเนื้อหา -ใช้ภาษาสื่อความชัดเจน -ออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธีทุกคำ -เสียงดังชัดเจนได้ยินทั่วทั้งห้อง -น้ำเสียงเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหา	-ใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับเนื้อหา 1- 2 ตำแหน่ง -ใช้ภาษาสื่อความไม่ชัดเจน 1 - 2 ตำแหน่ง -ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 1-2 คำ -เสียงไม่ดัง ไม่ชัดเจนได้ยินไม่ทั่วทั้งห้อง 1- 2 ครั้ง -น้ำเสียงไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกับเนื้อหา 1-2 ตำแหน่ง	-ใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับเนื้อหา 3- 4 ตำแหน่ง -ใช้ภาษาสื่อความไม่ชัดเจน 3 - 4 ตำแหน่ง -ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 3-4 คำ -เสียงไม่ดัง ไม่ชัดเจนได้ยินไม่ทั่วทั้งห้อง 3- 4 ครั้ง -น้ำเสียงไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกับเนื้อหา 3-4 ตำแหน่ง	-ใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับเนื้อหามากกว่า 4 ตำแหน่ง -ใช้ภาษาสื่อความไม่ชัดเจนมากกว่า 4 ตำแหน่ง -ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธีมากกว่า 4 คำ -เสียงไม่ดัง ไม่ชัดเจนได้ยินไม่ทั่วทั้งห้องมากกว่า 4 ครั้ง -น้ำเสียงไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกับเนื้อหา มากกว่า 4 ตำแหน่ง
3. บุคลิกภาพ	-ปฏิบัติตามเกณฑ์ครบ 5 ประเด็นต่อไปนี -แต่งกายเครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง	-ปฏิบัติตามเกณฑ์ต่อไปนีไม่ครบถ้วนขาดไป 1 ประเด็น -แต่งกายเครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง	-ปฏิบัติตามเกณฑ์ต่อไปนีไม่ครบถ้วนขาดไป 2 ประเด็น -แต่งกายเครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง	-ปฏิบัติตามเกณฑ์ต่อไปนีไม่ครบถ้วนขาดมากกว่า 2 ประเด็น -แต่งกายเครื่องแบบถูกต้อง -ยืนมั่นคง -สบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง

คะแนน ประเด็น	4	3	2	1
	-ใช้ทำทาง ประกอบารพุด อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า อารมณ์ เข้ากับเนื้อหา	-ใช้ทำทาง ประกอบารพุด อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า อารมณ์ เข้ากับเนื้อหา	-ใช้ทำทาง ประกอบารพุด อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า อารมณ์ เข้ากับเนื้อหา	-ใช้ทำทาง ประกอบารพุด อย่างเหมาะสม -แสดงสีหน้า อารมณ์ เข้ากับเนื้อหา
4. ความ คล่องแคล่ว	-จังหวะการพุดเป็น ธรรมชาติ และพุดต่อเนื่อง ตลอดการพุด -ไม่พุดซ้ำหรือเร็ว เกินไป -ไม่พุดติดขัดหรือพุด ตะกุกตะกัก -แบ่งจังหวะการพุด ถูกต้อง -ไม่หยุดคิดนาน	-จังหวะการพุดไม่ เป็นธรรมชาติ และพุดไม่ต่อเนื่อง ตลอดการพุด1- 2 ตำแหน่ง -พุดซ้ำหรือเร็วเกินไป 1- 2 ตำแหน่ง -พุดติดขัดหรือพุด ตะกุกตะกัก1- 2 ตำแหน่ง -แบ่งจังหวะการพุด ไม่ถูกต้อง1- 2 ตำแหน่ง -หยุดคิดนาน1- 2 ตำแหน่ง	-จังหวะการพุดไม่ เป็นธรรมชาติ และพุดไม่ต่อเนื่อง ตลอดการพุด3- 4 ตำแหน่ง -พุดซ้ำหรือเร็วเกินไป 3- 4 ตำแหน่ง -พุดติดขัดหรือพุด ตะกุกตะกัก3- 4 ตำแหน่ง -แบ่งจังหวะการพุด ไม่ถูกต้อง3- 4 ตำแหน่ง -หยุดคิดนาน3- 4 ตำแหน่ง	-จังหวะการพุดไม่ เป็นธรรมชาติ และพุดไม่ต่อเนื่อง ตลอดการพุด มากกว่า 4 ตำแหน่ง -พุดซ้ำหรือเร็วเกินไป มากกว่า 4 ตำแหน่ง -พุดติดขัดหรือพุด ตะกุกตะกักมากกว่า 4 ตำแหน่ง -แบ่งจังหวะการพุด ไม่ถูกต้องมากกว่า 4 ตำแหน่ง -หยุดคิดนาน มากกว่า 4 ตำแหน่ง
5. การใช้เวลาใน การพุด	ใช้เวลาในการพุด ครบ/พุดขาดหรือ เกิน ไม่เกิน 10 วินาที จากที่กำหนด ไว้	ใช้เวลาในการพุดขาด หรือเกิน 11-15 วินาที จากที่กำหนด ไว้	ใช้เวลาในการพุดขาด หรือเกิน 16-20 วินาที จากที่กำหนด ไว้	ใช้เวลาในการพุดขาด หรือเกิน มากกว่า 20 วินาที จากที่กำหนด ไว้

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดโดยรวมทุกประเด็นคะแนนเต็ม 20 คะแนน

ระดับคะแนน 17– 20 หมายถึง ดี

ระดับคะแนน 13 - 16 หมายถึง ปานกลาง

ระดับคะแนน 9 - 12 หมายถึง พอใช้

ระดับคะแนน 5-8 หมายถึง ปรับปรุง

หมายเหตุ

คะแนนที่ผ่านเกณฑ์การประเมินทักษะด้านการสื่อสารตามที่โรงเรียนวัดเขাপินทองได้กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 65 ดังนั้น นักเรียนจะผ่านเกณฑ์การประเมินได้นักเรียนต้องได้คะแนนตั้งแต่ 13 คะแนนขึ้นไป

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เตี้ยว
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดเขาปิ่นทอง

คำชี้แจง แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้มีเนื้อหาทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนในแต่ละข้อ

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เตี้ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เตี้ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เตี้ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เตี้ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยน้อย

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคทิม คู่ เตี้ยว อยู่ในระดับเห็นด้วยน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
1.กิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนดีที่เริ่มจากทำงานเป็นกลุ่ม ทำเป็นคู่ ทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการทำงานเดี่ยว					
2.กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเอง					
3.กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานร่วมกัน					
4.กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริง					
5.กิจกรรมการเรียนรู้สามารถปฏิบัติได้จริง					
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้					
6.ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน					
7.บรรยากาศผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด					
8.บรรยากาศมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน					
9.บรรยากาศทำหายุความสามารถ					
10.บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนอยากปฏิบัติงานให้สำเร็จ					
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้					
11.นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกด้านการพูดมากขึ้น					
12.นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการพูดแบบต่าง ๆ มากขึ้น					
13.นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับผู้อื่นมากขึ้น					
14.นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดมากขึ้น					
15.นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวสิริประภา อินทคง

วุฒิการศึกษา

พ.ศ. 2560 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี

สาขาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

พ.ศ. 2567 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

สาขาการสอนวิชาภาษาไทย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

